

နှစ်သက်

အချစ်ချို
အချစ်ခါး

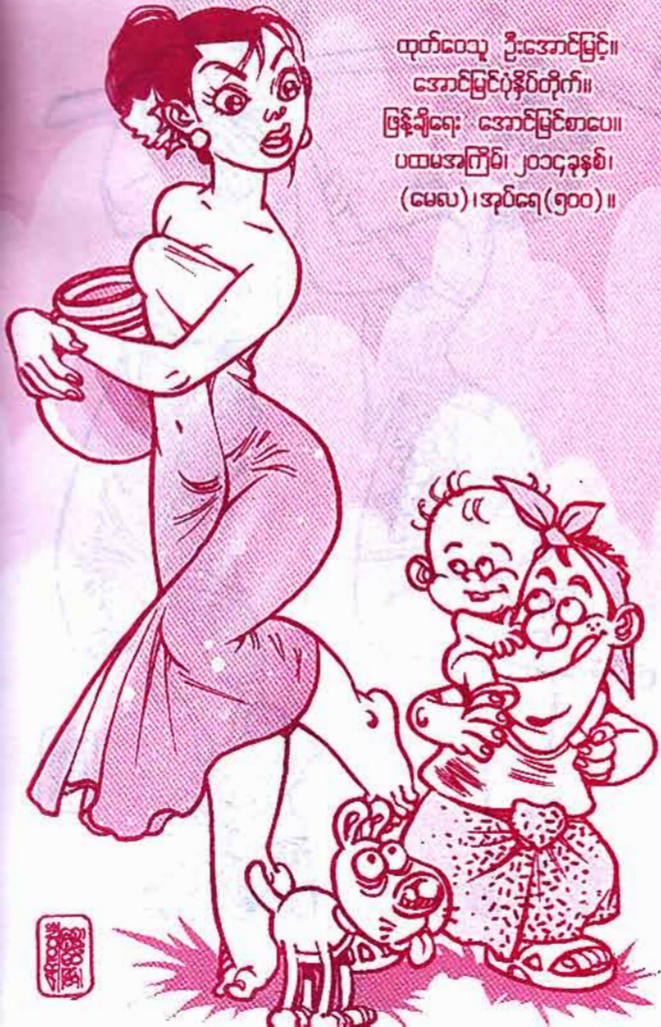
BURMESE
CLASSIC

နတ်ရွာမိုး
 အချစ်ချစ်အချစ်ချစ်/နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊
 အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၄၊
 ၁၅၅ - စာ၊ ၁၃၅ x ၂၁ စင်တီမီတာ

၈၉၅-၈၃

ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင့်။
 အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်။
 ဖြန့်ချိရေး - အောင်မြင်စာပေ။
 ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၄ခုနှစ်၊
 (မေလ)၊ အုပ်ရေ(၅၀၀)။

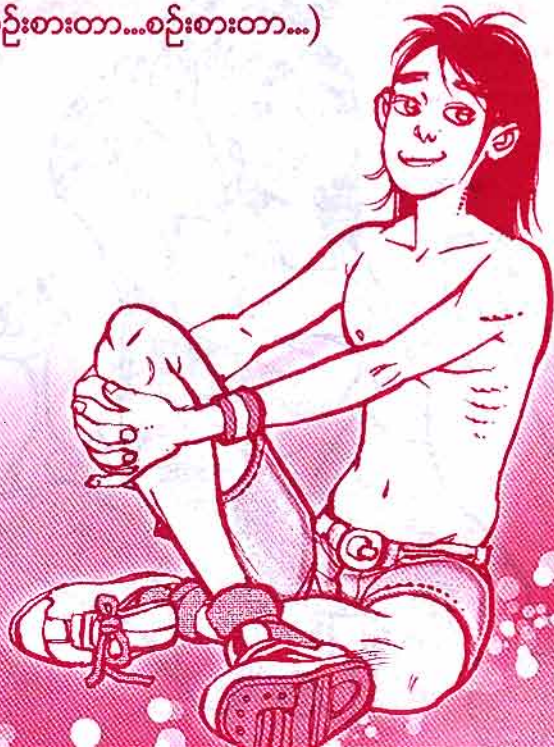
ချစ်စွာသော...
 စာဖတ်ပရိသတ်များခင်ဗျား

ရယ်စရာ ဟာသဝတ္ထုလို ပြောပြီး ဒရာမာနောဖြစ်တဲ့အကြောင်း
 လေး ပြောပါရစေ၊ ခုတလော စာဖတ်ပရိသတ်တွေ ရယ်ရတာ အာတွေ
 ညောင်းလာလို့ ဒရာမာ ကောင်းကောင်းလေး မရနိုင်ဘူးလားလို့ မေးပါ
 တယ်။ အစပိုင်းတော့ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်၊ နောက်ပိုင်းတော့ တစ်ရာ
 နှစ်ရာ ဖြစ်လာလို့ ရေးမှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး “အချစ်ချစ်အချစ်ချစ်” ကို
 ရေးရပါတော့ တယ်။ လုံးဝမတောင်း ဆိုဘဲ ရယ်ပြီးရင်း ရယ်ချင်
 နေတဲ့ ပရိသတ်ကိုတော့ အနူး အညွတ်တောင်းပန်ပါ မယ်လို့လည်း အာမ
 တယ်။ ရယ်ကို ရယ်နေစေရ ခံပါတယ်။ ချစ်ပရိသတ်များ
 အား အစဉ်လေးစား...
 ချစ်ခင်စွာ...

နတ်ရွာမိုး

လူတစ်ယောက်က ပြောတယ်...၊
 စဉ်းစားကြည့်တော့...
 အရင်းများလွန်းတဲ့ နှလုံးသားက
 အမုန်းတရားရဲ့... "အတိုး" ဒဏ်ကို
 မခံနိုင်မှာ ကြောက်မိတယ်၊
 ပေါက်ဈေးအမှန်ကလည်း
 နောက်ဖေးခြံက အိမ်တွေလို စိတ်မချရတော့
 တစ်လချင်း ရောင်းကုန်ဖြတ်သလို
 တစ်ဘဝအတွင်း ပေါင်းဆုံ လက်ထပ်ကြရင်ဖြင့်...
 (စဉ်းစားတာ...စဉ်းစားတာ...)

အခန်း(တစ်)

ရွာတော့မယ်...။

နွေမိုး.. အိမ်ရှေ့ ဝါးပက်လက်ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ပြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ရင်တွေပူလာတယ်။

ကြည့်ပါဦး... တိမ်ဖြူတိမ်ညိုတွေ ဟိုနားရုတ်စုရုတ်စု ဒီနားရုတ်စုရုတ်စုနဲ့...။ ရပ်ကွက်ထဲ လင်မယားရန်ဖြစ်နေတဲ့အိမ်ကို ဘေးကလူတွေ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နဲ့ စောင့်ကြည့် စပ်စုနေကြ သလိုမျိုးလေ။ အဲဒီရန်ပွဲက တော်ရုံနဲ့ ပြီးသွားရင် အဲဒီလူတွေလည်း

အလိုလို ရှင်းသွားမယ်၊ တော်ရုံမပြီးဘဲ ဆော်ကုန် တီးကုန်လို့ကတော့
ဟိုစုစု ဒီစုစုနဲ့လူတွေ . . ကြည့်ရင်းနဲ့ တစ်စုကြီးဖြစ်အောင် ပေါင်း
သွားရော။

တိမ်တွေလည်း ဒီလိုပဲ . . ၊ သူတို့ဘာသာ ကိုယ့်အစုနဲ့ကိုယ်
ကောင်းကင်ပြင်တစ်ပြင်လုံး ပလားနေပစေ . . . ပြဿနာမရှိဘူး။

မုတ်သုန်လေ အားကောင်းလာလို့ . . ပလားနေတဲ့တိမ်တွေ
တစ်ပေါင်းတည်း စုဝေးသွားရင်တော့ ကားနေအောင် အိအိကျလာ
ပြီး မိုးရွာချပါလေရော။

ရွာလို့မဖြစ်ဘူး . . . ။
လုံးဝ . . ရွာလို့မဖြစ်သေးဘူး . . . ။

နွေမိုး အတွေးနဲ့တင် မတင်းတိမ်နိုင်ဘဲ ဝါးပက်လက်ခုံကနေ
ဗူးခနဲ ဗျတ်ခနဲ ထပြီး အိမ်ပေါ်တက်သွားတယ်။ အိမ်ဆိုတာလည်း
ဘုရားစူးအိမ်၊ တကယ့်အိမ်ပါဗျာလို့ ကျိန်တွယ်ပြောရမယ့် မည်ကာ
မတ္တ အိမ်မို့လို့ . . နွေမိုးခြေလှမ်းတွေကြောင့် လက်နှစ်လုံး သုံးလုံး
လောက်ကျနေတဲ့ ဝါးကြမ်းခင်းတွေ တဂျမ်းဂျမ်းမြည်ကာ . . တုန်
သွားတယ်ဆိုတော့ကာ . . နောက်ဖေးခြေကျော်ပေါက်နား လွယ်
အိတ်ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်နေတဲ့ အဖေဖြစ်သူ နီးသွားပြီး ခေါင်းထောင်
ကြည့်တယ်။

နွေမိုး မို့လို့ပေါ့။ အလတ်ကောင် ရေဦးနဲ့ အငယ်မ နှောင်း
ဟေမာန်သာဆို ထအော်ပစ်ဦးမှာ။ နွေမိုးကိုတော့ မအော်ရဲဘူး၊
အိမ်မှာ အကြီးဆုံးသား၊ အားလည်း အားကိုးရတဲ့ကောင် မဟုတ်
လား၊ ဒီတော့ အိပ်ရေးမဝတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး

ပြန်မှန်းတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ နွေမိုး ဘုရားကျောင်းဆောင်နောက်ကနေ
ဝါးကျည်တောက်စုဘူးလေး ဆွဲပြီး . . အိမ်အောက်တစ်ခါ ပြန်ဆင်း
သွားလို့ . . ဦးဘသော် တစ်ခါပြန်ခေါင်းထောင်ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ထထိုင်လိုက်ပါတယ်။

မျက်လုံးထဲမှာ ညက ဖဲနိုင်လို့ ပေါင်ကြားထဲ ထွေးလုံးနေတဲ့
ပိုက်ဆံကို ပြန်မြင်ယောင်နေတယ်။

(တောက်! . . . အဲ့ဒီအချိန်မှာ ငါထပြန်လာရမှာ)
“ဒေါက်! . . . ဒေါက်! . . . ”
“ဝွပ်! . . . ကတတ်! . . . ”

ဝါးခြမ်းကွဲနှစ်ခုကြားကနေ . . ဖွားခနဲ ထွက်ပေါ်လာတဲ့
ပိုက်ဆံအခေါက်ကလေးတွေပေါ် ခါးဦးစိုက်ကျမသွားအောင် နွေမိုး
သတိထား ထိန်းဆည်းပြီး . . လက်ထဲကခါးကို ဘေးမှာ အသာအယာ
ချလိုက်တယ်။

ပြီးမှ . . ဝါးအူတိုင် အမှုန့်ကလေးတွေကြောင့် ဝါလူးလူး
ဖျော့ကျင်ကျင် ဖြစ်နေတဲ့ တစ်ထောင်တန်အရွက်သေး အခေါက်က
လေးတွေကို တယုတယဖြည့်ပြီး ထပ်ကြည့်နေတယ်။

ပိုက်ဆံတွေ ကျွတ်ရွတ်နဲ့ခေါက်နေလို့ . . လက်ထဲ ပွပ္ပကြီး
ထပ်နေပေမယ့် ရေတွက်ကြည့်ရင် အိမ်ပြင်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မလောက်ငှ
ဘူးဆိုတာ သူသိနေတယ်လေ။

အဲ့ဒါကြောင့် . . အလိပ်လိုက်ကလေး လိပ်ပြီး ခါးကြားလုံး
ရင်း ဝါးထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ဖို့အထ . . အိမ်ပေါက်ဝ ဝါးလုံးကိုယ်ယိုင်

ယိုင်ကို ကိုင်လွှဲဆင်းလာတဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူကိုမြင်လို့. . ချထားတဲ့ခါးနဲ့ စုဘူးကွဲကိုပဲ ခြေရင်းက မီးဖိုတဲ့မှာ သွားပြန်ထားလိုက်ဖို့ ကောက်ယူ လိုက်တယ်။

ဦးဘသော်က ဝါးပက်လက်ခုံမှာ ဂျိခနဲ မြည်အောင် ပစ်ထိုင် ချလိုက်ရင်း. . .

“ဟူး! . . ပူလိုက်တာကွာ၊ ကဆုန်လထဲတောင် ရောက်နေ ပြီ၊ သောက်မိုးက ရွာကိုမရွာနိုင်သေးဘူး”

နွေမိုးစိတ်ထဲ နင်သလိုကြီးဖြစ်ပြီး လှည့်ကြည့်တယ်။

“အဖေ. . . ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ အိုက်ရင် ရေချိုး ဘာ”

“ဟေ! . . နေ့လယ်ခင်းကြီး ဒီလောက်အပူပြင်းနေတာ၊ ငါ ရေချိုးရင် သေသွားမှာပေါ့ကွ”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ရေတဝသောက်ပြီး အရိပ်ထဲမှာပဲ အေး အေးနေ. . .”

နွေမိုး ပြောရင်း. . . ခြေရင်းဘက် မီးဖိုတဲ့ထဲ စုဘူးဝါးခြမ်း ကွဲနဲ့ ခါးမကို သွားထားတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဦးဘသော်က ညည်းတယ်လေ. . . ။

“ဪ. . . ‘ကြောင်အိုတော့ ကြွက်၊မလေး’ ဆိုတဲ့စကား မှန်တယ်ဟ. . . ဟူး! . . .”

နွေမိုး အပြင်လှည့်ထွက်ဖို့ခြေလှမ်းတွေ တန့်ပြီး ဖခင်ဆီ ပြန်လျှောက်သွားတယ်။

“အဖေ. . . ဒီစကား မလွန်လွန်းဘူးလား”

“ဟေ! . . ဘာများလွန်လို့လဲ”

“ကောင်းပြီ. . . ကျွန်တော် အဖေကို စော်ကားခဲ့မိသလား၊ ရပ်ကွက်ထဲက အောင်မိုးတို့ညီအစ်ကိုလို မူးရူးပြီး အိမ်ပြန်သောင်း ကျန်းတာမျိုး လုပ်နေသလား၊ အဖေ ဝင်ငွေမရှိလို့ အဖေကို မကျွေး မပေးဘဲ ပစ်ထားသလား. . .”

“တော်. . . တော်. . . နွေမိုး. . . ငါ. . . မင်းနဲ့ စကားမများချင် ဘူး၊ ငါ့မှာ မင်းလိုသားမျိုး ရှိနေလို့. . . ငါ့မိန်းမရောငါပါ မငတ်ဘူး ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ သွား. . . သွား. . . မင်းသွားစရာရှိတာ သွားတော့”

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ နွေမိုးရဲ့မိထွေးတော်စပ်တဲ့ မကျော့ ခြံထဲ ဝင်လာလို့ နွေမိုးဆက်မပြောတော့ဘဲ. . . မကျော့ဘေးကနေ ခြေ လှမ်းကျကြီးနဲ့ ထွက်သွားတယ်။

မကျော့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ. . .

ဦးဘသော်ဆီ လျှောက်သွားပြီး ဖိနပ်ဖင်ခုထိုင်ရင်း. . .

“သားအဖတွေ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ဦးဘသော်”

“ဟာ. . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ဘာသာ ပူလွန်းလို့. . . မိုးမရွာနိုင်တာကို ညည်းမိတာ. . . ဒီကောင် ထပေါက်ကွဲတာလေ”

“အဲ့ဒါ ရှင်မသိဘူးလား၊ အခု. . . ကဆုန်လထဲ ရောက်နေပြီ အိမ်မမိုးရသေးဘူး၊ ထရံတွေလည်း တစ်ချပ်မှမကောင်း၊ အခင်းတွေ လည်းမကောင်းလို့ လင်မယား နေချင်တာတောင် မနေရဲတာ ရှင် နားမလည်ဘူးလား”

“အေး. . . အဲ့ဒါနဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဟာ. . . ရှင်. . . ပြောလေ ဝေးလေပဲ၊ အခုနေ ဦးရွာချရင်

အိမ်ထဲမှာ ရှင် ပုဆိုးခြုံပြီး အိပ်မှာလား၊ ဒီလောက် ကြယ်မြင်လမြင် ပေါက်ပြီနေတာ. . . အဲ့ဒါကို နွေမိုး ရင်ပူနေတာ၊ ခုတလော အလုပ် ကလည်း မကောင်းဘူး ရှင်ဘာသိလဲ. . . ရှင်သိတာ ပိုက်ဆံရတာနဲ့ ဖဲလည်ရိုက်မယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား. . . ”

“ဟေ့! . . . ဖဲရိုက်တဲ့အလုပ်ကို မင်းက လွယ်တယ်များ မှတ် နေလား၊ ဖဲနိုင်လို့ ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ပျံလန်နေအောင် မင်းသုံးခဲ့ဖူးတာ မေ့သွားပလား၊ ဒီတစ်ခါ. . . ငါ ဖဲနိုင်ရင် ငါ့သားကို ‘အိမ်ပြင်ဖို့. . . ရော့ ကွာ’ ဆိုပြီး အထုပ်လိုက် ပုံပေးချင်တဲ့ဆန္ဒလည်း ငါ့မှာရှိပြီးသားပါ ကွ”

“အင်းလေ. . . အခု. . . မနိုင်သေးလို့ ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါကြောင့် ရှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားပြီး ကိုယ့်ဘာသာ သက်တောင့်သက်သာ ဖဲလည်ရိုက်”

“အံ့မာ. . . အံ့မာ. . . ဖဲရိုက်တာကို သက်တောင့်သက် သာ ဟုတ်လား၊ မင်းကွာ. . . ပြီးခဲ့တဲ့ဆောင်းမှာ အအေးလှိုင်း ဖြတ် တုန်းက. . . ငါ့အဖြစ်ကို မင်းမြင်စေချင်တယ်၊ မင်းတို့ နိုင်ရင်သာ ပျော်ပြီးပြီး သုံးနေတာ. . . ဆောင်းတွင်းကြီး အအေးလှိုင်းဖြတ်နေလို့ သူများတွေ စောင်ခြံထဲ အနွေးထည်အထပ်ထပ်နဲ့ ကွေးနေချိန်မှာ ငါ့မှာ ဖဲရုံးလို့ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ဖဲရဲသီးလုံးလောက် ကျခဲ့ရတာ ကွ. . . ရှင်းလား၊ အရိပ်ထဲ ထိုင်ရိုက်ရလို့ သက်သာလိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

မကျော့ ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ. . . ခုထိုင်ထားတဲ့ဖိနပ် ထုတ်စီးပြီး မီးဖိုဘက် ထွက်သွားတယ်၊ ဒီနေ့. . . ရေဦးတို့မောင်နှမ စောစောပြန်လာမယ်လို့ မနက်က မှာသွားတာ. . . ခုချိန်လောက်ထဲ

က ချက်ပြုတ်မှ. . . ရေဦးက. . . ဗိုက်ဆာလာရင် ဘာမှမြင်တော့ တာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီအခိုက်မှာ နွေမိုး ခြံထဲ တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်လာတယ်၊ ခေါင်းရင်းက ကုက္ကိုလ်ပင်နဲ့ ခေါင်းရင်းတိုင်ကို လှမ်းဆွဲထားတဲ့ အဝတ်တန်းနားမှာ ရပ်ပြီး အပေါ်အကျီ ဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။

အမှန်တော့ အဲဒီတန်းက အဝတ်တန်းကြိုး မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်က ခြေရင်းဘက် ယိုင်နေလို့ လဲမသွားအောင် ကုက္ကိုလ်ပင်နဲ့ လှမ်းဆွဲထားတာ။ ဒါပေမယ့် တန်းကြိုးဖြစ်နေတော့ ယောက်ျားတွေ ရဲ့အကျီတွေ ပုဆိုးတွေကို အဲ့ဒီမှာလှန်းကြတာ များတယ်လေ။

အခုလည်း နွေမိုး ဘာစိတ်ကူးရလို့. . . ဘယ်သွားမယ် မသိ နိုင်ဘူး၊ မနက်ကမှ လျှော်ပြီးလှန်းထားတဲ့ ပုဆိုးနဲ့အကျီကို သူ့ခါးက ပုဆိုးအကျီနဲ့ ချွတ်လဲနေတယ်။

ဒါကို အသာ. . . မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ ဦးဘသော်ရဲ့အကြည့်တွေ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နွေမိုး ပုဆိုးလဲရင်း ခါးကြားထဲက ထွက်ကျသွားတဲ့ ပိုက်ဆံအလိပ်ကလေးကို မြင်သွားတယ်လေ။

နွေမိုး နည်းနည်းအာရုံများနေတာ သေချာတယ်. . . သူ့ ပိုက်ဆံထွက်ကျသွားတာ သတိမထားမိဘဲ ပုဆိုးနဲ့အကျီသာ တန်း ပေါ်ကောက်တင်ရင်း ထွက်သွားတယ်။

ခြံအဝရောက်မှ မီးဖိုဘဲထဲရှိနေတဲ့ မကျော့ဆီ ရပ်ကြည့် ပြီး. . .

“မကျော့. . . ကျွန်တော် မှောင်မှပြန်ရောက်မယ်၊ ရေဦး

www.burmeseclassic.com

ပြန်လာရင် . . ဦးထွန်းမောင် ရက်လည် ဒီနေ့ချက်ပြုတ်ကြမှာမို့လို့ သွားကူပေးလိုက်ဦးလို့ . . ”

“အေး . . . အေး . . . ငါပြောလိုက်မယ်”

ပြောရရင် မကျော့နဲ့နွေမိုးက လကြီးလငယ်လောက်ပဲ ကွာတာ။ မကျော့က . . သုံးလလောက် ကြီးတယ်။ အဖေမိန်းမဆိုတော့ ဝါလည်း ဝါကြီးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် နွေမိုးက စကားပြောရင် အငယ်လိုပြောတာ . . .

နွေမိုး ထွက်သွားတာကို မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဦးဘသော်ကို မကျော့ အမှတ်တမဲ့လှမ်းကြည့်ရင်း ဒီလိုအတွေးဖြစ်တယ်။

(ဪ . . . သူ့သားကို ချစ်တော့ ချစ်ရှာသားပဲပေါ့။ ကြည့်ပါဦး . . . သူ့သား အပြင်သွားတာကို လိုက်ငေးကြည့်နေတာများ မျက်တောင်တောင် မခတ်ဘူး။ အသက်တောင် ရှူရဲ့လားပဲ . . .)

မကျော့ ကြည့်နေခိုက်မှာပဲ ဦးဘသော် ဝါးထိုင်ခုံပေါ်ကနေ ဟူးခနဲ ထသွားပြီး ခေါင်းရင်းအဝတ်တန်းနား ရောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ . . . မြေကြီးပေါ်ကနေ တစ်ခုခု ကောက်ယူလိုက်ပြီး . . . သူ့ခါးပုံစထဲ ထိုးထည့်လိုက်တော့ မကျော့ မျက်လုံးပြူးသွားတာပေါ့။

ဒါ . . . ဒါ . . . ဘာဖြစ်မလဲ။

မဟုတ်မှလွဲရော . . . နွေမိုး အဝတ်လဲရင်း ပိုက်ဆံထွက်ကျသွားခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

မကျော့ အတွေးဖြတ်ပြီး မီးဖိုထဲကနေ ထွက်လာတယ်။ တကယ်ပဲ ပိုက်ဆံသာဆိုရင် တောင်းပြီး နွေမိုးကို လိုက်

ပေးရမယ်။

သူတို့အမေ ဆုံးပြီးကတည်းက နွေမိုးက ဘဝကို မိသားစုထဲ ပုံအပ်ထားတာ။ သူ့အပေါ်မှာလည်း မိထွေးဆိုတဲ့အမြင်မျိုး မရှိဘဲ . . . အစ်မတစ်ယောက်လို သဘောထားခဲ့တာ။ တစ်သက်လုံး ဖခင်တာဝန်မဲ့တဲ့ အဖေကိုလည်း ဒီနေ့အချိန်အထိ အိမ်ဦးခန်းမှာ ထားတုန်း၊ ဒီလိုသားမျိုးအပေါ် . . . ဒီအဖေ . . . ဒီလိုလုပ်စရာလား။

“ဦးဘသော် . . . ရှင့်ခါးပုံစထဲက ဘာလဲ . . . ပြ”

ဦးဘသော် တုန်ခန်ဖြစ်သွားပြီး ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အိမ်ပေါ်တက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ . . . သူ့လွယ်အိတ်ကလေး အထုံးလိုက် အလုံးလိုက် ကိုင်ပြီး ပြန်ဆင်းလာတယ်။

သိတယ်လေ . . . ဒါဆို ဖဲဝိုင်းသွားတော့မယ်။

“ကျွန်မ . . . မေးနေတယ်လေ”

“မင်းအသာနေစမ်းပါ . . . မိကျော့ရာ”

မကျော့ အလွတ်မပေးဘဲ ခါးပုံစကိုလှမ်းဆွဲလို့ ဦးဘသော် အတင်းရှောင်တိမ်းပြီး . . . မကျော့လက်ကို ဖယ်ထုတ်တယ်။

“မင်းကို မရှုပ်နဲ့လို့ ငါပြောနေတယ်နော် မိကျော့”

မကျော့ မျက်ရည်ဝဲသွားပေမယ့် . . . နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

“ရှင် နည်းနည်းအသိတရား ရစမ်းပါဦး ဦးဘသော်၊ နွေမိုးလေး . . . မိုးမကျခင် အိမ်ပြင်ဖို့ ဘယ်လောက်ပူလောင်နေရလဲ”

“ငါနားလည်တယ် . . . ငါသိတယ် . . . အဲဒါ . . . ငါ မေးထားတဲ့သား . . . ဒါ . . . ငါ့အိမ် . . . ဒီအလုပ်တွေအားလုံး ငါ့အလုပ်ပဲ အခု

ဒီကောင် အိမ်ပြင်မယ်.. ဘာနဲ့ပြင်မလဲ၊ ဒီပိုက်ဆံ တစ်ပဲခြောက်ပြား
နဲ့ ရမလား၊ မရတော့ရော.. ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီမှာ.. မိကျော့..
ငါနာမည် ကျားဘသော်၊ နင့်အဖေနဲ့အမေလည်း ဖဲလောကမှာ ကျား
တွေပဲ၊ ဒါတောင်.. ငါ့ကိုဖဲရှုံးလို့ နင့်ကို ငါလက်ထဲထိုးအပ်.. ”

“မပြောနဲ့.. မပြောနဲ့.. ဦးဘသော်.. ကျွန်မ..
မကြားချင်ဘူး”

“အေး.. ပြောပြတာက ငါဟာ ဘယ်လိုကျားလဲဆိုတာ
သိအောင်ပြောတာ၊ ငါ ဒီတစ်ညပဲ ကစားမယ်.. ခါတိုင်းလို အ
လင်းပေါက်တွေ ရက်ဆက်တွေ မထိုင်ဘူး၊ ဒီငွေက ငါ့သားရဲ့ချွေး
နဲ့စာနဲ့ အိမ်ပြင်ဖို့ စုထားတဲ့ငွေ၊ အဆုံးရှုံးခံလို့မရဘူး ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့
လောဘသတ်ပြီး ရိုက်မှာ.. အိမ်စရိတ်လုံလောက်ရင် ထပြန်မယ်”

ပြောပြီး.. ဦးဘသော် ခြေလှမ်းကျဲကြီးနဲ့ ခြံထဲက ထွက်
သွားလို့.. မကျော့ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်ဘဲ မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ကျန်
ရစ်ခဲ့ရတယ်။ သူမ ငိုရင်းက ထမင်းချက်ဖို့ မီးမွှေးလက်စကို သတိရ
ပြီး မီးဖိုတဲဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။

မသိရင်တော့ မီးခိုးခိုးလို့ မျက်လုံးစပ်ပြီး ကျတဲ့မျက်ရည်
ပါပဲ။ သူမ.. သိထားတာကတော့.. ဘဝတစ်ခုလုံး အခိုးခံရပြီး
အသည်းနှလုံးထဲက စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း နာကျင်စွာ ကျရတဲ့မျက်ရည်ပါ။

မိုးချုပ်မှောင်ရိပ်မျိုးမှ အဖေနဲ့အမေက..

‘သမီး.. နင့်ဦးလေး ဦးဘသော်နဲ့ ခဏလိုက်သွားစမ်း’ဆိုလို့
မအူမလည်နဲ့ လိုက်လာခဲ့မိတဲ့ အပျိုစင်ဘဝ.. ကွင်းစပ် မြောင်းစပ်
မှာ အနင်းအချေခံလိုက်ရလို့.. အဖေနဲ့အမေကို ငိုပြီးတိုင်တာ..

‘ယူလိုက်တော့.. သမီး’တဲ့။
‘မိန်းမဆိုးသွားတဲ့ မုဆိုးဖိုပေမယ့်.. ငွေရှာကောင်းတဲ့
ယောက်ျား’တဲ့။

လွယ်လွန်းတဲ့ အာဝါဟ.. ဝိဝါဟ..
နောက်မှ.. ဖဲရှုံးလို့ သမီးနဲ့ဆပ်တာကို ရင်ကွဲမတတ် သိ
ရတာ။ သမီးမှ မအပ်နိုင်ရင်.. အိမ်ဂရန် အပ်ရမှာ.. ဆိုတာကပါ
သေး။

သူမ.. တွေးလေ.. နာလေ.. ငိုလေ။
မီးခိုးကလည်း အူလေပါပဲ။
အဲ့ဒီအချိန်မှာ နွေမိုး ပျာယိပျာယာနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။
ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာပြီးမှ.. ထမင်းချက်နေတဲ့ မကျော့ကို လှမ်းမေး
တယ်။

“မကျော့.. အဖေရော”
မကျော့ မဖြေနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တွေနဲ့ မော့ကြည့်တာပေါ့။

အချစ်က မြစ်လိုပဲ
သမုဒ္ဒရာထဲ မရောက်သရွေ့တော့
ချောမွေ့ပြင်သာနေတာ...

အခန်း(နှစ်)

“အဒေါ်..”

“ဟေ့.. မောင်နွေမိုး.. ဘာကိစ္စလဲကွဲ့၊ လာ.. ထိုင်”

“မထိုင်တော့ပါဘူး အဒေါ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံ(၄)သိန်း
လောက် ချေးပါ”

“အို.. . ဘုရား.. . ဘာ.. . ဘာအတွက်လဲ”

“မိုးမရွာခင် အိမ်လေးပြန်မိုး ပြန်ပြင်ချင်လို့ပါ.. . ဒီငွေလို
နေစဉ် ကျွန်တော့်လုပ်အားခအားလုံး ကျေတဲ့အထိ ပြန်နှုတ်ယူပါ”

“မင်းကွယ်. . အလုပ်တွေ မကောင်းလို့ ရပ်ထားပါတယ် ဆိုမှ. . ငါက ဘယ်လုပ်အားခဲက ပြန်နှုတ်ရမှာလဲ. . အဓိပ္ပါယ်မှ မရှိတာ. . မင်းဦးလေးတောင် ဒီကအလုပ်တွေ ပစ်ချထားပြီး နေပြည်တော်မှာ သွားထိုင်နေတာ”

“အလုပ်က ခဏပဲမကောင်းတာပါ အဒေါ်ရယ်၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ် နေကျပါ. . အလုပ်ကောင်းလို့ ပြန်လုပ်ရတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြတ်ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး. . မောင်နွေမိုး၊ မင်းဦးလေး ပြန်လာတဲ့အခါ မင်းဘာသာ လာပြောကြည့်၊ မိုးကျတာနဲ့ သူပြန်လာမှာပဲ၊ အဒေါ်ဆီ မှာ ငွေပိုလည်း မရှိဘူး၊ မင်းဦးလေးက ထားလည်းမထားခဲ့ဘူး၊

ပြီးတော့. . သူ့မသိဘဲ သူ့အလုပ်သမားတွေကို ငွေချေး ငှားတာမျိုး သူ့မကြိုက်ဘူးကွဲ့. . ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ. . သွား. . သွား ငါ ဘုရားဝတ်တက်ရဦးမယ်၊ မကြည်ရေ. . .”

“ရှင်. . . မေမေကြီး”

“မောင်နွေမိုး ပြန်ရင်. . ခြံတံခါး သော့ခတ်လိုက်တော့”

“ဟုတ်. . .”

ယွန်းမိမိ ခန်းဆီးလိုက်ကာလေးနောက်ကနေ မျက်နှာတစ် ခြမ်းပေါ်ရုံလောက် ချောင်းကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေ ရတယ်။

ညှော်ခန်းကိုကျောခိုင်းပြီး ထွက်သွားတဲ့ သူ့ကျောပြင်ကျယ် ကြီးကို ငေးပြီး. . စိတ်ထဲ လေးလွန်းလို့ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး သောက်လက်စ ကော်ဖီကိုပဲ အရသာကို မသိတော့သလို သောက်

ချနေမိတယ်။

တကယ်ဆို မေမေ အဲ့သလောက် မငြင်းဆန်သင့်ဘူးလို့ သူမ ထင်မိတယ်။ ဖေဖေအလုပ်သမားတွေထဲမှာ နွေမိုးက သစ္စာ အရှိဆုံးနဲ့ အမြဲဆုံးအလုပ်သမားလို့တောင် ပြောရမလား။

သူမ သိသလောက် နွေမိုး ဖေဖေဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ထဲမှာ လူကြမ်းဘဝကနေ ပန်းရံဆရာ ဖြစ်လာတဲ့အထိ လုပ်တာ နည်းတဲ့လုပ်သက်မှ မဟုတ်တော့တာ. . . ပြီးတော့. . ဒီလိုနေလာ လုပ်လာတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်မှာ ဒီလိုမျိုး ငွေကြေးကိစ္စ အကူ အညီတောင်းတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးပဲ။

အသောက်အစား အရွှပ်အရှင်းတွေလည်း ရှိတာမဟုတ် ဘူး၊ အလုပ်လည်း သေချာတယ်(ရတယ်. . အဲ့ဒီမှာ နွေမိုး ရှိရင်ရ ပြီ) ဆိုတဲ့. . ဖေဖေပြောနေကျစကားနဲ့ဆို နွေမိုးက ဖေဖေအတွက် ဘယ်လောက်ယုံကြည်အားထားရလဲ။

မေမေအနေနဲ့ သူတောင်းသလောက် မပေးချင်ရင်တောင် အချို့တစ်ဝက်လောက် ပေးလိုက်သင့်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

သူ ဘယ်လောက်တောင်မှ ခက်ခဲနေလို့လဲနော်။

ယွန်းမိမိ တွေးရင်းက စိတ်ထဲမွန်းကြပ်သလို ခံစားရပြီး သူ ဘယ်လိုလုပ်ပေးနိုင်မလဲလို့ စဉ်းစားပြန်တယ်။

(ဟုတ်ပြီ. . . ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်ပေးရမယ်)

သူမစိတ်ကူးအတိုင်းလုပ်ဖို့ စားသောက်ခန်းက ထွက်လိုက် တယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ မေမေ ဘုရားခန်းထဲဝင်သွားပြီ၊ ဒေါ်ကြည် ထည်း ခြံတံခါးသော့ခတ်ပြီး ပြန်ဝင်လာပြီဆိုတော့ သူလည်း သွား

ပြီပေါ့...။

အဲဒီနောက် သူမအိပ်ခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြီး . .
အခန်းထဲဝင် . . အထဲကနေ အခန်းတံခါး လော့ချပြီးမှ အနောက်
ဘက်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး . . သူမဟန်းဆက်လေးနဲ့ ဖခင်ဆီ ဖုန်း
ခေါ်လိုက်တယ်။

“ဖေဖေလားဟင်”

“.....”

“အဟင်း. . သမီးပါ. . သတိရလို့ ရာသီဥတုက အရမ်း
ပြင်းတော့. . ဖေဖေ နေမှကောင်းရဲ့လားဆိုပြီးတော့လေ”

“.....”

“ဪ. . . ဖေဖေ နွေမိုး အိမ်ကိုလာသွားတယ်၊ မိုးမကျ
ခင်. . သူ့အိမ်လေး ပြင်ချင်လို့ဆိုပြီး. . ပိုက်ဆံလေးသိန်းလောက်
လာချေးတယ်”

“.....”

“ဖေဖေရယ်. . ဖေဖေချစ်ဇနီးကြီးအကြောင်း မသိလို့လား”

“.....”

“ဟုတ်. . ဒီတစ်ခါ လာရင်. . သမီး စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်၊
ဖေဖေလဲ ပြန်ခဲ့တော့လေ. . သမီးလွမ်းလှပြီ”

“.....”

“ဒါပဲနော်”

❏ ❏ ❏ ❏

နွေမိုး. . ပစ်ချလိုက်တဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘယ်လိုမှ ထပ်
မှီပြင်တော့ဘဲ. . ဝါးပက်လက်ထိုင်ခဲ့ပေါ့မှာ. . ကျနေတဲ့အတိုင်း
ငြိမ်ပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားပစ်လိုက်တယ်။

ငါဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

စုထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေလည်း အဖေလက်ထဲ ပါသွားရင်. .
ဘုန်ပြီ။ ပိုက်ဆံလည်း ထပ်ရှာလို့မရ. . ။

ရှေ့လထဲမှာ ရေဦးက သူ့ကောင်မလေးကို အိမ်ခေါ်လာ
ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ မိုးကလည်း ရွာတော့မယ်။

“ကိုကြီး. . .”

အငယ်မ နှောင်းရဲ့အသံဖြစ်လို့. . နွေမိုး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်
နေတော့ပဲ မေးဆတ်ပြလိုက်တယ်။

“ဦးကျော်မြင့် အိမ်လာသွားတယ်”

နွေမိုး မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲ ပွင့်လာပြီး ချာခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ ပျော့နေတဲ့ခန္ဓာကိုယ်လည်း တောင့်ခနဲ ဖြစ်လာတယ်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ! . .”

အငယ်မ လန့်ပြီး . . နောက်ကိုတောင် တွန့်သွားတယ်။

တွန့်ပစေ . . မေးရမယ်လေ။ ဒီလူကြီး . . သူ့မိန်းမ ဆုံးပြီး ကတည်းက နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ရပ်ကွက်ထဲ ချာလည်လည် အောင် လှည့်ရှာနေတာ။ အိမ်ကိုလည်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး လာလာချောင်းနေတာ ကြာပြီ။ တွေ့မယ် . . . ။

“နှောင်းဟေမာန်”

“ရှ . . ရှင်! . .”

“ဘာကိစ္စလဲ . . . ဘာလာလုပ်တာလဲလို့ ငါမေးနေတယ်လေ”

“ဟို . . အ . . အလုပ်ကိစ္စလို့ ပြောတာပဲ၊ မ . . မကျော့နဲ့ အကြာကြီး ထိုင်ပြောသွားတယ်”

“မကျော့ ဘယ်သွားလဲ”

“လာပြီ . . လာပြီ . . နွေမိုးရေ၊ ခဏလေး . . .”

ဟိုဘက်တစ်အိမ်ကျော်က တုံ့ကင်တွင်းမှာ ရေသွားချိုးပြီး ပြန်လာလို့ ထဘီရင်ရှားနဲ့မို့လို့ . . နွေမိုးအသာငြိမ်ပြီး မှိန်းနေလိုက်တယ်။

မကျော့ အိမ်နောက်ဘက်ကို ပတ်ဝင်သွားမှ . . နွေမိုးက လေသံခပ်တင်းတင်းနဲ့ . .

“နင် အဲ့ဒီကျော်မြင့်ဆိုတဲ့လူကြီးကို ဝေးဝေးရှောင်နော် . .

ငါပြောထားပြီးပြီ”

“သိပါတယ် . . ကိုကြီးရယ်၊ ယောက်ျား ရှားလွန်လွန်းလို့ . . ညီမလေးက ဒီရွတ်တွဲကြီးကိုများ . . . ဟင်း”

“အေး . . ဒီခေတ် . . အဲ့ဒီရွတ်တွဲတွေကပဲ လက်သွက်နေတာ . . ငါမပြောချင်ဘူး . . ၊ ငါတို့အိမ်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးတယ်ဆိုပြီး သက်ပြင်းကြီးချချပြီး ချောင်းနေတာ . . . ရှင်းလား”

မကျော့ . . ထဘီလဲပြီး ထဘီရင်ရှားနဲ့ပဲ ရင်ဘတ်လုံအောင် အဖေပုဆိုးကို ပတ်ခြုံပြီး အိမ်ပေါက်ဝ ကြမ်းစွန်းမှာ လာထိုင်တယ်။

“ကဲ . . ပြော . . ဘာလဲ”

နွေမိုး လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ဟာ . . ခင်ဗျားလုပ်လာပြန်ပြီ၊ သွား . . အကျီသွားဝတ်၊ အကုန်ဝတ်လာနော်”

“အမလေး . . မောင်လေးရယ်၊ ပူလို့အိုက်လို့ပါဟ . .”

“ပူပူအိုက်အိုက်ဗျာ . . ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး . .”

“ပြီးရော . . ပြီးရော . . ကိုစည်းကမ်းကြီးရေ၊ ကျွန်မ သွားဝတ်တော်မူပါမယ်တော်”

နှောင်းဟေမာန် ပြီးလိုက်ပြီး သူ့အစ်ကိုကြီးရဲ့လက်ဖဝါးကို ဆွဲယူဆုပ်ထားတယ်။

ကြမ်းရှ . . ထွတ်မာနေတဲ့ ဒီလက်နဲ့ . . မလုံခြုံတဲ့ မိသားစုဘဝကို လုံခြုံအောင် ကာထားလို့ ဘယ်လောက်တောင် ပင်ပန်းခဲ့ရလဲလို့ တွေးရင်း . . စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်လေ။

တစ်ခါတလေ နှမကလေးကို ချစ်စနိုးနဲ့ ပါးလေးပွတ်သင်

တာမျိုးလုပ်ရင် အဝတ်လျော်ဘရပ်(ရှ်)နဲ့ အပွတ်ခံရသလို စပ်ဖျဉ်းနာ ကျင် ကျန်ခဲ့ရတာတောင် အပြုံးမပျက်နိုင်ဘဲ ချစ်ခင်အားကိုးရတဲ့ ဒီလက်တွေ့ . . . ။

“ကိုကြီး . . . ”

“ဟင် . . . ”

“ညီမလေးသာ ချမ်းသာရင် . . . ကိုကြီးလက်တွေ့ နှစ်သွားအောင် . . . နေ့တိုင်း ဆပ်ပြာမှုန့်နဲ့ စိမ်ပေးမယ် . . . သိလား”

“ခုတ်သာ ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါဟာ . . . ဆပ်ပြာနူးပြီး နုတဲ့လက်ကြီးနဲ့တော့ မနေချင်ပါဘူး”

မကျော့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒီတစ်ခါ ဝတ်စုံပြည့်နဲ့မို့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အာမခံနိုင်တယ်ဆိုပြီး . . . အိမ်အောက်ဆင်းပြီး ဖိနပ်ချွတ်ဘေးမှာ . . . မီးဖိုတဲကခုံလေး သွားဆွဲလာပြီး ထိုင်တယ်။

“ဟိုလူလာတယ်ဆို . . . ဘာလာလုပ်တာလဲ . . . ”

“ဪ . . . သူ့အိမ် မီးဖိုဆောင်ကို ဖြိုပြီး . . . အုတ်ပတ်ကား တက်ချင်တယ်တဲ့၊ သမံတလင်း ခင်းမယ် . . . ဘေစင်လုပ်မယ် ဆိုလားပဲ၊ မီးဖိုခုံနဲ့ ဘေစင်ပါ တွဲလောင်းမှာမို့လို့ . . . ကျွမ်းကျင်ပန်းရန် ဆရာနဲ့ပဲ အပ်ချင်တာတဲ့၊ မောင်နှမနဲ့ဆို ဖြစ်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဘယ်လိုယူလဲ . . . ဘယ်လောက်လဲ၊ ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ကိစ္စကအစ ငါ့မောင်နဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ဆိုပြီး လာထိုင်စောင့်နေတာ”

“ဟာ . . . စောင့်စရာလား၊ မရှိဘူးလို့ မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ပြောပါသကောတော် . . . ဟောဒီမှာ မေးကြည့်ပါ၊ မိုးချုပ်မယ် . . . ဘယ်ချိန်မှပြန်ရောက်မယ် မသိဘူးလို့လဲ ပြောပါတယ်၊ အဲဒါ

ကို မပြန်တော်မူတော့ ကျွန်တော်မျိုးမကလည်း ဘယ်လိုလုပ် နှင်ထုတ်ရမလဲ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ . . . မိနှောင်းလေးကို အိမ်ထဲဝင်ခိုင်း၊ သူ့ကိုလည်း ဒီမှာပဲထိုင်ခိုင်းပြီး ကျွန်မက အိမ်ပေါက်ဝ ပိတ်ထိုင်နေတာပါ၊ သူပြန်သွားမှ ရေချိုးရလို့ ထမင်းတောင် မစားရသေးဘူး”

“ဒီလူနဲ့တော့ကွာ . . . နေပစေ . . . မလုပ်ဘူး၊ မကျော့ကိုတလျှာရှည်တယ်၊ ကျွန်မမောင် . . . လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ အပြတ်ပြောလိုက်ရင် ဖြစ်တဲ့ဟာကို”

“ပြောချင်တာပေါ့ နွေမိုးရယ် . . . ပါးစပ်ကို ယားနေတာပဲ၊ ငါလည်း သူ့အကြောင်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . . နင်လည်း အလုပ်မကောင်းဘူး မဟုတ်လား၊ အိမ်ပြင်ရမယ့်ကိစ္စတွေလည်း ရှိနေတော့ အပြတ်လည်း မပြောရဲပြန်ဘူး၊ ကျွန်မ မသိဘူး . . . နားမလည်ဘူး၊ နွေမိုးအလုပ် နွေမိုးဆုံးဖြတ်မှပဲ ရမှာလို့ပဲ ပြောလိုက်တာ . . . ”

ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။

နွေခင်းလောက်မှာ စုဘူးခွဲပြီး မျှော်လင့်ချက်ပါးပါးလေး ရှိနေသေးတယ်။ ထရ်အခင်း မတတ်နိုင်ဘူးပဲထား၊ ချင်ဝါးနဲ့ ဓနိဗ္ဗိလောက်က ရမှာ။ ခုတော့ . . . ။

နွေမိုး သက်ပြင်းမောကြီး ရှိုက်ချပြီး . . .

“ရေဦးရော . . . အသုဘအိမ် သွားလား”

“သွားတယ်လေ . . . ပြန်ရောက်ပြီး ရေတောင်မချိုးဘူး ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ သွားတာ၊ ဟင်းရည်ချက်တဲ့အထိတော့ မနေဘူးတဲ့၊ ထင်းခွဲရေခပ်ပေးပြီးရင် ပြန်အိပ်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

နွေမိုး ဘာတွေစဉ်းစားပြီး အကြာကြီး နှုတ်ဆိတ်နေတယ်

၂၆ နတ်ရွာခြံ

တော့ မသိဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ နှောင်းဟောမာန်က . .

“ကိုကြီး . . အဲဒီအိမ်ကိုလုပ်ရင် ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ကြာမလဲဟင်”

“ပစ္စည်းပုံပြီး လုပ်လို့ကတော့ . . အကြမ်းထည်ကို အများ ဆုံးကြာရင် တစ်ပတ်ပဲ၊ အတွင်းအပြင် ချောတာနဲ့ဆို (၁၀)ရက်ပေါ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကြီးလက်ခံလိုက်ပါလား၊ ဘေးလူမငှားဘဲ . . ညီမလေး ရော၊ ကိုလေးရော၊ မကျော့ပါ . . .”

“တော်စမ်း မိနှောင်း . . ၊ အဲဒါမှ အဲဒီလူ ထွင်တဲ့အကွက် အပြည့်ပဲ ဖြစ်သွားမှာ . . သဘောပေါက်လား၊ နေပစေ . . လုံးဝကို လက်မခံဘူးကွာ . . ရှင်းရော၊ ကဲ . . မကျော့ ထမင်းစားမယ်”

“ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲပဲနော်၊ မိနှောင်းလေး စားပြီးပြီ”

“ဒါဆို မကျော့ပဲ စားတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရေချိုးပြီးမှ စား တော့မယ်”

ပြောပြီး . . ခုံမှထသွားလို့ မကျော့ ပခုံးတွန့်လိုက်တယ်။

ဘာမှမရှိပေမယ့် သိက္ခာရှိပြီး . . မာနမကြီးတာတောင် စည်းကမ်းကြီးတဲ့ နွေမိုးကို သူ့ယောက်ျား ဦးဘသော်ထက်တောင် ပိုပြီးချစ်ကြောက်ရုံသေရတာ အမှန်ပဲ။ ဦးဘသော်မှာ ဒီလိုသားသမီး တွေ ရှိတာကိုက ဘုရားမတာလို့ မကျော့ ယုံကြည်တယ်လေ။

အဲဒါကြောင့် . .

“နှောင်းလေး . . မကျော့အသည်းလေး ထမင်းထပ်စားဦး မလား”

ချော့ချို၊ ချော့ချို ၂၇

“ဟင့်အင်း . . ကိုကြီးနဲ့ ရေလိုက်ချိုးမယ်၊ မဟုတ်ရင် ပူလို့ အိပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး . . အေး . . ပြီးရော၊ နောက်ဖေးတန်းမှာ မကျော့ ရေလဲထဘီ လှမ်းထားတယ်”

“ဟုတ်”

သူ့နှမ ရေလိုက်ချိုးဦးမယ် ကြားလို့ . . နွေဦး ခြံဝကနေ ရပ်စောင့်နေလိုက်တယ်။

ကောင်းကင်ကို ရင်တမမနဲ့ မော့ကြည့်တော့ ကြယ်တွေ တခင်းကြီး ပွင့်လို့၊ သုတ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးလာတဲ့လေထဲမှာတောင် မိုးနဲ့ပါနေမလားလို့ . . အထိတ်တလန့် ရှုကြည့်ရတဲ့အဖြစ်။

ဪ . . . ငါတို့ဘဝနယ်။

အကယ်တော့—

အချစ်ဆိုတာ—

အလှပေတဲ့ ကံစမ်းမဲပါပဲ။

တိုသုံးလက်ထဲရောက်မှ ကောင်းလာတာ ရှိသလို

ထိုင်ကြည့်မှ ဆိုးမှန်းသိတာလည်း ရှိတယ်။

“ချစ်တယ်” ဆိုတိုင်း ပုံမထားနဲ့

တုန်သွားရင် ခက်မယ်...

အခန်း(သုံး)

“ဒီဂုံတက္ကသိုလ်ကနေ (၁၅၆)ရပ်ကွက်ကို ဘယ်လောက်
မောင်းရလဲဟင်. . ဦး”

သူမအမေးကြောင့် ဒရိုင်ဘာကြီးဦးသော်ဇင် နားနောက်တို့
လက်ကလေးနှင့်ကာပြီး ပြန်မေးတယ်။

“ဒီဂုံတက္ကသိုလ်ကနေ (၁၅၆)ရပ်ကွက်ကိုပြောတာ. . ဘယ်
လောက်ကြာမလဲလို့”

“ဪ. . မဝေးပါဘူး၊ ဆယ်မိနစ်တောင် မမောင်းရဘူး”

“သမီးသွားချင်လို့”

“ဟေ့! . . ကိစ္စရှိလား”

“အင်း. . ဖေဖေခိုင်းလို့ပါ. . နွေမိုးတို့အိမ်လေ၊ လိပ်စာ
ထဲမှာတော့. . ရှင်မတောင်ကျောင်းအနီးလို့ ရေးထားတယ်”

“သိတယ်. . နွေမိုးအိမ် ပြောတာမဟုတ်လား၊ ဦးလေးက
(၁၃၃)ရပ်ကွက်ထဲ နေတာပဲဟာ. . သိတာပေါ့”

“ဟုတ်လား. . ဒါဆို လိုက်ပို့နော်”

“အေး. . အေး. . အပြန်မှ ကျောင်းကို ဝင်မှာနော်”

“ဟုတ်”

အဲဒီနောက်တော့ ဦးသော်ဇင် မှန်ဦးဝဘက် အချက်ပြမီးကို
ပိတ်ပြီး. . . ရှေ့တည့်တည့် ဆက်ထွက်ပြီး အရှိန်မြှင့်လိုက်တယ်။

သူမလည်း အရဲစွန့်ပြောပြီးကာမှ. . .

မှားပြီလား၊ ဖြစ်သင့် လား၊ မေမေသိရင် သွားပြီဆိုတဲ့ အ
တွေးတွေ ပလုံစီလာလို့. . ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ ကိုယ်ဖော်မိတဲ့ဆေး
ကို ကိုယ်ပြန်သောက်ရင်း. . ဖြေဆေးလေးပါ စဉ်းစားရတယ်။

“ဟို. . . ဦးသော် တစ်ခုလောက် ကူညီပါဦး”

“အေး. . . ပြော”

“ဒီကိစ္စ. . မေမေသိလို့မရဘူးနော်၊ မေမေသိမှာစိုးလို့ကို
ဖေဖေက သမီးကို ခိုင်းလိုက်တာ သိလား. . .”

“ဪ. . . အေးပါ၊ စိတ်ချပါ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နွေမိုး အိမ်ပြင်ဖို့ လာချေးတဲ့
ပိုက်ဆံကို ဖေဖေပေးခိုင်းတာ မေမေသိရင် ပွန်မှာ. . ဦးသော်ရဲ့”

“ဪ. . အေး၊ ဟိုနေ့ညနေက. . နွေမိုးလာတာ တွေ့
လိုက်တယ်၊ အလုပ်လည်း မရှိသေးဘဲ ဘာများလဲမှတ်တာ. . ဒါကို
အေးပေါ့ကွာ. . နွေမိုးတစ်ယောက်တော့ ကူညီသင့်ပါတယ်၊ လူရင်း
လူခံလဲဖြစ်. . သစ္စာလည်း ရှိတယ်ကွ၊ ဦးခေါ်လာပေးတဲ့လူမို့လို့
ကာပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်လေး တကယ်တော်တာ”

“သမီးလည်း သိပါတယ်. . ဖေဖေစိတ်ချတဲ့ လူယုံဆိုလို့
ဦးသော်နဲ့နွေမိုးပဲ ရှိတာ”

“ကိုယ့်ရဲ့ထမင်းရှင်ကို. . သမီးရဲ့ မောင်နွေမိုးလည်း ဒုက္ခ
ရောက်ပါတယ်ကွာ. . သမီးရောက်ရင် တွေ့မှာပါ၊ မခိုးမဝှက်ပဲ
ရိုးသားမှုတစ်ခုတည်းနဲ့ ထမင်းစားတဲ့ ပန်းရန်ဆရာတိုင်း ဒီလိုပဲ ဆင်း
ရဲတယ်ကွ၊ ပြီးတော့. . သူ့အဖေ ဦးဘသော်ကလည်း ကြီးမိုက်မှ
တကယ်ကြီးမိုက်၊ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူလည်း ကိုယ်လူကိုယ်မှာ
ကျွေးပေါ့. . မဟုတ်ဘူး၊ ဒီသားလုပ်အားခနဲ့ပဲ စားကြတာ၊

တော်သေးတာက အငယ်နှစ်ယောက်က သူ့အစ်ကိုလိုပဲ
အဝေးသင်ကျောင်းဆက်တက်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြပေလို့. . နွေမိုး
နည်းနည်းအသက်ရှူချောင်တာ. . မဟုတ်လို့ကတော့လား”

“ဒါနဲ့. . နွေမိုးက ဘွဲ့ရလား”

“အေးလေ. . အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုရတယ်၊ အမယ်. .
သူတို့မောင်နှမတွေက မရှိပေမယ့် ပညာတတ်ကလေးတွေနော်. .
တော်တယ်. . တော်တယ်. .”

ဦးသော်ဇင်ပြောသမျှ. . ‘အင်း. . ဟုတ်. .’ လိုက်ပြီး နား
ထောင်နေရပေမယ့် သူမရင်ထဲ မပေါ့ပါးဘူး၊ ဖေဖေ ခိုင်းလိုက်လို့

ပါလို့ဆိုတာ. . မုသားလေ။

ဖေဖေက ဒီတစ်ခါ နွေမိုးလာရင် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါ သမီးရယ်လို့ပဲ ပြောတာ၊ အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပေးလို့ ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် နွေမိုး စိတ်ဓါတ်နဲ့စရိုက်က နောက်တစ်ခေါက် ဘယ်တော့မှ မလာဘူးဆိုတာ. . သေချာတယ်။ ရှေ့လဆို မိုးတွေရွာတော့မယ်။ အလုပ်လည်း မရှိ၊ ပိုက်ဆံလည်း မရှိနဲ့ ဒီအိမ်ကိစ္စဆိုတာ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ။

သူမ ဒီလိုပူပန်ပေးမိတာကလည်း သူမ ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်ခါစက တပည့်မလေးတစ်ယောက် ဖျားနာပြီး ဆုံးသွားတော့ အဲ့ဒီအိမ်ကို နာရေးအကူအညီ သွားပေးဖြစ်တယ်။ အိမ်ကို ရောက်သွားမှပဲ သူ့တပည့် ဘာကြောင့်ဆုံးရတယ်ဆိုတာကို ရင်နာနာနဲ့ သိခဲ့ရတာလေ။

အိမ်က ကွင်းထဲမှာ တစ်ဖက်ရပ်တဲလေး၊ အမိုးမလုံ အကာမလုံနဲ့။ ကျန်းမာရေးကောင်းနေတုန်း ပြဿနာ သိပ်မရှိပေမယ့် ဒီလို ဖျားနာတဲ့အခါ. . လူမမာအတွက် အသက်ထွက်သွားဖို့ လွယ်လွယ်ကလေး။

အခုလည်း နွေမိုးတို့အိမ်က အဲ့သလောက် အခြေအနေဆိုးနေရင် မိုးကျလာတဲ့အခါ ဒုက္ခပေါ့။ သူမ ဒါကိုတွေးမိပြီး. . အငှားပူပူဖြစ်တာ။

ဖုန်ထူတဲ့လမ်းထဲ သူမတို့ လန်ခရူအကားသစ်ကြီး တငြိမ်ငြိမ် မောင်းဝင်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ. . လမ်းထဲမှာ ဖုန်လူးသဲလူး ဆော့နေ

ကြတဲ့ကလေးတွေ ဝေးဝေးဝါးဝါးအော်ပြီး ကားနောက်ကနေ ပြေးလိုက်ကြတယ်. . . ။

နောက်ကနေ ခိုလိုက်ပြီး ပြုတ်ကျရင် ဒုက္ခလို့. . သူမ ပူပန်ပေမယ့် ဦးသော်ဇင်ကတော့ သူ့အရပ်က ကလေးတွေအကြောင်း သိလို့လား မပြောတတ်ဘူး. . ဂရုတောင်မစိုက်ဘူး. . ။

မည်းမည်းလုံးလုံး ညိုညစ်ညစ်နဲ့ ကလေးငယ်တွေဘဝကို သုမငယ်စဉ်ကဘဝနဲ့ နှိုင်းစာကြည့်ရင်း တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းရော. . . ။

“မိဘတွေလည်း တစ်နေ့စာတစ်နေ့ အပြုအပြု ရှာနေရလို့ ဒီလိုပဲ ပစ်ထားခဲ့ရတာ သမီးရေ၊ အဲ့ဒါလေးတွေကလည်း အဲ့သလို ဖတ်ထားလို့ ကျန်းမာသန်စွမ်းလိုက်တာမှ. . . ”

“အင်းနော်. . . ”

“အိမ်က မြေးကတော့ အဖေအမေ အဘိုးအဘွားတွေကြား နွေးနေအောင် ထားထားတာ. . လေတိုက်လဲဖျား၊ အစားမှားလဲဖျား၊ ချေချိုးချိန် လွဲတာတောင် ဖျားတယ်. . အဲ့ရောပဲ”

“သမီးလည်း ဒီလိုပဲ၊ ငယ်ငယ်က အရမ်းကိုချူချာတာတဲ့”

“ကဲ. . ရောက်ပါပြီဗျာ၊ ဟောဒီထောင့်ကွက်ထဲက အိမ်ပဲ”

သူမ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တော့. . ခြံဘေးက မြေလမ်းလေးပေါ်မှာ ကုက္ကိုလ်ရွက်ဝါဝါလေးတွေ ဖြန့်ခင်းထားလို့ လှတောင် သွန်သေတော့. . ။

ခြံထောင့်ကကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးကတော့ သက်တမ်းကြာပြီး နှစ်ချို့နေတဲ့အပင်ကြီး၊ ဟိုဘက်မှာလည်း တစ်ပင်၊ ဒီနှစ်ပင်နဲ့တင် အိမ်ခြံ

ထဲ အရိပ်တော်တော်ကောင်းမှာလို့ တွေးပြီး . . သူမ ခြံအဝင်ဝဆီ
လျှောက်သွားတယ်။

ဦးသော်ဇင်လည်း သူမ . . နောက်ကနေ လိုက်လာတယ်။

ယွန်းမီမီ ခြံဝင်းထဲ မဝင်ခင်မှာဘဲ . . ဦးသော်ဇင် ကျော်ဖြတ်
ဝင်သွားပြီး . . အသံပြုတယ်။

“မောင်နွေမိုး ရှိလားဟေ့ . . ”

ယိုင်နဲ့နဲ့ အပေါက်ဝကနေ မကြည်မလင်မျက်နှာနဲ့ ခေါင်း
ပြကြည့်တဲ့ မိန်းကလေးကိုမြင်တော့ ဦးသော်ဇင် လျှောက်ဝင်သွားလို့
သူမ ခြံအဝင်ဝမှာပဲ ရပ်ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။

သူမမြင်ရသလောက် . . သူမရဲ့ဆုံးသွားတဲ့ တပည့်မလေးရဲ့
အိမ်နဲ့ ဘာမှထူးမခြားနားတဲ့ အိမ်ပုံစံကြောင့် ဒီလို ကိုယ်တိုင်ရောက်
လာရတဲ့ကိစ္စအတွက် ယုံကြည်မှုရှိသွားပုံပါ။

(ငါထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား)

ယွန်းမီမီ လှမ်းကြည့်နေခိုက်မှာပဲ ကြွေကျလာတဲ့ ကုက္ကိုသီး
အတွဲအခိုင်လိုက်ဟာ . . တဲခေါင်မိုးကို ဖောက်ပြီး ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်
ကျသွားတဲ့အသံဟာ . . သူမရပ်နေတဲ့နေရာအထိတောင် လွင့်စင်
လာလို့ ပင့်သက်တောင် ရှိုက်လိုက်မိရဲ့။

ခဏကြာတော့ ဦးသော်ဇင် ပြန်ရောက်လာတယ်။

“မောင်နွေမိုး မရှိဘူး သမီး . . ၊ စောစောကပဲ သူ့အဖေနဲ့
တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများပြီး ထွက်သွားတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား . . . ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာပါလိမ့်၊ အင်းလေ . .
အဆင်မပြေကြတော့လဲ”

ဦးသော်ဇင် လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီးမှ . .

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မောင်နွေမိုး အိမ်ပြင်ဖို့စုထားတဲ့
ပိုက်ဆံလေးတွေ သူ့အဖေ ဖဲရိုက်ပစ်တာ ကုန်သွားလို့ သားအဖချင်း
စကားများကြတာ”

“အို . . . ဖြစ်ရလေ”

အဲဒီအချိန်မှာ တဲအိမ်လေးထဲကနေ ရေဦးထွက်လာပြီး
သူမတို့နား ရောက်လာတယ်။

“ဒီက ဦးလေးနဲ့မမတို့ ဘာကိစ္စအတွက်ဆိုတာ မသိပေမယ့်
အိမ်ပေါ်ထိုင်ဖို့ မဖိတ်နိုင်တာ အားနာပါတယ်ခင်ဗျာ၊ တကယ်လို့
အကြောင်းကြီးငယ်ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို မှာခဲ့လို့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်
တ ကိုကြီးရဲ့ညီ ရေဦးပါ”

သူမမြင်ရသလောက် ဥပဓိရုပ်ကလေးတွေကတော့ ဆင်း
ဆင်းရဲရဲ ကြီးပြင်းရမယ့် ကလေးတွေလို့ မထင်ရလောက်အောင်
ညှပ်မွန်သန့်ပြန့်သူတွေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် စောစောက ကြားလိုက်ရတဲ့
တေးတစ်ခွန်းကတော့ သူမအတွက် အတော်ပဲ စိတ်ပျက်သွားစေ
တယ်။ ဒါပေမယ့် . . .

“ဒါပေမယ့် နွေမိုးနဲ့ တွေ့သွားချင်တယ် . . ရှာလို့ လွယ်ပါ
လား”

“ခဏလေး အချိန်ပေးမယ်ဆိုရင် ရှာပေးပါ့မယ်၊ ရှိနိုင်တာ
တော့ ရဲစခန်းနောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပါ၊ သူ အရမ်းစိတ်
ညစ်လာရင် အဲဒီမှာ သွားထိုင်တတ်တယ်”

ထိုအခါ ဦးသော်ဇင် . .

“တို့. . (၁၃၃)ရဲစခန်းပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကဲ. . လာ၊ မင်းပါ လိုက်ခဲ့၊ တို့လည်း ဒီလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ရမယ့်အတူတူ ကားပါ ပြန်လှည့်မယ်. . နေ့. . သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဦး၊ ဒီအတိုင်း ကောင်းပါတယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ ရေဦးလည်း ယွန်းမိမိတို့ကားနဲ့ ပါလာတယ်လေ။ လမ်းမှာ ယွန်းမိမိက. . .

“မင်း အဝေးသင်တက်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ. . . ကျွန်တော်က ဒီနှစ်ပိုင်နယ်ပါ. . ညီမလေးက ခုမှ ပထမနှစ်စတင်တာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဥပဒေ အဓိကပါ။ ကိုကြီးလည်း ဥပဒေနဲ့ပဲ ပြီးထားတာ”

“ဪ. . မမက. . ဒီဒုတိယသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာဌာနက ကထိကပါ၊ ကျောင်းရောက်ရင် လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် လာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ. . အဲ. . တီချယ် ခင်ဗျ”

“ရပါတယ်ကွယ်. . . အဆင်ပြေသလို ခေါ်ပါ”

“မောင်ရေဦးရေ. . မင်းပြောတာ အရင်(၇၇)ဒိုင်နာဂိတ်ဖွင့်တဲ့ လမ်းကြားထောင့်က ဆိုင်မဟုတ်လား”

“အာ. . . ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ ရှေ့ကလမ်းကနေ ချိုးဝင်လိုက်”

ကောင်လေး ထင်မြင်ချက် ပေးတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဆိုင်တံစက် မြိတ်အောက် ခုံပိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး သူမျက်နှာမူထားတဲ့ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးဘက်ကို မမှိတ်မသုန် ငေးရီနေတဲ့ နွေမိုးကို

တွေနေရတယ်။

သူမတို့ကားကိုလည်း နွေမိုး သတိထားမိပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ဦးသော်ဇင်က လမ်းတစ်ဘက် ကပ်ရပ်ပေးလို့. . အားလုံး ကားထဲက ထွက်လာတာမြင်မှ ထိုင်ရထရမလို့ဖြစ်ပြီး အံ့အားသင့်နေတဲ့ပုံများ တကယ်ပါပဲ။

“ဆရာမ”

“ရှင့်. . .”

“ဟာ. . . ဦးလေး”

“အေးကွာ. . . တွေ့လို့ တော်သေးတာပေါ့”

နွေမိုးက အသင့်ထိုင်နိုင်အောင် ခုံလေးတွေ ဆွဲပေးပြီး

“. . .”

“ထိုင်ကြပါဦးခင်ဗျာ. . လက်ဖက်ရည်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ် သုံးဆောင်ကြပါဦး”

ယွန်းမိ ငြင်းလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးပေမယ့်. . တစ်ဖက်သား ဂါရဝတရားကို လျစ်လျူရှုသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့. . .

“ကျွန်မ နက်(စ်)ပလိန်း သောက်မယ်၊ ဦးလေးကော. . .”

“ဟာ. . . ဦးက ပုံမှန်ပေါ့ကွာ၊ ဒီဆိုင်က ဦးကို သိပါတယ် သူတို့ဘာသာ ဖျော်လာလိမ့်မယ်”

“ရေဦးလဲ သောက်လေ”

“ကျွန်တော် မသောက်တော့ဘူး တီချယ်. . . ထမင်းကြမ်းစားပြီးပြီ”

“သောက်ပါကွာ. . . တီချယ်တိုက်မှာပါ”

ဆိုတော့ ရေဦးလည်း အားနာနာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ချိုဆိမ့်
တစ်ခွက် မှာလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် နွေမိုးက... .

“ဆရာမကိုယ်တိုင် ရောက်လာတာ... အန်ကယ့်ဆီက
အကြောင်းထူးများ ရှိလားခင်ဗျာ”

“အင်း... ဆိုပါတော့၊ ကိုနွေမိုး အိမ်ကိုလာတဲ့ကိစ္စ ဖေဖေ
သိသွားလို့ ကိုနွေမိုးအတွက် ပိုက်ဆံလာပေးခိုင်းတာပါ”

“ဗျာ”

ယွန်းမိမိ ပြီးရင်း မိန်းမကိုင်အိတ်ထဲက ကျကျနန ပက်ကင်
ထုပ်ထားတဲ့ ဖယောင်းစက္ကူအိတ်ကို ထုတ်ယူပြီး နွေမိုးရဲ့ အသာ
အယာ တွန်းပို့ပေးလိုက်တယ်။

“စစ်ကြည့်ပါဦး... အားလုံး လေးသိန်းနော်၊ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား”

“ခင်... ခင်ဗျာ... ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အို... မစစ်တော့
ပါဘူး”

နွေမိုး တကယ်ကို လှိုက်လှိုက်ခါခါ ဝမ်းသာနေတာ တွေ့ရ
တော့ သူမလည်း ပီတိဖြစ်သွားတယ်။

“အန်ကယ်နဲ့ဆရာမ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ ဒီငွေတို့
အကျေအလည် ဆပ်မှာပါ”

“အဲဒါထက် လောလောဆယ် မေမေ မသိအောင် ဖေဖေ
စီစဉ်ပေးတယ်ဆိုတာတော့ သိထားပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်မှတ်ထားပါမယ်၊ ရေဦးရေ... .

ဆရာမကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါဦးကွာ၊ ဒီမှာ... အိမ်ပြင်ဖို့
ပိုက်ဆံလာပို့တာဟ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ထိုင်ပြီးတော့ကို လက်အုပ်ချီပြီး ကန်
တော့ချင်တာ”

“အောင်မလေး... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ရှေ့မှာ မကောင်းပါဘူး”

အဲဒီနောက် မှာထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကော်ဖီတွေ လာချ
ဖေးလို့ အားလုံးသောက်ကြရင်း စကားပြောဖြစ်တယ်။

“ကိုနွေဦးက LAW နဲ့ ပြီးထားတာဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“အဲဒါနဲ့များ ပန်းရန်ဆရာဘဝကို မစွန့်ပစ်ဘူးလား၊ ကိုယ့်
ညာနဲ့ကိုယ် သင့်တင့်မယ့်အလုပ်မျိုး ပြောင်းယူပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ၊ ပညာရပ် ရှိထားပေမယ့်
ထည်း ဘဝပေးတဲ့အခြေအနေပေါ်မှာ အသုံးချရတာပါ၊ ကျွန်တော့်
တစ်ကိုယ်စာအတွက် ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ သိပ်မခက်ခဲပါဘူး”

“ဆောရီး... ကျွန်မနားလည်ပါပြီ၊ ကဲ... ကျွန်မ ကျောင်းထဲ
ဆင်ရဦးမှာဆိုတော့ ခွင့်ပြုဦးနော်”

နွေဦးက သူမကို ကားအထိ လိုက်ပို့ပြီး... .

“ဆရာမ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်တို့ ပထမဦးဆုံး စကားပြောခွင့်ရပြီး ပထမဦးဆုံး
ကျေးဇူးတင်တာပါခင်ဗျာ”

“ဪ... ရပါတယ်၊ စိတ်ထဲ အဲသလောက်မထားပါနဲ့၊
ရှေး... ဒါ... ကျွန်မဖုန်းနံပါတ်၊ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိရင် ပြောလေ၊
ကဲ... သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ယွန်းမိမိတို့ကားလေး လမ်းထောင့်ကို ချိန်ကွေ့ထွက်သွားတဲ့
အထိ ရပ်ကြည့်နှုတ်ဆက်ပြီးမှ... ဝိုင်းကို ပြန်လာပြီး ထိုင်တယ်။

“တီချယ်က သတိကောင်းတယ်နော် ကိုကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စကားတပြောပြောနဲ့ ထသွားလို့ ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ မေ့သွားပြီ
ထင်တာ... ရေနွေးအိုးအောက်မှာ ဖိထားခဲ့တာဗျ”

“မေ့လည်း တို့ရှင်းရမှာပေါ့ ရေဦးရာ၊ သူတို့က ဧည့်သည်ပဲ၊
ပြီးတော့ ကျေးဇူးရှင်တွေက... ”

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့... အိပ်မက်လား... တကယ်ပဲလား”

“မင်းမယုံရင် ဒီပိုက်ဆံထုပ်ကို အဖေလက်ထဲ အပ်ကြည့်
လေ”

“ဟာ... မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့၊ သေချာအောင် တစ်ခါ
တည်း ဝါးခနီဆိုင် ဝင်ကြမယ်”

“အဟတ်ဟတ်ဟတ်... အဲသလောက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ညီရာ၊
တို့အဖေလည်း ဖဲနဲ့သွားလို့ပါ၊ နိုင်ခဲ့ရင် အိမ်ပြင်ဖို့ သူ တကယ်ပေး
မှာပါပဲ”

“ကိုကြီး ယုံလား”

နွေမိုး အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူသွင်းလိုက်တယ်။

ပြီးမှ...

“အဖေ ဖဲဆော့တာကို ငါမကြိုက်တာကလွဲလို့ အဖေတို့
ယုံကြည်ပါတယ်ကွာ၊ အဖေက ငါတို့အဖေအစစ်ကြီးပါ”

ရေဦး ငြိမ်သွားတယ်၊ ဒီအစ်ကိုဟာ... မိဘ... ညီအစ်ကို
မောင်နှမအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမေတ္တာစေတနာမျိုးတွေနဲ့ အစ်ကိုကြီး
ပီသနေတယ်ဆိုတာ သူမြင်လိုက်ရတယ်လေ။

လူတချို့ကို ပြောပြတာပါ...

မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ခွင့်ရတာတောင်

မျက်စိတစ်လုံးတည်း ဖွင့်ကြည့်ပြီး

လက်ရှိအမုန်းဆုံးကို ရှာတယ်လေ၊

(အမယ်...သူက...)

ကွက်တိအပြုံးတောင်

ပြုံးသေးတော့....!

အခန်း(လေး)

“ဟားဟားဟားဟား... ဒီကောင်က အိမ်ပြန် အသစ်ပြန်ဆောက်တယ်၊ ဟားဟားဟား... သာအိရာ... ငါသိပါတယ် ဘသော်... ဒီကောင် သောက်မဲ့ပါ၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ လာမပြောစမ်းပါနဲ့၊ ရစ်တစ်လုံး ထပ်ဖွင့်”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာကျော်... တကယ်ပြောနေတာ”

“ဟေ့ကောင်... ယုံတမ်းစကားတွေ၊ ငဲ့... အရက်နဲ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်... အမြည်းရော ထပ်လုပ်ပေးရမလား”

“မမေးနဲ့လေ. . လိုရင်လုပ်လေ. . ဒါနဲ့များ ကျော်မြင့်ဆီ တပည့်လာခံနေသေးတယ်. . မင်း တော်တော်ညှပ်ပါလား”

သာအိ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေး ခေါင်းညိတ်ပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်သွားမှ ဦးကျော်မြင့် တွေးတယ်။ ဘသော် အိမ်ဆောက်နေတယ် ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါမလား၊ ဒီကောင့်သားအကြီးကောင်လည်း အလုပ် နားနေတယ်။ ဟို. . အငယ်နှစ်ယောက်လည်း ကော်စက်မှာ အလုပ် ဆင်းနေတာ. . တစ်နေ့တစ်ထောင်ရဖို့ ဖင်မီးမြှက်ပြီး ထိုင်နေရတာ၊ ဘသော်လည်း ဒီရက်ထဲ. . ရှောဘိတွေမှာ နှုံးတာမှ ခွက်ခွက်လန်၊ အိမ်ဂရန်တောင် ငါ့ဆီမှာ ပေါင်ထားတာ၊ ဒါနဲ့များ အိမ်ဆောက် သတဲ့လား. . . ဟားဟားဟားဟား. . . သာအိ အတော်နောက်တဲ့ ကောင်. . . ။

“ဆရာကျော် အမြည်းရပြီ. . ကန်စွန်းပလိန်းနော် ဆရာ”
“ကော်ရည်မပါ ဘာမပါနဲ့ကွာ. . ဘုရားစူးပလိန်းတွေ လုပ်လာပြန်ပြီ”

“မြည်းကြည့်ပါဦး ဆရာရယ်၊ တပည့် အဲသလောက် မညှပ်ပါဘူး”

ဦးကျော်မြင့် ယူဝါးကြည့်ပြီး. . .
“အား!. . ငန်တူးနေတာပဲ၊ ဟေ့ကောင် မင်းသွားတော့”
“ဆရာ. . ပြန်. . ပြန်ပြင်”
“တော်တော့. . မင်းလစ်တော့၊ ဖွီး. . အလကားကောင်”
“ဟုတ်. . သွားပြီနော် ဆရာ”
“ဟေ့ကောင်!. . နေဦး”

“ဗျာ. . ဆရာ”

“ဘသော် အိမ်ဆောက်တဲ့ကိစ္စ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့တာပါ ဆရာ”

“ဘာ!”

“အမှန်ပါ ဆရာကျော်၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ ဆရာစိစဉ် ထားတဲ့ခွင် မဝင်ဘူး၊ နောက်တစ်ခွင် ထပ်ဆင်ဖို့ အကြံဉာဏ်လေး ပေးဖို့ဟာ”

“အေး. . ဟုတ်ပြီ. . ဟုတ်ပြီ. . ပြန်ထိုင်”

သာအိ နေရာမှန်ပြန်ရလို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးထိုင်လိုက် တယ်။

“နှောင်းဟေမာန်ကို ဆရာ သိမ်းပိုက်ချင်ရင်. . လွယ်လွယ် လေး”

“လုပ်ပြန်ပြီ. . . ထပ်ပြီးငန်လိုကတော့ သေပြီသာမှတ်”

“အချစ်က ငန်တယ် ဆရာရဲ့. . ဟဲဟဲဟဲ”

“လိုရင်းပြောစမ်း”

“လိုရင်းက ရှင်းပါတယ်၊ ဦးဘသော်ကို ဖဲခွင်ဆင်ပြီး ခိုက် ထည့်ရုံပဲ”

“ဘာဆိုလဲကွ”

“ဪ. . ကိုယ့်ဆရာကလည်း၊ ဦးဘသော် မိကျော့ကို ယူ လိုက်တုန်းက. . အခု နှောင်းဟေမာန်အရွယ်ပဲ၊ သူ ဘယ်လိုဟု လိုက်သလဲ၊ ဆရာ မှတ်မိလား”

ဦးကျော်မြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးမှ. . မျက်ခုံးတွေ မြင့်ကုန်

၄၆ နတ်ရွာသို့

ကာ မျက်လုံးတွေပါ လင်းလာတယ်။

“သာအိ”

“ဗျာ. . . ဆရာ”

“မင်း. . . ငါတပည့် ပီသသားပဲကွ. . . ဟေ”

“ဆရာသိသားနဲ့”

“ဟားဟားဟားဟား. . . ထင်တဲ့ အရက်ငွေ. . . ဟားဟား

ဟားဟား.”

၆ ၆ ၆ ၆

တစ်မနက်ခင်းလုံး မိုးစရာရှိတာ အပြီးသတ်မိုးပြီး မနက်
စာမစားခင် ခေါင်ချုပ်လိုက်နိုင်လို့. . . နွေမိုး ခေါင်မိုးပေါ် မတ်တတ်
ရပ်ကာ. . . လက်ပမ်းပေါက် တဖြောင်းဖြောင်း မြည်အောင် ခတ်ပစ်
လိုက်တယ်။

“ဖြောင်း. . . ဖြောင်း. . . ”

“ရွာစမ်းကွာ. . . မကျေနပ်ရင် လေကြီးမိုးကြီးပါကျ”

ထိုအခါ. . . အောက်ကနေ ပြန်ဆင်းဖို့ လှေကားထောင်ဖူး

ထားတဲ့ ရေဦးက. . .

“နေဦး ကိုကြီးရေ. . . ထရံမကပ်ရသေးဘူးဗျ”

“အခု ကပ်မယ်လေကွာ”

ပြောရင်း နွေမိုး လှေကားနဲ့ အောက်ပြန်ဆင်းလာတယ်။

“ကျန်တိုင်ထောင်ထားပြီးမှတော့ ထရံမကပ် ဇယီသပ်ရင်

ပြီးပြီလေကွာ၊ လာ. . အခု ဆက်လုပ်မယ်”

“ကိုကြီးရေ. . မကျော့က ထမင်းပြင်ထားပြီးပြီတဲ့၊ စားပြီးမှ ဆက်လုပ်တဲ့. . .”

“ဟာ. . စားနဲ့ကွာ”

“ဟင်. . ကိုကြီးကလည်း၊ တစ်ခါတလေကြိုတုန်းလေး မိသားစု လက်ဆုံစားကြရအောင်ပါ၊ အဖေလည်း လက်ဆေးပြီး ထမင်းစားဖို့ ထိုင်စောင့်နေတယ်၊ လာပါ. . ညီမလေးလည်း ဆာနေပြီ”

“ကဲ. . လာကွာ ရေဦး. . စားလိုက်ကြစို့”

နွေမိုးတို့ ခြေထောက်လက်ထောက် ဆေးပြီး အိမ်ပေါ် တက်သွားတော့. . တောင့်ပြီး စင်းနေတဲ့ ဝါးကြမ်းခင်းအသစ်ပေါ်မှာ ပြင်ထားတဲ့ ထမင်းဝိုင်းက. . သွားရည်လည်စရာပါပဲ။

အိမ်မှာ မကျော့တစ်ယောက် အိုးသူကြီးဖြစ်နေတာ အတော်အူစိုတာပဲလို့ တွေးကာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ဘာတွေတုန်း မကျော့. . စုံလှချည်လား”

“ငါးဟင်းတစ်ခွက်တည်းပါ နွေမိုးရဲ့၊ ငါးတောင် ပင်လယ်ငါး တော်ရေ၊ ဟောဒါက. . . သရက်သီးငါးပိထောင်း၊ ဒီဘက်က ဘို ကိတ်ပဲလှော်ထောင်းကို ဟင်းရည်ကျလေးချက်ပြီး ဆူးပုပ်ခပ်ထားတာ. . ၊

ဒါက. . မိနှောင်း ကွင်းထဲ ထွက်ဆိတ်ထားတဲ့ ကန်စွန်းညွန့်လေး ကြော်ထားတာ၊ ဒါက ဆွမ်းလောင်းပြီးပုံတဲ့ ပဲနပ်၊ ဒီဘက်က. . ဦးဘသော်အကြိုက် ငရုတ်သီးဆားထောင်း၊ နုံးပတီသီးပြုတ် တို့စရာ၊

အဟင်းဟင်း. . ထမင်းကတော့ ဒီနေ့ ဈေးပိုးလေး ပိုပိုလျှံလျှံသုံးရလို့. . ခါတိုင်း စားနေတဲ့ငစိန် မဝယ်ဘဲ. . ဆင်းသွယ်လတ် ဆန်ပျော့လေး ဝယ်လာခဲ့တယ်. . ၊ တစ်ပြည်မှ နှစ်ရာပဲပိုတာ ဆိုတော့လေ”

“ကဲ. . ရပြီ. . ရပြီ. . စားကြတော့”

အဲ့ဒီနောက် နွေမိုးကိုယ်တိုင် သူ့အဖေထမင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းတုံးတစ်တုံးခပ်ပြီး ဦးချလိုက်တယ်။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်နေရာကပဲကြည့်ကြည့် ဒီထမင်းဝိုင်းလေးက. . စားပွဲခုံ မပါပေမယ့် မေတ္တာစေတနာတွေ ပါနေတဲ့ဝိုင်းမို့လို့ မြန်စရာပဲ မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် ဦးဘသော် ထမင်းစားရင်း. . မျက်ရည်တွေကျလာလို့. . အားလုံးလန့်ဖျပ်ကုန်တယ်. . ။

“အဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ. . ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ. . ငရုတ်သီး စပ်လို့ပါ. . ရေ. . ရေပေးစမ်း”

မကျော့ ရေနွေးတစ်ခွက် ငဲ့ပေးလိုက်လို့. . ပူပူလောလော ဆောက်ချနေတာကို ကြည့်ပြီး. . နွေမိုးလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်လေ . . . ။

အင်းလေ. . . ဒီမိသားစုမှာ ဒီလိုထမင်းဝိုင်းမျိုးနဲ့ မစားရတာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာပြီလဲ. . ၊ အဖေတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ မစွမ်းဆောင်ဘဲ အနှောင့်အယှက်တွေချည်း ပေးနေတဲ့ဩဇာက. . ဒီလိုအမိုးအကာအောက်. . ဒီလိုကြမ်းခင်းပေါ်မှာ. . ဒီ

၅၀ နတ်ရွာပြန်

လောက်ပြည့်စုံပြီး အရသာရှိတဲ့ ထမင်းဟင်းမျိုး စားခွင့်ရသေးတယ်
ဆိုတော့ အဖေ ဝမ်းနည်းချင်လည်း နည်းမယ်ပေါ့။

ငရုတ်သီးက... နှလုံးအိမ်ထဲ ဝင်စပ်တော့ အဖေ ဘယ်ခဲ
နိုင်ပါ့မလဲ...။

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ နှောင်းဟောမာန်က...။

“ကိုကြီး...။”

“ဟေ...။”

“တစ်နေ့က... ကားနဲ့ ရောက်လာတဲ့ဆရာမကို ယူလိုက်
ပါလားဟင်”

“ဟာ... ဒီကလေးမ”

“ညီမလေးတော့ သူ့ကိုသာ ယောင်းမတော်ရရင် သေဖျော်
ပါပြီ ကိုကြီးရယ်”

“တယ်... ပြောလေကဲလေ”

ထိုအခါ ရေဦးက...။

“အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး ညီမလေးရေ... ကိုကြီး ငဲ့ကြီးမှာ
ပေါ့”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲ့ဒီမမက ကျောင်းဆရာမလေ... ဆရာကို စော်ကားမိ
ရင်... ကံ... ကံ... ကြီး...။”

“ရေဦး”

“ဗျာ!”

“ထရံကပ်မယ်... မြန်မြန်စား”

ဆရာမချို၊ ဆရာမခါး ၅၁

“ဟုတ်”

မကျော့ တခါခါ ရယ်လို့ အဖေလည်း ပြုံးစိစိ ဖြစ်လာတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမနက် မိသားစုထမင်းလေးကတော့... ချစ်
စရာပါပဲ။

၆ ၆ ၆ ၆

ဥနေလေးနာရီဆိုတာနဲ့ ရေဦးတစ်ယောက် မိခွက်ထဲ ထည့်ရမယ့် ကော်စေ့တွေ ဘေးချော်လိုချော်လောင်း၊ ဒလက်တက် ဆွဲရင်း ခြေချော်ပြီး ကျလိုကျနဲ့ အလွဲအချော်တွေ ဖြစ်လာတယ်။

ဖြစ်ရမယ်လေ.. ဒီချိန်လောက်ကနေ အလုပ်ရုံကထွက်မှ (၃၆)ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကို လေးနာရီခွဲလောက် ရောက်မှာ၊ ရောက်ပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာရင် ရန်ကင်းမှာ ကွမ်းသီးညှပ်တဲ့အလုပ် သွား လုပ်နေတဲ့ ခင်မြဝင်းလေး ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းအလာကို ကြိုရ မှာ မဟုတ်လား။

ခုတလော (၁၃၃)ထဲက ငနဲသုံးလေးကောင် ကားဂိတ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လာလာထိုင်ပြီး ခင်မြဝင်းကို ကြံစည်နေကြတာ သူသိတယ်။ သူလာကြုံဖို့ နောက်ကျတဲ့ရက်မျိုးဆို ဒီကောင်တွေထဲ က သားသားနားနားတစ်ကောင် ထွက်ထွက်လာပြီး.. ခင်မြဝင်းကို

တလူ၏သို့ မြူ၏သို့ လုပ်လုပ်နေတာလည်း သိတယ်။

သူများပြောလိုသာ သိတာ၊ ခင်မြဝင်း လုံးဝမပြောဘူး၊ ဒါကို ရေဦး ဖီလင်တက်ပြီး ခင်မြဝင်းကို မေးတော့.. ရန်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောတာ.. လက်ဆွဲပြီးတော့တောင် စကားလိုက်ပြောဖူးတယ်တဲ့။

စော်စော်ကားကား ခွေးမသားတွေ.. သေမထူး နေမထူး ရေဦးအကြောင်း မသိလို့ စွာနေတာ။

ရေဦးကလည်း ခေသူတော့ မဟုတ်ဘူး.. ငါးနှစ်တာ ခပ်တမ်းကောက်ကြည့်ရင် ရဲအချုပ်(၈)ကြိမ်၊ ရပ်ကွက်ဝန်ခံကတိ အကြိမ်နှစ်ဆယ်ထက်မနည်း.. ရိုက်မှု၊ ရန်ဖြစ်မှုတွေနဲ့ချည်းပဲ။

ဒါကလည်း တမင်ရမ်းကားစော်ကားတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဇောက်နားချင်း လက်တစ်လုံးတင်လာရင် ဆော်တယ်၊ သူ့နှမကို ချက်စလာပစ်ရင် ချတယ်။

အဲ့ဒီအထဲမှာ သူ့မိထွေး မကျော့ကို အိမ်ကလီ လာလုပ်လို့ တုတ်လွှတ်တဲ့အမှုက.. ငါးမှုလောက် ပါတယ်၊ အဲ့သလိုလူ.. ဒီနှစ်ပိုင်းမှာမှ အစ်ကိုလုပ်သူကလည်း တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဆုံးမ၊ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘွဲ့ယူတော့မယ့် ပညာတတ်လူငယ်လေး ဖြစ် လာတော့ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်လာပုံပါ။

“ကိုလေး.. ”

“ဟေ!.. ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နှောင်းဟေမာန်က.. ရေဦး မိပုံထဲက ခွာချပေးသားတဲ့

ဆပ်ပြာခွက်ပုံထဲက လေးငါးခွက်ကောက်ယူပြီး စက်ခုံပေါ် တင်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒီမှာကြည့်ဦး.. ကော်သားမပြည့်လို့ ပါးတဲ့နေရာပါး.. ပေါက်တဲ့နေရာပေါက်နဲ့၊ အလုပ်ထဲ စိတ်မပါသလိုပဲ”

“ပါနိုင်မလားဟာ.. လေးနာရီခွဲတော့မယ်”

နှောင်းဟေမာန် မျက်စောင်းလေးခဲပြီး.. ပုံပျက်ပြီး အရည်အသွေးမမီတဲ့ ခွက်တွေကို စက်နောက်ကခြင်းထဲ လှမ်းပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ နှောင်းဟေမာန်ရဲ့အလုပ်က ရေဦးရဲ့ မိုစက်က ကျလာတဲ့ပစ္စည်းထည်တွေကို အထည်ကောင်း ရွေးပေးတယ်။ အစွန်းထွက်နေတဲ့ ကော်စတွေကို လှီးပြီး အထည်သန့်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတယ်။

ပစ္စည်းကတော့ အစုံပဲ၊ ဆပ်ပြာခွက်၊ ဆေးဘူးဆိုက်ဖုံ၊ အဖုံးဆိုက်ဖုံ၊ ကလေးကစားစရာ ကော်ရုပ်၊ ကော်ခွက်ကအစ အော်ဒါရရင် ရသလို လုပ်ရတာ။ ဘာပဲပြောပြော.. မောင်နှမနှစ်ယောက် တက်ညီလက်ညီလုပ်ရင် တစ်နေ့နှစ်ထောင်ကတော့ အောက်ထစ်ပဲမဟုတ်လား၊ ဒီနေ့လို အော်ဒါများများကျပြီး ညပိုင်းညဆိုင်းအထိ လုပ်နိုင်ရင် သုံးလေးငါးထောင်လောက် ရတာမို့လို့ နှောင်းဟေမာန် လောဘကလေး တက်နေတာလေ။

ခက်နေတာက ညနေလေးနာရီကျော်တာနဲ့ အချစ်ဆိပ်တက်ပြီး.. ဖင်မငြိမ် ရင်မငြိမ် ဖြစ်ဖြစ်လာတဲ့ ရေဦးကြောင့်ပေါ့။

ဆက်ပြီးခိုင်းနေလည်း အစုတ်အပြတ်တွေပဲ ထွက်လာမှာမို့လို့ နောက်ဆုံးတော့ နှောင်းဟေမာန်ကပဲ လက်လျှော့ရတယ်။

“ကဲ.. ကိုလေး သွားစရာရှိတာ သွားတော့၊ မဟုတ်ရင်

သစ်ခုမှ ကောင်းမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါပဲနော်.. တစ်နာရီပဲ အချိန်ဆေးမှာ၊ ငါးနာရီခွဲတာနဲ့ ပြန်အရောက်ပဲ”

“ဟာ.. အေးပါ ညီမလေးရာ၊ အစောကြီးက အဲသလို သိပ္ပံလည်း ဖြစ်တဲ့ဟာ”

“ဟွန်း.. ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင်လည်း ယူလိုက်ကြတော့”

ရေဦး ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ဘဲ.. အနောက်ခန်း ပြေးဝင်ပြီး ရေခဲအိတ်က ဆုန်စိုင်းပြီးတော့ကို ထွက်တော့တာပါ။

အိမ်ကလေး ဆောက်ပြီးပြီဆိုတော့ ချစ်သူကို ခပ်ကြားကြားလေး အိမ်အလည်ခေါ်ဖို့ ရက်ရွေးရမယ်။ ဟိုသကောင့်သားတွေရဲ့ပင်ပန်းမှု ပိုင်ရှင်က ငါပဲကွလို့ ဆောင့်ကြားကြားလေး တွဲပြရမယ်ဟုတ်လား။ အခုတောင် အတော်နောက်ကျနေပြီ။

ခင်မြဝင်းက အရပ်ကလေး နည်းနည်းပူပေမယ့် မျက်နှာပိုင်းပိုင်း မျက်လုံးပိုင်းပိုင်း နှာသီးလုံးလုံး နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးရဲရဲလေးနဲ့ ခုတ်စရာလေး။ အရပ်စကားနဲ့ ပြောရရင် (၁၃၃)ရပ်ကွက်မှာ အသစ်ကလေးလို့ ပြောနိုင်တဲ့ အသစ်ကလေး။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်မြဝင်းတို့ တောင်ဥက္ကလာက အိမ်ကိုရောင်းပြီး (၁၃၃)မှာပြောင်းဝယ်တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။

ဒါပေမယ့် ရေဦးနဲ့က ရည်းစားဖြစ်တာ သုံးနှစ်ရှိနေပြီ။ ရေဦး တောင်ဥက္ကလာစာတိုက်က တရုတ်ကပ်မှန်ဆိုင်မှာ အလုပ်သွားလုပ်နေစဉ်ကတည်းက ခုနစ်ဆူဘုရားပွဲမှာ တွေ့ပြီး ကြိုက်ခဲ့ကြတာ။

ဒါကို. . ဒီရပ်ကွက်က ကောင်တွေ ဘာသိမှာတဲ့လဲ. . သိလည်း မင်းသမီး မိုးပြည့်ပြည့်မောင်လို လှနေတဲ့ ဒီကောင်မလေးတော့ အလွတ်မပေးဘဲ လိုက်ကြမှာ သေချာတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ရေဦးခမျာ အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ် ဖြစ်ဖြစ်နေရတာ။

ရေဦး ကားဂိတ်ရောက်သွားတော့ ငါးနာရီထိုးနေပြီ။

ဘုရားရေ. . ပြန်များသွားပြီလား။

အဲ့သလို ပူပန်စိတ်နဲ့ ဟိုဒီကြည့်နေတုန်း. . မြင်ကွင်းက ရေဦးရင်ထဲ ရေလှိုင်းလုံးကြီး အနံ့ခနဲ ဝင်ဆောင့်ခံလိုက်ရသလို မျက်လုံးတွေပါ ပြာသွားတယ်။

“ဟာ. . . ကြည့်စမ်း ဒီကောင်တွေ”

ဖြစ်ပုံကလဲ ကြည့်လိုက်ဦး၊ ခင်မြဝင်း ပြန်ရောက်လို့ ရေဦးရောက်မလာသေးရင် စောင့်နေဖို့ ချိန်းထားနေကျ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ. . ခင်မြဝင်းကို ဟိုသကောင့်သားသုံးကောင် ဝိုင်းထားတာလေ။

ပြောတာ. . လိုက်တာတော့ တစ်ယောက်ထဲပါပဲ၊ ကျန်တဲ့ ကောင်တွေက ခင်မြဝင်း ထွက်ပြေးသွားမှာစိုးလို့ ကာကြ. . ပိတ်ကြတာ။

ဘယ်လောက်တော့ကျ၊ ဒိုက်ကျလိုက်တဲ့ကောင်တွေလဲဆိုတာ။ ရေဦးရင်ထဲ ဒေါသငဲ့ကွဲပြီး. . ပုဆိုးတိုတိုနဲ့ ရောက်သွားတယ်။ ရောက်တာနဲ့ ဘာမှမမေး၊ ဘာမှကို ပြောမနေတော့ဘဲ အနီးဆုံး ကောင်ဆွဲပြီး ဆော်ပါလေရော။

“ဂုတ်! . . ဂုတ်! . . ဂုတ်! . . ”

“ဂွပ်! . . ဂွပ်! . . ဂွပ်! . . ”

လက်ကလည်း မြန်မှမြန်၊ ကော်စက်က ကော်မိုဒလက်ကြီးတွေ ဆွဲတဲ့လက်နဲ့ ဆွဲပြီးထိုးတာ။

ဒါပေမယ့် သုံးယောက်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ကြောက်သွေးမပါတဲ့ ဟိုသုံးကောင်ကလည်း ပြာနေအောင် ပြန်တီးတာ။ ကြည့်ရမြင်ရတာ အသည်းတော့ ယားစရာပဲ၊ သတ်လုံးသတ်ကွက်တွေကလည်း နေထက်လင်းတို့ ခန့်စည်သူတို့ထက် မညံ့တော့ ထိုးတဲ့ထိတဲ့ အသံတွေဆိုတာ ဘိန်းခနဲ. . ဘိန်းခနဲကိုနေတာ။

အဲ. . . မကြာပါဘူး။ ရဲကင်းနဲ့ကလည်းနီးလို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်လာပြီး လေးယောက်စလုံးကို နားပန်နှစ်ချက်စီလောက် အုပ်ပြီး ကုတ်သွားလို့ ပါသွားပါလေရောလား။

ခင်မြဝင်းလည်း ရှက်တာရော ကြောက်တာပါ ရောပြီးငိုပေါ့။ အင်း. . . သူလည်း ပါသွားတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း ဟိုကျမှရှင်း၊ ဒါပဲ။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ည(၇)နာရီတောင် ထိုးနေပြီ။

ရေဦးပြန်မလာလို့ နှောင်းဟေမာန်လည်း မျှော်ပြီလေ။

ဒီနေ့ ည(၉)နာရီလောက်အထိ လုပ်ကြဖို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားတဲ့ကြား ဒီလိုဖောက်ပြန်တော့ နှောင်းဟေမာန် ဒေါသခိုးတွေ လျှံလာတယ်။

ကိုလေး မသိလို့လား.. ဒီရက်တွေ ကိုကြီးအလုပ်မရှိဘူး ဆိုတာ။

ဘာပဲပြောပြော မောင်နှမနှစ်ယောက် နည်းနည်းအပင်ပန်းခံလိုက်ရင် ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ အတော်မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ရသလောက် ပိုက်ဆံရှင်းကာ ပြန်လာတယ်။

“မကျော့... ကိုလေးရော”

“ဟဲ့... နင်တို့ အတူတူအလုပ်သွားတာလေ”

“တောက်!..”

နှောင်းဟေမာန် တောက်ခေါက်ပြီး အိမ်ပေါက်ဝမှာ ဝင်ရုံလေးပါပဲ။

“ကိုဘသော် ရှိလားဗျို့”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ..။

“မကျော့... အဖေရှိလား၊ ကိုကြီးရော ဘယ်သွားလဲ”

“မရှိကြဘူးဟဲ့... နွေမိုးက နေ့လယ်ကတည်းက အလုပ်ဇာမယ်ဆိုပြီး သွားတာ”

“ဒါဆိုလည်း လုပ်ပါဦး၊ ဘာကိစ္စလဲ မသိဘူး”

“ဟဲ့... ကလေးမတွေ ကိုဘသော်ရော”

“ရှင်... မရှိကြဘူးရှင်၊ ဘာကိစ္စလဲ မသိဘူး”

“ကိစ္စကတော့ ရဲစခန်းမှာသွားရှင်းကြ၊ ညနေက.. ရေဦးချန်ဖြစ်လို့ အချုပ်ခန်းထဲရောက်နေပြီ”

“ဟောတော့... ”

မကျော့ လန့်သွားပေမယ့် နှောင်းဟေမာန်ကတော့ မျက်ရည်ဝိုင်းသွားတယ်။

ညနေက သူ ကျိန်ဆဲနေလို့များ ကိုလေး ဒုက္ခရောက်ပြီလားပေါ့။

အချစ်ဆိုတဲ့ လုံအိုးလေးကို
စာရဒေသမီးသွေးမျိုးနဲ့
နှလုံးသားမှာပိုတိုးကြည့်ချင်တယ်၊
“အား...ပူတယ်...ပူတယ်”

အခန်း(ငါး)

“ဧမ္မ မေရေ... ဖေဖေပြန်လာပြီ”

ဒီအရွယ်ကြီး ရောက်နေတာတောင် ကလေးတစ်ယောက်
လို မြူးသွက်နေသေးတဲ့သမီးကို ကြည့်ပြီး.. ဦးထွင်မြတ် ပီတိဖြစ်
ရတယ်။

“ဖေဖေ ဖုန်းလည်း မဆက်ဘူး”

“ဖုန်းဆက်ရင် မျှော်ပြီး မောနေရမှာလေကွယ်.. ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့
ကဲ.. ရော့.. သမီးအတွက်”

“ဘာလဲဟင်”

“ပျဉ်းမနားမျှစ်ချဉ်”

“ဟင် . . . ဖေဖေကလည်း၊ ဒါကြီး ကြိုက်ပါဘူးဆို”

“အလကား စတာပါကွာ၊ ကားထဲမှာ အကုန်ပါတယ်”

“ဒေါ်လေးမကြည်ရေ . . ပစ္စည်းတွေ သယ်ပေးပါဦး”

“အေး . . အေး . . အဒေါ် သယ်ခဲ့မယ်”

“လာ . . ဖေဖေ၊ မေမေလေ ဖေဖေကို စိတ်ကောက်နေတယ် . . သိလား”

“ဟေ . . . ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“သွားကတည်းက သူ့ဆီကို တစ်ခါမှ ဖုန်းမဆက်လို့တဲ့”

“ဪ . . ဟော်ဟော်ဟော် . . မဆက်တော့ ဖုန်းဘေလ်မတက်ဘူးပေါ့ကွ၊ ဖုန်းဘေလ်ဆောင်ခါနီးကျရင် သူပဲ ဘေလ်က များသလေး ပါသလေးနဲ့ . . .”

စကားပြောရင်း ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာလို့ . . ဒေါ်ရွှေအေး မျက်မှန်တစ်ချက် ပင့်တင်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက်ကို အလိုမကျ သလို ကြည့်လိုက်တယ်။

“သားအဖနှစ်ယောက်ဆုံမှ ငါ့အတင်း တုတ်ကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဖြည်းဖြည်းလေး တုတ်တာပါ မရွှေရာ . . နောကွာ သမီး”

“အင်းလေ”

“တော်ပါ . . ရှင့်လက်ထဲက ဖုန်းကို မနက်ဖြန် ပြန်ရောင်းပစ် . . ခါပဲ”

“ဟေ!”

“မဟေနဲ့ . . ဖုန်းလက်ထဲကိုင်ပြီး . . မိန်းမဆီ တစ်ကောလောက်ခေါ်ဖော်တောင်မရတာ ဘာလုပ်ဖို့ ကိုင်နေမှာလဲ”

“အဟတ်ဟတ်ဟတ် . . ဖုန်းမခေါ်ပေမယ့် မင်းကြိုက်တဲ့ ပျဉ်းမနားမျှစ်ချဉ်တော့ ပါပါတယ် မိန်းမရာ”

“ဟင်း . . . ဒါနဲ့ပဲ”

“ငါ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကတည်းက ပြန်မလို့ကွ၊ ဟိုက အလုပ်ကိစ္စမပြတ်သေးလို့၊ ဒီမှာလည်း အလုပ်က ပြန်စရတော့မယ်၊ ပုဂ္ဂလိကစာသင်ကျောင်း အဆောက်အအုံတွေ ပါမစ်ကျပြီ၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တစ်ပိုင်းမှာပဲ ကျောင်းကြီးရှစ်ကျောင်း၊ ဒီမှာရောဆိုတော့ မိုးတွေလေတွေ ရှောင်နေလို့ မရတော့ဘူး မိန်းမရေ . . ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဖြစ်အောင်လုပ်မှ လာမယ့်ကျောင်းရာသီမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်မှာ”

သူမ . . . နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲပျော်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ အလုပ်တွေပြန်စနိုင်ရင် နွေမိုးလည်း အဆင်ပြေပြီ မဟုတ်လား။

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ သူမမိခင်က . . .

“ရှင့်အလုပ်တွေချည်းပဲ ခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့ ကိုထွဋ်မြတ်ရဲ့၊ ရှင့်သမီးကိုလည်း တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ပေးဖို့ စဉ်းစားဦး”

ယွန်းမိမိ လန့်ပြီးကြည့်တော့ . . သူမဖခင်လည်း သူမလိုပဲ မျက်လုံးတွေဘာတွေ ပြုလို့၊ အဲဒီနောက် ဦးထွဋ်မြတ်က . . .

“ဟေ . . . အေး . . . ဘာထူးခြားလို့လဲ၊ သမီးက တွေ့နေပြီတဲ့လား”

“ဟာ . . . ဖေဖေကလည်း”

“သမီး တွေတာမဟုတ်ဘူး ရှင်ရေ့ . . မအေက တွေထားတာ”

“ဟင် . . မင်းက တွေတာ၊ ဟ . . မင်း ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိရင်နဲ့”

“အို . . ရှင်ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သမီးအတွက် တွေ့တယ်လို့ ပြောတာ”

“အဟတ်ဟတ်ဟတ် . . တော်သေးတာပေါ့”

အမှန်တော့ သမီးရှက်နေမှန်းသိလို့ ဦးထွဋ်မြတ် အရွှန်း ဖောက်တာပါ။ ပြီးမှ စိတ်ဝင်စားဟန်နဲ့ . .

“အင်း . . ပြောပါဦးကွာ”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ MOE ကားထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် မမမိုးကို ရှင်သိသားပဲ”

“အင်း . . သိတယ်လေ”

“အဲ့ဒီသူဌေးမုဆိုးမကြီး အိမ်ကိုရောက်လာတယ်၊ အမေရိကားက ပြန်လာတဲ့ သူ့သားနဲ့ ဒီကသမီးနဲ့ နေရာချပေးချင်လို့တဲ့၊ အဲ့ဒါ . . အဲ့ဒါ . . ”

“ဪ . . ဒါလား . . သမီးဆန္ဒကရော”

“ဟင့်အင်း . . သမီးဘာမှမသိဘူး ဖေဖေ”

“အို . . ဘာဆန္ဒမှ မလိုပါဘူး၊ ဒီမှာ . . ကောင်လေးက နိုင်ငံခြားမှာ ဘွဲ့သုံးဘွဲ့ ရထားတာ၊ မမမိုးရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား၊ မမမိုး ပိုင်ဆိုင်မှုကလည်း ကျွန်မတို့ထက်ကို သာတယ်၊ အဲ့ဒါအားလုံး ဒီသားအတွက်ပဲဆိုတော့ သမီးနဲ့ နေရာချလိုက်ရင် . . ၊

ဘာဆန္ဒလိုသေးလဲ . . ဘာမှကိုမလိုတာ၊ သမီးကို မပြောသေးဘူးဆိုတာကလည်း ရှင့်ကိုမပြောရသေးလို့၊ ကဲ . . ခုတော့ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး သိပြီ၊ ရှေ့တစ်ပတ်ထဲ သူတို့သားအမိ လာကြလိမ့်မယ်”

“ဟာ . . မင်းဟာက မမြန်လွန်းဘူးလား မရွှေ”

“အို . . မြန်လေကောင်းလေပဲ၊ ရှင့်သမီးအသက်က အစိတ်ကျော်နေပြီနော် ကိုထွဋ်မြတ်”

သမီး မျက်နှာမကောင်းတော့ ဦးထွဋ်မြတ်လည်း အနေခက်သွားတယ်၊ ခရီးရောက်မဆိုက် ဣန္ဒြေတောင်မဆည်နိုင်ဘဲ ပြောချလိုက်တဲ့ သူ့မိန်းမအကြောင်းလည်း သိနေတော့ . .

“ကဲ . . သမီးရေ ကြားပြီ သိပြီဆိုတော့ စဉ်းစားကွာ . . တုတ်ပြီလား”

“ကိုထွဋ်မြတ် . . ရှင် ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောလိုက်တာလဲ၊ ဧည့်စားစရာအကြောင်းကို မရှိဘူး၊ ဒါ . . မိဘက စီစဉ်တာ”

“အာ . . အေးပါကွာ၊ ကဲ . . သမီး သွားနားတော့”

ယွန်းမိမိ ထွက်သွားမှ ဦးထွဋ်မြတ်က . .

“မင်းမဟုတ်သေးဘူး မရွှေ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ . . ဘာလိုနေသေးလို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆို သမီးအတွက် မင်းရွှေတဲ့အိမ်ထောင်ဖက်က ဘာမှမလိုဘူးထား၊ သူတို့ တွေပြီးပြီလား”

“လာမယ့်အပတ် တွေ့မှာလေ”

“အေးလေ. . . တွေ့ပါစေဦးလား၊ တစ်ယောက်သဘော
တစ်ယောက် ဆန်းစစ်ပါစေဦးလား”

“အိုး. . . လိုမှမလိုအပ်တာ၊ ပေးစားလိုက်ရင် လင်မယား
လေ”

“သေချာလား. . . မင်းညီမ အပျိုကြီးတစ်ယောက် ရှိသေး
တယ်၊ သူ့ကို နှာခေါင်းပွပွ ဝိုက်အိုးကြီးကြီး အသားမည်းမည်း
ကုလားသူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ ငါပေးစားမယ်. . . လက်ခံမလား”

“ရှင်. . . ရှင်. . . ဒါ ဘာစကားလဲ”

“ပေးစားလိုက်ရင် လင်မယားပဲလေ. . . သူဌေးနဲ့လေ”

“ရှင်နဲ့မပဲ ကုလားမယား အဖြစ်ခံလိုက်. . . ဟင်း”

“အေး. . . အဲဒါပဲကွ၊ ဝိုက်ဆံရှိပြီး သိက္ခာမရှိ၊ ကိုယ်ကျင့်
တရားမရှိ၊ လူမှုရေးမရှိတဲ့ အတ္တဘောတွေ လောကမှာ တစ်ပုံကြီးပဲ
ဒါကြောင့် ပေးတွေ့ပါ၊ ရွေးချယ်ပါ၊ ဆုံးဖြတ်စဉ်းစားပါလို့. . . ငါဆိုလို့
ချင်တာ”

“ဒီမှာ ကိုထွဋ်မြတ်၊ ရှင်ခရီးပန်းလာလို့ ကျွန်မ ရန်မဖြစ်ချင်
ဘူး၊ မမမိုးရဲ့သား မောင်ဘုန်းမြင့်ခေါင်ဟာ. . . ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်
ကျောင်းထွက်ရှင်. . . နားလည်လား၊ ဥပဓိရုပ်လည်းကောင်း၊ ပညာ
လည်းတတ်၊ အမျိုးလည်းမြတ်၊ ဥစ္စာလည်းပြည့်စုံတယ်. . . ဒါကို
ရှင်ဘာရွေးချင်တာလဲ”

“ကိုယ်ကျင့်တရားလေးပါပဲ မရွေး အဲသလို. . . နိုင်ငံတကာ
နယ်ပယ်ထဲ ကျင်လည်ပြီး လူမျိုးစုံ ဓလေ့စုံ ထိတွေ့၊ ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ်မေ့. . . ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှု ကိုယ်မေ့ပြီး. . . ပထွေးစရိုက်နဲ့ နွေး

မိုက်၊မိုက်တတ်တဲ့ကောင်မျိုးဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊

ရွှေထည်ပျက်ရင် ပန်းထိမ်ဆိုင် အပ်လို့ရတယ်၊ ကားပျက်
ရင် ဝပ်ရှော့ထိုးမယ်၊ လူပျက်ရင် ပြင်တဲ့ဆရာ မရှိဘူး. . . ရှင်းလား”

ယွန်းမီမီကတော့ အသာချောင်းနားထောင်ပြီး ခပ်တိုးတိုး
လေး ငိုညည်းရုံပဲ မဟုတ်လား။ ဖေဖေ ဘယ်လိုပြောပြော ဂုဏ်ဖြစ်
မက်ပြီး သဘောထားတင်းမာတတ်တဲ့မေမေ့ကို ဖေဖေ ဘယ်တုန်း
ကမှ အနိုင်မရခဲ့ဘူးလေ။

တကယ်တော့. . . သူမလည်း အိမ်ကစီစဉ်လို့ အသည်းကွဲ
စရာလည်း မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်တောင် ပြင်ဆင်ခွင့်
မရှိဘဲ. . . ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ သူမလည်း ကြောက်တာ အမှန်ပဲ။

ဘာကို ကြောက်တာလဲ မေးရင်. . . မသိဘူးလို့ ပြောမှာ. . .

ကြောက်တာကတော့ ကြောက်တာပဲ၊ ခြေဖျားလက်ဖျား
တွေတောင် အေးလို့။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း သဘောသဘာဝအရ ကိုယ့်မှာသာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ပညာ ရှိနေပစေ. . ဘယ်မှာဝင်လုပ်လုပ် အဆင်မပြေစရာတော့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့်လည်း ဘယ်လုပ်ငန်း ဘယ်အဖွဲ့အစည်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့လူကိုယ်လူ သူ့အုပ်စုကိုယ်အုပ်စု ဆိုတဲ့. . သာမန်လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အတ္တအစွဲလေးတွေ ရှိကြတာ ဓမ္မတာပဲလေ။

အဲ့ဒီတော့ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီလည်းမဟုတ်၊ ကိုယ့်အဖွဲ့အစည်း မဟုတ်ဘဲ. . အလုပ်ရှိလို့ ရှိတဲ့နေရာ ဘောက်ဝင်လုပ်ရင်၊ အနည်းနဲ့ အများ အတ္တစည်း အခြားခံရမှာ ဘာဆန်းလဲ။ နွေမိုးကတော့ ဒီလိုပဲ ခံယူတယ်။

ဘယ်သူဘာပြောပြော. . သူ့အဆိုင်း သူ့တာဝန်ကျေရင် ပြီးပြီ။ အခုရက်ပိုင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အဆက်အသွယ်နဲ့

ရှော့ပင်းမော်လ်အဆောက်အအုံတစ်ခု ဆောက်လုပ်တဲ့နေရာ ဝင် လုပ်နေတာ အဆင်တော့ ပြေသား၊ ပညာလည်းတော်၊ စေတနာလဲ ပါ။ ရိုးလည်းရိုးသားတော့ ဆောက်လုပ်ရေးမန်နေဂျာက မြင်ပြီး. . ပါမင်းနစ် လုပ်ဖို့ခေါ်တယ်။ နွေမိုး ငြင်းလို့ သူ့သူငယ်ချင်းက. . .

“မင်းကွာ. . ဒီလောက်အလုပ်ရှားနေတာ”

“တစ်သက်လုံး မရှားပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ့ကုမ္ပဏီက ငါ့အပေါ် အများကြီးကောင်းထားတာ ငါသစ္စာမဖောက်ချင်ဘူး”

“ဒါဆို. . မင်း အငတ်နေမလား”

“တစ်သက်လုံး မငတ်ပါဘူး”

“အေးလေ. . မင်းကတော့ ဒီလိုပဲ၊ တစ်သက်လုံး ခေါင်း ဓာနေမယ့်ကောင်ပဲ”

နေ့ခင်းထမင်းစားပြီး အလုပ်ပြန်မစခင် အပေါ်ရုံးကတစ် ယောက် ဆိုဒ်ထဲဆင်းလာပြီး. . နွေမိုးကို အားလုံးသိမ်းဆည်းပြီး လိုက်ခဲ့ပါဆိုလို့. . နွေမိုးသူငယ်ချင်းလည်း နွေမိုးအတွက် စိုးရိမ်ပြီး နှိုးပေါ်လိုက်တက်လာတယ်။

ရုံးရောက်တော့ မန်နေဂျာနဲ့ စကားရပ်ပြောနေတဲ့ ဦးသော် ဇင်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ နွေမိုးမျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ ပြုံးပြန့်တဲဆက်လိုက်ရ တယ်။

“ဦးလေးပါလား”

“အေး. . မင်း. . အန်ကယ် ပြန်ရောက်နေပြီကွ၊ အိမ်ကို သွားခေါ်တော့. . မင်း ဒီမှာအလုပ်ဆင်းနေတယ်ဆိုလို့ လိုက်ခေါ် တာ”

“ဟာ... ဝမ်းသာစရာပဲ၊ အခု ကုမ္ပဏီကို ရောက်နေပြီလား”

“ရောက်နေပြီ... မနက်ကတည်းက မင်းကို မေးနေတာကဲ... ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ၊ မောင်နွေမိုးကို ခေါ်သွားတော့မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ ဦးသော်ဇင်ရေ၊ ဘော့စ်ကိုလည်း သေချာပြောပြလိုက်ပါ၊ ဒီလူက တကယ်သစ္စာရှိတဲ့လူဗျ၊ ဘယ်လို မက်လုံးလုံးပေးပေး ဆွဲလို့ကိုမရဘူး... ဟဲဟဲဟဲ”

ဒီတော့မှ... နွေမိုးရဲ့သစ္စာတရားကို နွေမိုးသူငယ်ချင်း သဘောပေါက်ပြီး ဟင်းချနိုင်တော့တယ်။

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း၊ ငါ မင်းကျေးဇူးကြောင့် ဒီရက်တွေ အသက်ရှင်ခဲ့တာပါ”

“ဟာ... မဟုတ်တာကွာ၊ ကဲ... သွားတော့”

ဘယ်လိုပဲပြောပြော နှုတ်ဆက်ရပ်ကျန်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းက တော့ နွေမိုးကို အားကျမိသွားတယ်၊ ငနပ်ငစုတ် ပန်းရန်ဆရာလေး တစ်ယောက်ကို... ကုမ္ပဏီသူဌေးက လန်ဒန်က ကားသစ်ကြီးနဲ့ လိုက်ရှာပြီး ပြန်ခေါ်သွားတယ်ဆိုတော့ နွေမိုး ဘယ်လောက်တောင် ကြိုးစားထားသလဲလို့ မေးစရာလိုဦးမလား...။

ရင်ကို ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါ

ငါဟာ မင်းအတွက်

နုလုံးသားမှာ အချစ်သန့်စင် တပ်ပြီး

UV OZONE နဲ့ ဝိုးသတ်

မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ ဆိုတဲ့

3 Steps ceramic filter ဖြတ်သန်းပြီးမှ

ချစ်ခဲ့ရသူပါ။

အခန်း(ခြောက်)

ငါ့ခနဲ ရွာချလိုက်တဲ့ မိုးတပြက်ကြောင့်.. အိမ်ပေါ်
ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ငိုက်နေတဲ့ ဦးဘသော် မော့ကြည့်ပြီး မျက်လုံးတွေ
လန်းလာတယ်။

“ရွာပြီဟာ မိကျော့ရေ.. အောက်မှာ ဘာတွေလှန်းထား
သေးလည်း မသိဘူး”

“အကုန်ရုတ်ပြီးပါပြီတော်.. မိုးတွေ အုံ့လာကတည်းက
ဆင်းရုတ်ထားတာ”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပုဆိုးအင်္ကျီတွေရော ထဘီတွေရော အကုန်ရောပုံပြီး အပုံဘေးမှာ အဝတ်ထိုင်ခေါက်နေတဲ့ မိကျော့ကို ထဘီရင်ရှားနဲ့ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဪ... ဒီလို မိုးဦးမိုးဖျားအချိန်ပါပဲလေ၊ မိကျော့လေး ငါဘဝထဲရောက်ခဲ့ရတာလို့ ဦးဘသော် ပြန်တွေးမြင်ပြီး ပင့်သက် နှိုက်တယ်။

သားကြီးနဲ့မှ ရွယ်တူ ဒီမိန်းကလေးကို ငါ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ သားမယားပြုပါလိမ့်လို့ တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာလည်း အခါခါပါပဲ၊ အင်းလေ... အဲ့ဒီတုန်းကတော့ ဖဲလောကမှာ ကျား ဘသော်ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ဖဲရှိန်လက်ရှိန်တက်ခါစ မာန လေးကလည်းရှိ၊ အရွယ်နဲ့ အင်အားလေးကလည်း ရှိတာကို...။

ကိုယ်ဖဲမရိုက်တတ်ခင်တုန်းကတော့ မိကျော့အဖေနဲ့အမေ ကလည်း မြို့ကျော်နယ်ကျော် ဖဲချိုး၊ ဖဲကြမ်းပိုးတွေ မဟုတ်လား။

သူတို့နဲ့တွေ့တိုင်း ဘူမှန်းမသိ ကိုးမှန်းမသိနဲ့ ဒီကောင်ခံခံ ခဲ့ရတာ၊ ခံရပါများတော့ နာလာတယ်လေ၊ ဒီကောင်တွေ လင်မယား ကလည်း စိတ်နာအောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ တစ်ပဲ။

ကြာလာတော့... ညစ်ပြီး... ဖဲဝိဇ္ဇာရှာပြီး သင်ပစ်တယ်။

လက်ညှိုးနဲ့လက်မ အတွင်းသားကို လက်ဓွေပျောက်အောင် အုတ်နီခဲနဲ့ ပွတ်ရတာလေ၊ ဖဲဆွဲဖဲပွတ်တဲ့အခါ ပညာခန်းတွေသုံးဖို့ ဒီလက်ကလေးနှစ်ချောင်းက နုမ္မတ်နေမှ လှတာ။

ဖဲဝိဇ္ဇာနောက်လိုက်ပြီး ငါးနှစ်လောက်ကြာတော့ မြို့ရွာ လည်း အတော်နံ့၊ ပညာလည်း အတော်ပြည့်စုံသွားတယ်၊ အဲ့ဒီတော့

မှ ပြန်လာပြီး ကြမ်းပိုးလင်မယားကို ချွတ်ခန်းဝင်တာ၊ ဘာမြန်သလဲ မမေးနဲ့၊ ရှိတာအကုန်ရတဲ့အပြင် အိမ်ဂရန်ပါ ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက် လာတယ်...။

နောက်ဆုံးပွဲသတ်မှတ်ပြီး လောင်းကြေးထပ်တော့ မိကျော့ လေးက လောင်းကြေးထဲ ပါလာတယ်၊ သူတို့နိုင်ရင် အိမ်ဂရန် ပြန် ပေးရမယ်... သူတို့ရှုံးရင် မိကျော့နဲ့ ပေးစားမယ်တဲ့။

အဟတ်ဟတ်... လူညစ်ပတ်တွေ မှတ်လောက်သား လောက်အောင် ဆုံးမမယ်ဆိုပြီး အဲ့ဒီပွဲကို ရှုံးနဲ့ဖြတ်တာ... မိနစ် နှစ်ဆယ်ပဲကြာတယ်၊ မိကျော့ကို ထည့်ပေးလိုက်ရတယ်လေ...၊ ကိုယ်ကလည်း ဘဝပျက်အောင် ခံထားရပြီး စိတ်နာထားတာကို...။

ပြောရရင် ကြေကွဲစရာပဲ။ ဖဲမွန်ပြီး ရှုံးလေလိုက်လေမို့လို့ မိဘလက်ထက်ပွား သစ်စက်လည်းကုန်၊ တောင်ဥက္ကလာ(၉)ရပ် ကွက်ထဲက အိမ်လည်းကုန်၊ နောက်ဆုံး နေစရာကို မရှိတော့လို့ နွေဦးတို့အမေ ကလေးတစ်ပြုကြီးနဲ့... ဟောဒီနေရာကို မြေလေး ငှားပြီး၊ ကိုယ့်ဘာသာတဲထိုး၊ လယ်လုပ် ကောက်စိုက် အငှားလိုက်တဲ့ ဘဝနဲ့ သားသမီးတွေ မငတ်အောင် ပညာသင်နိုင်အောင် တောင့်ခံ သွားရရှာတာ၊ နောက်ဆုံး အဲ့ဒီဒဏ်နဲ့ သေရတာ။

အဲ့ဒီမှာ လူမိုက်ပီပီ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်မမြင်ဘဲ... မိကျော့ မိဘတွေအပေါ် အပြစ်အငြိုးချပြီး လက်စားချေတာ... မိကျော့ လေးက ဓါးစာခံပေါ့၊ သူ့ခမျာ အပျိုဖြစ်ရုံရှိသေးတယ်... မုဆိုးဖို ဖဲသမား လူရွတ်တွကြီးကို လင်လုပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ရရှာတာ ဘယ် လောက်များ ဆင်းရဲလိုက်မလဲ။

ဟိုကြမ်းပိုးထီးနဲ့ ကြမ်းပိုးမကို အိမ်ဂရန်တော့ ပြန်ပေးလိုက်ပါရဲ့။ မဟုတ်လဲ ခွေးလုံးလုံးဖြစ်တော့မှာ။ ဒါလည်း အမှတ်မရှိဘူး။ အဲ့ဒီအိမ်ဂရန်ကို ဆက်ပြီးပွားကြတာ၊ ကား.. ပါလေရောလား။

ဖဲကသစ္စာရှိတယ်.. ဖဲတက်ပြီဟေ့ဆို လက်ကုန်တက်ပြီး၊ ကျပြီဟေ့ဆိုလည်း အဝီစိအောက် ဖောက်ဝင်သွားအောင် ကျတာ၊ ဒါကို မသိလို့ကတော့ ရှိသမျှအပြောင်ပဲ၊ ကိုယ်လည်း အခု ပြောင်ထွက်သွားမှ.. ဒီသဘောကိုသိတာ၊ ဟိုကြမ်းပိုးလင်မယားကတော့ ပထမအိမ် ကုန်သွားတယ်၊ နောက် လူပါကုန်သွားတယ်၊ သေကြပြီ။

အဲ့ဒါကြောင့် ကိုယ်လည်း မိကျော့ကို မယားလို့ မှတ်တာထက် သားသမီးလိုမှတ်ပြီး နေလာတာကြာပေါ့။

ခက်တာက.. ဖဲဝါသနာကလည်း ဘိန်းစွဲသလိုပဲ၊ မကစားရရင် ဝိုင်းဘေး ပုဆိုးခြုံပြီး ထိုင်ကြည့်ရရင်တောင် ကျေနပ်နေတာ၊ ဖဲမီးလှူတယ်ဆိုတာ ဒါပေါ့..။

ဖဲတက်ချိန်တုန်းက.. ကိုယ့်လက်နဲ့ ရွှေဖြစ်ခဲ့တာတော့ မကြားချင်တော့ပါဘူး၊ အခု ဖဲကျချိန် ကိုယ်ဘယ်လောက် ခွက်ခွက်လန်နေပြီဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း.. ညအိပ်လို့ အိပ်မက်ထဲ ထည့်မက်တာလောက်ကို မပြောနဲ့.. မတော်တဆ ခလုတ်တိုက် မှောက်လဲတာတို့၊ အိမ်အဝင်အထွက် အတက်အဆင်း ခေါင်းဆောင့်မိတာတို့ဆို သူများတွေက ကြယ်တွေလတွေ မြင်သွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ မဟုတ်ဘူး.. ဖဲသမားကတော့ အပွင့်တွေပဲ မြင်တာ၊ ကုလားဖဲ တက်ဆောင့်လို့ အော်မိတာတောင် ရှိသေး..။

အဲ့သလို စွဲလွန်းလွန်းကို ဖြစ်နေတော့ သွေးအေးတဲ့အချိန် ငါတော်မှပဲ ရပ်မှပဲနဲ့ နောင်တတွေ အစီအရီနဲ့၊ ဖဲဆွယ်နဲ့ တွေ့လို့ သွေးဆူသွားရင် နောင်တလည်း မမြင်ဘူး၊ နောင်တလည်း မရှိဘူး။ အသိစိတ်ထဲ ရှူမယ်ဆိုတာချည်းပဲ၊ ကဲ.. မခက်ဘူးလား၊ ကိုယ့်မှာ သားသမီးတွေရော မိကျော့လေးပါ လိမ္မာပေလို့ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ခွက်ဆွဲရတာ ကြာပါပြီ။

အခုလည်း အိမ်ဂရန် ကိုယ့်လက်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီဂရန်က နွေမိုးနဲ့သူ့အမေ ချွေးနဲ့ရင်းပြီး ရှာဝယ်ထားရတဲ့ဂရန်လေး၊ ဂရန်လို့သာ ပြောတာပါ၊ အများအခေါ် စလစ်ပေါ့၊ ငွေသွင်းချလန် စာရွက်လေးပါ၊ ဒါကလည်း.. (၁၃၃)၊ (၁၅၆)ရပ်ကွက်နှစ်ခုစလုံး ဒါလေးနဲ့ပဲ လုပ်စားနေကြတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲ့ဒီချလန်လေးရှိရင် အခိုင်အမာပဲ။ ရောင်းမလား၊ ပေါင်မလား၊ ငှားမလား.. ရတယ်။

ချလန် ကိုယ့်လက်ထဲမှာမရှိတော့တာ မိကျော့တစ်ယောက် ပဲသိတယ်၊ မိကျော့ကလည်း ကိုယ့်မိန်းမပေတဲ့.. ကိုယ့်ဘက်က မပါဘူး။ သူက.. နွေမိုးတို့ပါတီက သူလျှို။

ကိုယ်ဘာလုပ်လုပ်.. အကုန် ဟိုဘက် ဖောက်သည်အုတ်၊ ချလန်ပေါင်ထားတဲ့ကိစ္စကိုတော့ နွေမိုးတို့မသိအောင် နေထေ့စို့ ရှိကြီးခိုးပြီးတော့ကို တောင်းပန်ထားရတယ်။

ပေါင်ထားတာလည်း ကျော်မြင့်ဆီမှာ၊ ကျော်မြင့်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း တဏှာပေတကောင်၊ သောက်ကျင့်နည်းနည်းမှ ကောင်းတဲ့အကောင် မဟုတ်ဘူး။

နွေမိုးတို့ညီအစ်ကိုက လုံးဝကြည့်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် အဲဒီကောင်က လူလည်၊ ကိုယ်လို ဖဲသမားတွေကို ငွေထုတ်ချေးပေးတယ်၊ အလွတ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ပစ္စည်းပေါင်နဲ့ ချေးတာ၊ မသာအိမ်မှာ ငွေထုတ်ပိုက်ပြီး လာထိုင်တယ်၊ ပစ္စည်းပေးရင် ငွေချေးတယ်၊ ရက်လည်လို့မှ လာမရွေးရင် အဆုံးပဲ။

မရှိဆင်းရဲသား သေလို့ မသာစရိတ် မရှိရင်လည်း သူက ကံထရိုက် ဆွဲတယ်၊ တစ်ပတ်လုံး ဖဲဒိုင်ခဲ၊ အကောက်၊ကောက်၊ အကောက်ငွေနဲ့ မသာချပေး၊ ရက်လည်ပေး၊ ပိုတာ သူစားတယ်။ ဒီကြားထဲ ပစ္စည်းအပေါင်ခံတာ သူ့စီးပွား၊ ကန်ထရိုက်ဇယားထဲမှာ အဲဒါမပါဘူး . . . အဲဒီလိုကောင်၊ ကိုယ့်ဂရန်ကတော့ မသာအိမ်မှာ ပေါင်တာ မဟုတ်လို့ ကျန်နေတာ။

တစ်နေ့က သူ့တပည့်သာအိ ရောက်လာတယ်၊ သူ့အိမ်မှာ ကြိတ်ဝိုင်းလုပ်မယ် ကစားမလားတဲ့၊ ငွေလိုရင် ဂရန်ထဲက ထပ်ယူလို့ ရတယ်တဲ့။

ဒါလည်း သူ့စီးပွားပဲ။ တကယ့် 'ဒင်'ဆိုတဲ့ ဖဲသမားကို . . ရာခိုင်နှုန်းစားပေးပြီး သူ့ငွေနဲ့ ခေါ်ကစားခိုင်းတာ။

တောက်! . . . ဒီလိုကောင်မျိုး ဖဲတက်လို့ကတော့ အမဲဖျက် ချင်တာမှ လက်ကောစိတ်ပါ ယားနေတာ။

“ဦးဘသော်”

“ဟေ”

မိကျော့ မိုးရေထွက်ချိုးပြီး ပြန်တက်လာရင်း လှမ်းခေါ်မှ ဦးဘသော်လည်း အတွေးမိုးရေယာဉ်ကြောထဲ မျောနေရာက သတိရပြီး . . စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ ကပ်သွားတယ်။

မိကျော့လေး လှလာတယ်ဟ . . . ။

(ဟာ . . . ဒီစိတ်တွေ သွားစမ်းပါ)

“ဟေ . . . ဘာလဲ”

“အငယ်ကောင်ကို အာမခံထုတ်ဖို့ကိစ္စ ရှိတယ်လေ . . မသွားဘူးလား”

“ဪ . . အေးဟ . . ဟုတ်သားပဲ၊ ဟင်း . . ဒီကောင်လည်း ထစ်ခနဲရှိ လက်ကပါ၊ပါနိုင်လွန်းကွာ၊ နေဦးဟ . . မိုးက များနေသေးတယ် . . မိုးစဲမှပဲ”

“အင်းပါ . . . ရှင် အဲဒါမျိုးကျတော့ မိုးများလို့ နေပူလို့နဲ့၊ ဖဲဝိုင်းကလာခေါ်ရင် ပုဆိုးဖြူပြီးလိုက်သွား . . သိလား”

“ဟာ . . ဒီကောင်မလေးကွာ၊ ပေး . . ခမောက်၊ မှတ်ပုံတင်နဲ့ သန်းခေါင်စာရင်းပါပေး”

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ အာမခံလုပ်တာ . . . ဘယ်မှာလဲ ရှင့်အိမ်ဂရန်”

ဦးဘသော် ကြက်ကြီး လည်လိမ်သလို လိမ်ပြီး . . ငြိမ်သွားတယ်။

(အင်း . . ကျော်မြင့်ဆီ ခူးထောက်ရတော့မယ် ထင်တယ်)

၆ ၆ ၆ ၆

မနက်က အငယ်ကောင်ကို စခန်းမှာဝင်တွေ့ပြီး နေ့ခင်း အဖေ အာမခံနဲ့ထုတ်ဖို့ လာလိမ့်မယ်လို့ မှာထားခဲ့ပေမယ့် စိတ် မချဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ပေးခဲ့ချင်တာ။ နေ့ခင်း စခန်းမျိုးရောက်မှ ရုံးကိစ္စပြီးမှာဆိုတော့ သူ အဲသလောက် စောင့်လို့မရဘူး။ ဦးထွဋ်မြတ် က ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာ နေ့ခင်းလာတွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာလည်း ရှိနေ တော့ကာ အငယ်ကောင်ကို ဘာမှမပူနဲ့လို့ပဲ ပြောခဲ့ရတယ်။

သူ ရုံးကိုရောက်သွားတာတောင် အဖေ စခန်းကို ရောက် ပါ့မလားလို့ တွေးပူနေရတယ်။

ဦးထွဋ်မြတ်ရဲ့ရုံးခန်းရှေ့မှာ ထိုင်စောင့်နေတုန်း ဦးထွဋ်မြတ် အပြင်ကနေ ပြန်ရောက်လာတယ်။

“ဟေ့. . နွေမိုး. . မင်းမျက်နှာလည်း မကောင်းပါလားကွ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ခင်ဗျာ. . ကောင်းပါတယ်၊ ဒီလိုပါပဲ ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့”

“တွေးမနေနဲ့. . လာကွာ. . အထဲဝင်ကြမယ်”

ဦးထွဋ်မြတ်ရဲ့ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှာ သူ့အလုပ်လုပ် တာ ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုနဲ့ခေါ်တွေ့တာမျိုး တစ်ခါမှမရှိဘူးလို့ နည်းနည်းတော့ အံ့သြမိတယ်။ ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆု တောင်းရင်း နောက်ကနေ လိုက်ဝင်လာပြီး စားပွဲရှေ့မှာ မတ်တတ် နေလိုက်ပါတယ်။

“ထိုင်လေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့. . အန်ကယ်”

သူ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဦးထွဋ်မြတ်က. . .

“မင်း. . ဥပဒေနဲ့ ကျောင်းပြီးထားပြီးသားဆို”

“ဟုတ်ကဲ့. . အန်ကယ်”

“ဟာ. . အဲဒါ ငါ့ဘာလို့ မပြောတာလဲကွာ၊ သမီးပြောမှ ငါလည်း အံ့သြပြီး မင်းကိုခေါ်မေးတာ၊ အိမ်ကိစ္စအတွက် ပိုက်ဆံ ရော လောက်ငှရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့. . ပြည့်စုံပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အရမ်းကို ကျေးဇူးတင် ပါတယ်၊ ဆရာမသာ အချိန်မီ မစီစဉ်ပေးနိုင်ရင်. . ဒီနေ့လိုမိုးနဲ့ ဆွတ်ပေါ့ အန်ကယ်”

“အေး. . ငါ့သမီးကတော့ ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲလား၊ ဆသန္တရာ လှည်းမဆန့်လို့ ကျန်ခဲ့တာလား မသိဘူးဟေ့၊ သူ့လစာ ထည်း အဆင်မပြေတဲ့တပည့်တွေ သူငယ်ချင်းဝန်ထမ်းတွေ ပေးပစ် တာနဲ့ ကုန်နေတာပဲ. . သူ့အမေဆီ လစာအပ်ဖို့ကျတော့ ငါ့သိက

လာတောင်းသဟ၊ ကိုင်း. . အဲဒါထား၊ ငါခေါ်တာ မင်းအလုပ်ကိစ္စပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့ကုမ္ပဏီမှာ ဥပဒေအကြံပေး တစ်နေရာ လစ်လပ်နေတယ်၊ လိုအပ်ရင် အပြင်က ခေါ်သုံးနေရတာဆိုတော့ အဲဒီနေရာကို မင်းဝင်ဖြည့်ရမယ်. . . ဖြစ်မလား”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“အေးကွာ. . ငါယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်. . မင်းမှာ တာဝန်နှစ်ခု ဖြစ်သွားမယ်၊ ရုံးမှာတော့ ဥပဒေအကြံပေးအရာရှိ ပေါ့ကွာ၊ ဆိုက်ထဲမှာတော့ တာဝန်ခံပဲ၊ ဒီနှစ်. . ငါအလုပ်များတယ်၊ နယ်ခွင်ပါ တစ်ပြိုင်တည်း တာဝန်ယူပြီး လာမယ့်ကျောင်းရာသီမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာ. . ပင်ပန်းမယ်ကွ”

နွေမိုး ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး. . ကြိုထိုးချင်စိတ်ကို မျှချနေရတယ်၊ ဒါ ဘယ်လိုမှ မမျှော်မှန်းနိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား။

“လစာကို နှစ်သိန်းပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်. . ကျေနပ်ရဲ့လား”

“များတောင်များနေပါတယ် အန်ကယ်”

“ဟားဟားဟားဟား. . ငါ့ကောင်နဲ့တော့ကွာ၊ အေး. . ဟုတ်ပြီ၊ အလုပ်သဘောအရ. . CV ဖောင်ဖြည့်၊ ဘွဲ့လက်မှတ်မိတ္တူ တင်လိုက်၊ ဒါမှ. . ငါ့ဝန်ထမ်းရေးရာမှာ မင်းနံပါတ်ထွက်လာပြီး လစာထုတ်လို့ရမှာ. . ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“အေး. . မနက်ဖြန်စပြီးရုံးတက်တော့၊ အခန်းက ငါ့ဘေးမှာ အခန်းလွှတ်ရှိတယ်၊ ရှေ့နေတွေသုံးတဲ့အတိုင်းပဲ ကွန်ပျူတာရော သုံးနိုင်သလား”

“သုံးနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဦးထွဋ်မြတ် အင်မတန် ကျေနပ်နေတဲ့မျက်လုံးနဲ့ မချင့်မရဲ ကြည့်တယ်။

“မင်းကွာ. . ဒီအရည်အချင်းနဲ့ သန်လျက်ဆင်းကိုင်နေတာ အံ့ရောပဲ၊ ပညာဆိုတာ တတ်ထားသင့်သလို သုံးလည်းသုံးတတ်ရမယ်၊ မသုံးတတ်ရင် ငတ်ပဲ. . မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“အေး. . . ကြုံတုန်း မင်းအမြင်လေးလည်း လိုချင်တယ်၊ ခြံရာသီကြီး ဖောင်ဒေးရှင်း ထိုင်ဖို့ကိစ္စ လွယ်ပါ့မလား”

“နည်းနည်းတော့ ကသိတယ် အန်ကယ်၊ တော်ရုံကိစ္စတော့ အမှာဖျော်လောင်းပြီး မိုးရေနဲ့ နှပ်ပစ်တာပဲ၊ အခုကတော့ ယာယီ အမိုးအကာနဲ့လုပ်မှ သေချာမယ်”

“အေး. . ငါလည်း အဲသလိုပဲ တွေးတယ်၊ ဟုတ်ပြီကွာ. . တဲ့. . မင်းပြန်ပြီး စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်တော့၊ ဩော်. . ငါ ဖုန်းတစ်လုံးစီစဉ်ပေးမယ်. . အငှားပေါ့ကွာ၊ နောက်မှ. . ဝယ်၊ ငါတို့ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းကောင်းမှ အလုပ်တွင်မှာ. . .”

ဘဝမှာ ဒီလိုကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင် ဆိုတာမျိုးလည်း ခြံတတ်သလားလို့ တွေးရင်း. . အမေ့ကို သတိရတယ်၊ အမေ့နဲ့ ဝင်ပန်းခဲ့ရတဲ့ဘဝတွေကို သတိရတယ်၊ ဒီနေ့လိုနေ့မျိုးမှာ အမေ

ဘာလို့ မရှိနိုင်တော့တာလဲ၊ အမေ မျှော်လင့်နေတဲ့ အမေ့သား
အမေ့ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ အမေ။

အမေ ကျွန်တော့်ဆီကို ခဏလေးပဲ ပြန်လာခဲ့ပေးပါ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောဖြစ်ကြတယ်၊
(တစ်ယောက်က)

“တယ်ဘုန်းကြီးဘယ်လောက်ခြေလှမ်းမြန်မြန်
ဆွမ်းစားချိန်ကတော့ အတူတူပဲတဲ့ကွ-ဟုတ်ရဲ့လား!”
(တစ်ယောက်က ပြန်ဖြေတယ်)

“ဖြစ်နိုင်တယ်-ငါ့ဦးလေးက အရမ်းပွေ့တဲ့လူကွ-
သူပိန်းပရတော့လည်း ငါ့လိုပဲတစ်ယောက်တည်းရတယ်”

အခန်း(ခုနစ်)

ဒါပဲ သားတွေကတော့ နွေမိုးကိုကြည့်ပြီး အားကျ
စုတ်ယူ လို့မဆုံးဘူး၊ တစ်နေ့ကအထိ ပေလူးလူး စုတ်ချာချာ ပန်းရန်
ဆရာလေး၊ ခုတော့. . ရုပ်လက်ရှည်အဖြူ၊ စတိုင်ဘောင်းဘီအနက်
နဲ့ ရှုဖီနပ်စီးထားတယ်၊ လက်ထဲမှာလည်း ဟန်းဖုန်းကိုင်လို့. . .

ဒီခေတ်ယောက်ျားလေးတွေ စတိုင်လ်လိုဖြစ်နေတဲ့ အနက်
ရောင် ဘေးလွယ်အိတ်ကလည်း လွယ်ထားသေး။ ဒါက ကုမ္ပဏီပုန်
ဟောင်း မဟုတ်လား၊ မဝတ်မဖြစ် ဝတ်ရတာ၊ မိကျော့ခမျာ. . ကြေးနီ

မီးပူကြီး တဂွမ်းဂွမ်းနဲ့ ဘောင်းဘီအင်္ကျီတွေ ခေါက်ရိုးကျအောင် တိုက်ပေးရတာ အမောပဲ။

တစ်ခါမှလည်း ဒါမျိုးမလုပ်ဖူးတော့... စဝတ်တဲ့နေ့တ ဘောင်းဘီကို ပေါင်သားမချိုးဘဲ အပြားလိုက်ကြီး မီးပူထိုးထားလို့ နွေမိုးမှာ ရုံးသွားခါနီး မီးပူမီးထည့်ခိုင်းပြီး ပြန်ဖိချိုးရင်း မိကျော့ကို လုပ်ပြရသေးတယ်။

အငယ်ကောင်ဆိုတာ ရယ်လိုက်တာမှ မျက်ရည်တွေတာ တွေတောင် ထွက်လို့၊ ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် မိထွေးတော် ဂေါတမီလို့ မိထွေးမျိုး ရှားရှားပါးပါးရထားတော့ အပြစ်မပြောရက်ရှာပါဘူး။

မိကျော့ကလည်း လင်ပါသားကြီးတွေကို သူမွေးထားသလို ချစ်ရှာတာ မဟုတ်လား။

“နွေမိုး... ဒီမှာ ထမင်းချိုင့်”

“ဪ... အင်း”

“ဟဲ့... ဒီဘက် လှည့်ရပ်ပြစမ်းပါဦးဟဲ့”

နွေမိုး အူကြောင်ကြောင်နဲ့လှည့်ကြည့်တော့ မိကျော့က...

“ငါ... ချစ်လိုက်တာနော်၊ နင်ဘယ်လိုလုပ် ဒီလောက် တောင် ချောသွားတာလဲ”

“ဟာ... မကျော့ဗျာ၊ တော်ပြီ... သွားတော့မယ်”

နွေမိုး ရှက်ပြီးလစ်ပြေးတော့ မိကျော့နဲ့အိမ်သားတွေ ဝိုင်း ရယ်ကြတယ်၊ ဦးဘသော်ကလည်း ပြီးလို့၊ အဲ့သလိုမိသားစု...။

ဒါပေမယ့်... ခြံအပြင်ဘက်ရောက်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ ဖြတ် လျှောက်တော့ မတိုးမကျယ် တွယ်ကုန်ပါလေရော။

“အမလေး... ဟန်းဖုန်းများ ဘိန်းစားတန်းမှာ တစ်လုံး လေးငါးထောင် ပေးဝယ်ပြီး ရှိုးထုတ်ကိုင်ချင်ရင် ရတာပဲ”

“သူ့ဟာက... အင်ကြီးလား”

“ဘယ်သိမလဲ... ခပ်တည်တည် စကားပြောသွားရင် ဘယ် သူသိတာမှတ်လို့”

“လူတော့ သန့်သွားတယ်ဟ”

“အို... အလုပ်ထဲရောက်မှ အစုတ်ဝတ်ပြီး ဘိလပ်မြေဖျော် လဲ ရတာပဲ၊ ငါတော့ အဲ့ဒီကောင်တွေမောင်နှမကို ကြည့်လို့မရဘူး နေတော့ တဲပုတ်၊ လုပ်ပေါက်က... သူဌေးဂိုက်နဲ့၊ အနားကပ်သွား ကြည့်... ဒိုက်စော်လိုလို... မဆလာနဲ့လိုလိုနဲ့...”

“နင့်ဟယ်... မတရား”

“ဟဲ့... ပန်းရန်သမားဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး သန်လျက်ကိုင် လာတာ... ချက်ချင်းစတိုင်ဖမ်းရအောင် ထိပေါက်သွားလို့လား”

နွေမိုး... ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရင်း ပြီးတယ်၊ ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ... ယုံချင်စရာမှ မရှိတာ၊ ပြီးတော့... ဒီစကား... ဒီအ သွားမျိုးက... ရပ်ကွက်ဂျာနယ်လစ်တွေ၊ မီဒီယာတွေရဲ့အလုပ်စ မဟုတ်လား၊ လုပ်ပါစေ... ကိုယ့်အနေအစားသာ သူတို့ပြောတဲ့ ‘အင်’ မဖြစ်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ အဲ့ဒီအတွက် ကြိုးစားရမယ်... ဆယ်ဆကြိုးစား ပြမယ်။

ငါနာမည် နွေမိုးပါ၊ နွေခေါင်ခေါင်ကြီး မိုးရွာချမှ လူ့လော ကထဲ... အူပဲ... ဆိုပြီး အော်ထွက်လာတဲ့ကောင်၊ ဒါကြောင့် နွေမိုး လို့ အဘိုးက ခေါ်တွင်စေတာ။ မဖြစ်နိုင်တာ ဖြစ်စမ်းဆိုတဲ့ အတိတ်

၉၀ နတ်ရွာသို့

နိမိတ်ပေါ့၊ သိပ်ဘဝင်မကျတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးတွေ . . မုဒိတာ မပွား
နိုင်တာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲနော။

၆ ၆ ၆ ၆

အချစ်ချစ် အချစ်ချစ် ၉၁

ခြေရေ ဂငယ်ကွေ့လေး ခေါင်းပြုပြီး ရပ်လိုက်တဲ့ ကားတို
မြင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ . . ယွန်းမိမိ လေသာဆောင်ဘက် ထွက်ဖို့
ပြင်လိုက်တဲ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ . . သိမ်းသွင်းမိသွားတယ်။
ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ . . ဘုရားရေ . . ။

အတွေးနဲ့အတူ ဒိန်းခနဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင်ခနဲမြည်ဟည်းလာ
တဲ့ရင်ကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့သလို ပျော့ဆင်းသွားတဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အထွက်ပေါက် အတွင်းဖက်နံရံမှာ ကပ်ခွေသွားပါ
တယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း ကြောက်ကြည့်ချင်ကြီးလို့ ပြောရမလား။
သူမ အာခေါင်တွေခြောက်၊ အသက်ရှူပေါက်တွေ မှာလည်း
ခန်းဆီးအနားစကနေ အသာလှုပ်ပြီး ချောင်းကြည့်တယ်၊ ကားတ
တော့ အပျံစားပဲ၊ အီတလီနိုင်ငံထုတ် အမိုးဖွင့် Ferrari ပြိုင်ကား

၉၂ အနီရောင်လက်လက်လေး။

အနီရောင်လက်လက်လေး။

စုံတွဲသီးသန့် ရှိုးစီးနိုင်တဲ့ ကားလေးဖြစ်လို့ ကော်ကိုင်မျက်မှန်အနက် တပ်ထားတဲ့ ယာဉ်မောင်းနေရာကလူဟာ ဘုန်းမြင့်ခေါင်ဆိုတာကို . . သူ့ဘေးက ထိုင်ပြီး . . အခန့်ကြီး လိုက်ပါလာတဲ့ ဒေါ်မမမိုးက သက်သေပြထားပြီလေ။ သူတို့သားအမိ လာကြပြီ။

ဦးသော်ဇင် ခြံတံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်လို့ မြွေတစ်ကောင်လို လျှော့ခနဲ တိုးဝင်လာတဲ့ ကားလေးကိုကြည့်ပြီး သူမ . . အခန်းထဲပဲ ဝင်ပြေးရမလား။ ကြည့်ကောင်းရှုကောင်းရုံလောက် ပြင်ဆင်ပြီး အောက်ဆင်းသွားရမလား . . .

အိုး . . . ဘာလို့ ဆင်းရမှာလဲ၊ သူက ဘာမို့လို့လဲ။

“သမီးရေ . . . ယွန်းမိမိ”

မေမေ့အသံကြားလိုက်မှ သူမ ခြေဖျားလက်ဖျား အေးလာပြီး တစ်ယောက်တည်း ပျာယာခတ်သွားတယ်။ မေမေက လှမ်းခေါ်ရုံတင် မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် အပေါ်ကိုတက်လာတာ . .

“ဟဲ့ . . သမီး ငါက အိပ်နေတယ်မှတ်လို့ အောက်မှာ ဧည့်သည်တွေရောက်နေပြီ၊ နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ဆင်ပြီး ဆင်းလာခဲ့ဦး”

“ဟုတ် . . ဟုတ် . . ဟို . . . ဟို . . မေမေ”

“ယွန်းမိ . . ဟိုတွေဒီတွေ လုပ်မနေနဲ့နော် . . ဒါပဲ”

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ပြီး ပြန်ဆင်းသွားလို့ . . သူမကလည်း ရှုံ့မဲ့ပြီး အိပ်ခန်းဆီ လျှောက်လာတယ်။

(ငါတော့ ရူးချင်တာပဲ၊ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ဆင်းရမလဲ)

အောက်ထပ်မှာတော့ ဦးထွဋ်မြတ်လဲရှိ၊ ဒေါ်ရွှေအေးက

လည်း ဖော်ရွေလွန်းလို့ . . အိုကေ။

“မမမိုး . . ကားပြောင်းလိုက်တယ်နော် . . အဟင်းဟင်း”

“မပြောင်းဘူး ညီမရဲ့၊ ဒါ . . သားဝယ်လာတာလေ . . သူ့

ကား . . သူ့ကား၊ ဒီအမေက တောင်းရမ်းစီးလာရတာ”

“အိုး . . . မမမိုးကလည်း . . . အဟင်းဟင်း”

ဒေါ်ကြည် ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာပြီး အအေးနဲ့မုန့် စိစဉ်ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားမှ . . ယွန်းမိမိ အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာတယ်။

ဆံပင်နဲ့မျက်နှာလောက် နည်းနည်းပါးပါးပြန်ပြင်ပြီး အိမ်နေအဝတ်အစားနဲ့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းဆရာမဆိုတဲ့ အနေအထိုင် အမူအကျင့်နဲ့ ပင်ကိုယ်ကျက်သရေရှိသော အလှတရားကြောင့် ထင်တယ်၊ ယွန်းမိမိ ဘယ်လိုနေနော် . . လှတယ်။

ဒေါ်မမမိုးက သူ့သား အမေရိကန်လူထွက်ကြီးကို မျက်စိလှမ်းပစ်ပြီး လေသံနဲ့ အသိပေးလိုက်တယ်။

“သား . . . ယွန်းမိမိလေ”

“မိုက်တယ် မာမီ . . ရှယ်ပဲ”

ဆက်တိုင်းထဲ လူမှုရေးပြီးလေးနဲ့ ငြိမ်နေတဲ့ ဦးထွဋ်မြတ်ကတော့ သမီးနဲ့သမက်လောင်းကို ယှဉ်ကြည့်ပြီး ငရုတ်သီးမုန့်စပ်စပ်နဲ့ ငပိရည်ထဲ ဒိန်ခဲထည့်ဖျော်ပြီး စားသလို ခံစားနေရတယ်။

ကိုယ့်သမီးက မြန်မာဆန်တယ်၊ ယဉ်တယ်၊ သမက်လောင်းက အနောက်တိုင်းဆန်တယ်၊ ကလေးစကားနဲ့ လန်ထွက်နေတယ်၊ ဘယ်လိုဆက်စပ်ရပါမလဲ တွေးပြီး စပ်ရှားရှားကြီးကို ဖြစ်နေတာ

အဲ့ဒီနောက်တော့ . . ဇနီးကပဲ ကလေးတွေကို မိတ်ဆက်

ပေးလိုက်လို့ သမက်လောင်းက...

“ယွန်းမိက... အီးမေကျာနော်... ဂွတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် မိန်းကလေးက စဝီကင်ကောင်းရမယ် စိတ်ကူးယဉ်ထားတာ အဆင် ပြေသွားပြီ”

“ကျွန်မက သိပ်အဆင်မပြေဘူး၊ ကိုယ်နဲ့တွဲမယ့် အမျိုးသား ကို နံရိုးကိုင်းကန်နေတဲ့လူစားမျိုးနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးမယဉ် ခဲ့မိတာဆိုတော့လေ”

ဒေါ်ရွှေအေးမျက်နှာ ပျာခနဲဖြစ်သွားတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဒေါ်မမမိုးတို့ လွှတ်လွှစ်ကလေး...

“အမလေး... မပြောချင်ပါဘူး သမီးရယ်၊ နိုင်ငံခြားက ပြန် ရောက်လာကတည်းက ဝိတ်ချနေတာလေ၊ သိတဲ့အတိုင်း ဒီခေတ် မော်ဒယ်စတိုင်လေ...”

“သမီးအမြင်ကတော့ အဲဒါ အယူအဆလွဲနေတဲ့ ကျန်းမာ ရေး ပြဿနာပဲ၊ ခေတ်နဲ့ညီအောင် အမြင်လွှဲဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ခံအား ကိုယ် ဖျက်ဆီးနေတာ၊ အဲသလို ပိန်လို့ပြားကပ်နေတာမှ ကျန်းမာ ရေးအစစ်ဆိုရင်... တိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့စစ်သားတွေကို အဲဒီပုံစံအတိုင်း ကျန်းမာရေး(က)အဆင့် သတ်မှတ်ပေးလိုက်လေ”

ထိုအခါ ဘုန်းမြင့်ခေါင်က...

“ဒါတော့ ဘယ်တူမလဲ... ယွန်းမိရဲ့ ကိုယ်တို့က သူတို့လို အပင်ပန်းခံစရာ မလိုတဲ့သူတွေပဲဟာ”

“ရှင်ထင်သလား၊ နာဂစ်မုန်တိုင်းလို မမျှော်လင့်တဲ့ သဘာဝ ဘေးဒဏ်မျိုး ကြုံတဲ့အခါ... ခန္ဓာသန်စွမ်းမှုနဲ့ အသက်ရှင်အောင်

ကြိုးစားဖို့လိုမှာပဲ၊ အဲသလို ငပိန်ငချိတွေမပါအောင် အန္တရာယ်က ကွင်းရှောင်ပေးပါမလား၊ ကျွန်မ တွေးကြည့်သလောက်တော့ သူတို့ အရင်ဆုံး သေမယ်ထင်တာပဲ”

“အင်း... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတည်း ဖြစ်ဖို့ အချိန်ယူရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

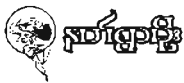
“သေချာတာပေါ့ ကိုဘုန်းမြင့်ခေါင်ရယ်၊ သွေးသားမတော် စပ်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ရံဆဲနစ်ယောက် အတူတကွ နေထိုင်သွားကြဖို့ဆို တာ ခက်တော့ခက်သားလား”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ တစ်ချိန်လုံး လူမှုရေးပြီးလေးနဲ့ ငြိမ်နေတဲ့ ဦးထွဋ်မြတ်က...

“အန်ကယ်လည်း သဘောကျတယ် မောင်ဘုန်းမြင့်ခေါင်၊ သားတို့ စုံဖက်နိုင်ဖို့ အချိန်ယူရမယ်... သားနဲ့သမီး ရင်းနှီးသွား အောင် အရင်နေရမယ်၊ အခု နှစ်ဖက်မိဘတွေ သဘောတစ်ခုလည်း ရှိပြီးသားပဲ၊ လာပါ... သွားပါ... ဝင်ထွက်ပါ... အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ် ချင်းညှိလိုက်ကြတာက သားတို့ဘဝအတွက် စိတ်ချမ်းသာဖို့ အခွင့် အရေးများသလို တို့မိဘတွေအတွက်လည်း စိတ်မဆင်းရဲရတော့ ဘူးပေါ့ကွယ်၊ ဟုတ်လား... မမမိုး”

“အမှန်ပဲလေ မောင်လေး၊ မမလည်း အဲသလိုပဲ ဖြစ်စေချင် တယ်၊ သူတို့ အထိုက်အလျောက်ရင်းနှီးသွားပြီးမှ စိစဉ်ပေးတာဟာ အကောင်းဆုံးအခြေအနေပဲ၊ ကဲ... ညီမလေးသဘောကရော”

ဒေါ်ရွှေအေး အစာမကြေသော်လည်း... လေလည်ချင် ယောင်ဆောင်လိုက်တယ်။

“အိုး.. မမတို့နှစ်ယောက် တစ်ပါတီဖြစ်မှတော့ ဒီက အရူးပေးရပြီပေါ့ရှင်.. ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း”

“ကဲ.. ဒါဆို ခွင့်ပြုကြဦး၊ မမ စက်ရုံထဲ ပြန်ဝင်ရဦးမယ်”

“အားလုံးပဲ ခွင့်ပြုကြပါဦး”

“ကောင်းပြီ.. သား၊ မေမေ မပါလည်း လာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ.. ယွန်းမိ တို့ပြန်ဆုံကြမယ်နော်”

သူမလည်း အဖေတူသမီးပါပဲ၊ လူမှုရေးပြီးလေးနဲ့ ခေါင်း ညိတ်လိုက်တယ်။

တစ်ပွဲပြီးသွားပေမယ့် နောက်တစ်ပွဲကို အားလပ်ချိန်တောင် မပေးဘဲ ဒေါ်ရွှေအေးက စတင်တယ်။

“ယွန်းမိမိ”

“ရှင်.. မေမေ”

“နင် ကျောင်းဆရာမလုပ်ပြီး ဦးနှောက်မရှိဘူးလား.. ငါ ဘာပြောထားလဲ”

ဦးထွဋ်မြတ် ရပ်မကြည့်နိုင်ရှာဘူးလေ။

“ဒါတော့ မင်းလွန်သွားပြီ မရွှေအေး၊ ဦးနှောက်ရှိတဲ့သူတိုင်း ဒီလိုပဲလုပ်ရမယ်ကွ”

“ဘာ.. ရှင်မပါနဲ့နော်”

“ဒီမှာ.. မင်း ပိုက်ဆံအတွက်ဆိုရင် အခု ဒေါ်မမမိုး ပိုင် ဆိုင်တဲ့ပမာဏကို မင်းလက်ထဲ ငါပုံပေးမယ်၊ ငါ့သမီးကို ဒုက္ခပေးနေနဲ့”

“အိုး.. ဒါ ဒုက္ခလား၊ ရှင်ရှားနေလား”

“ငါမရှားပါဘူး၊ ကောင်းနေလို့.. ဒီကောင်လေးစရိုက်ကို”

သိပ်မကြိုက်ဘူး”

“ဪ.. ဟော်.. ဒါဆို.. ကြိုက်တဲ့လူက ရူးနေလို့ပေါ့ ဟင်း.. ဟုတ်တယ်.. ရွှေအေးကတော့ ရူးတယ်၊ ဆီဒိုးနားလောက် မှာ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပပေးနိုင်ဖို့ သတို့သားလောင်းက အဲ့ဒီအဆင့်ထက် နိမ့်လို့မဖြစ်တာ.. ရှင်းလား”

ဖေဖေနဲ့မေမေ သူတစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်း အော်ဟစ်နေတဲ့ ကြားကပဲ သူမ ဝမ်းနည်းစွာ အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူမ အမုန်းဆုံးကလည်း လင်မယားအမည်ခံပြီး အိမ်ထဲမှာ ရန်ဖြစ်နေရ တဲ့ဘဝပါ။

သူမ ဒီနေ့အချိန်အထိ ရည်းစားတစ်ယောက်လောက်ရဖို့ မတမ်းတဖူးပေမယ့် သူချစ်ကိုယ်ချစ် ဘဝလေးမျိုးတော့ တမ်းတမိ ဝါရဲ့။

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟင်။ လောကဝှက်ဖဲထဲမှာ.. လျှို့ဝှက်စွာ ငြိမ်နေတဲ့.. ကိုယ့်ရဲ့ကံကြမ္မာခြေတစ်လှမ်းက.. ဘယ်လိုမျိုး လှမ်း သားမယ်ဆိုတာ မြင်ကြည့်ချင်စမ်းပါဘိတော့ကွယ်။

အတ္တတစ်ဝင်းထဲခုတ်မောင်းပြီး
လူမှုရေးခေါင်းပါးတဲ့ဘုတာမှာ
အကြာကြီးရပ်တန့်သွားတယ်။
ဂါတ်ဗိုလ်လည်းမရှိ...
တွဲထိန်းလည်းမပါ...
လိုင်းဂီယာဘယ်သူချိန်းမှန်းမသိ...
ခပ်စိမ်းစိမ်းတအိအိဆက်ခုတ်နေတဲ့
အဲဒီအတ္တတွေကို
ဘယ်လိုကြမ်းတုံးခုရင်ကောင်းမလဲ...!

အချစ်ချစ်၊ အချစ်ချစ်! ၉၉

ဒါခန်း(ရှင်)

ငါ

လ ပထမပတ်ကတည်းက တစ်ရက်မနား လက်ဆင့်
တမ်း ရွာအားကောင်းလာတဲ့မိုးဟာ ဒုတိယပတ်မှာ ပိုသည်း ပိုထန်
ပြီး ချောင်းရေမြစ်ရေတွေပါ လျှံတက်လာတယ်။

ဒီလိုအချိန် ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ နာမည်ကြီးရေလက်ကြားတွေ
ဖြစ်တဲ့ ရှစ်မိုင်မီးပွင့်၊ ရွှေဘိုသာမီးပွင့်၊ မအူကုန်း ယုဇနပလာဇာရွှေ၊
ကျောက်မြောင်း ဇဝန၊ အပိုင်းထိပ်၊ မိုးကောင်း၊ စာတိုက်လမ်းဆုံ၊
ဘေလီထိပ်တွေဟာ... ရေလွှာလျှောစီး ခရီးသွားပြည်သူများနဲ့

ပင်လယ်ကူးကားတွေ စည်ကားနေတဲ့အချိန်ပေါ့။ (၁၃၃)။ (၁၅၆)
ရပ်ကွက်မှာတော့ လယ်ကွင်းတွေရေဖုံးနေလို့ တကယ့်ကို ပင်လယ်
ကြီးပါပဲ။

မိုးရွာခါစတုန်းကတော့. . နွေလထဲ ကျောက်ခွဲသမျှ. .
အမောပြေရတာဆိုတော့. . အေးဆေး။

ခုတော့ မိုးရောလေရော နှစ်ပတ်ဆက်သွားလို့ ကလေး
လူကြီးအားလုံး အနွေးထည် ထူထူဝတ်ဖို့ သတိရလာကြတယ်။

(၁၃၃)ဈေးမှာ လာပုံသွားတဲ့ တစ်ထောင်ဖိုးလေးထည်တွေ
ပြန်ဆွဲထုတ်ပြီး ဝတ်ကြစွပ်ကြပေါ့. . . ။

ဒီလိုအချိန်မှာ ဦးဘသော် စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နဲ့ ဆေးပေါ့
လိပ်တို ပါးစောင်ခဲပြီး. . ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ အတွဲလိုက် ကျနေ
တာတော့ အံ့သြစရာပါပဲ။

ဒီနေ့ပါနဲ့ဆို နှစ်ညအိပ် သုံးရက်မြောက် ပဝါမကူ ရေမရွာ
စတမ်း. . ဟောလီးဝုင် ထိုင်ဆွဲနေတဲ့ ဦးကျော်မြင့် စပွန်ဆာပေး
ထားတဲ့ ကြိတ်ဝိုင်းထဲမှာပါ။ ဦးကျော်မြင့်ရဲ့ ဝန်ဆောင်မှုကလည်း
အတော်ပြည့်စုံတယ်။ သူတိုက်ရဲ့အပေါ်ထပ်မှာ ဝိုင်းလုပ်ပေးထားပြီး
ထမင်းစားချိန်ထမင်း၊ လက်ဖက်ရည်ချိန်လက်ဖက်ရည်၊ နေညှိလို့
လေပြုတတ်တဲ့သူအတွက် အရက်၊ ပြီးတော့. . ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းက
အစ လိုလေသေးကို မရှိတာပါ။

ကစားသမားတွေလည်း ဟောလီးဝုင်က ပျင်းလာရင် ရှမ်း
ကိုးမီး၊ အဲဒါ နည်းနည်းကြမ်းသွားရင် ဘူကြီး၊ နှစ်ဆယ့်တစ်ပေါက်
လှည့်ကစား၊ နည်းနည်းရိုးသွားတော့ ပိုကာ၊ ဖဲထုတ်ဆိုတာတော့

ပါကင်လိုက်ကို ချပေးထားတာ၊ ကုလားဖန်ထိုးလိုက်လို့ ဖလပ်ဖလပ်
မြည်လာရင် အဲဒီအထုပ်ပစ်ချပြီး အသစ်ဖောက်ပဲ၊ လက်ထဲမှာ ရှိခနဲ
ရဲခနဲ မြည်တာမျိုးပဲ သုံးတယ်။

ဒါတောင်. . ဦးဘသော် ရှုံးနေတယ်။

သေလိုက်တဲ့ဖဲဆိုတာ မသာရက်လည်သလို ခေါင်းကိုမ
ထောင်နိုင်တာ။ ဒါပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်း တစ်ချိန်က ကျားဘသော်
ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးက ရှိနေတော့ မာန်ကမကျဘူး၊ ကိုယ့်သရဖူ
ကိုယ် ကာကွယ်လိုစိတ်အပြည့်နဲ့ အသေအကျေကို ဆော်နေတာ။

ငွေကလည်း ကျော်မြင့်ငုတ်တုတ်ရှိနေတော့ လိုသလောက်
ယူ. . ရတယ်။ အိမ်ဂရန်. . အဲ. . အဲ. . စလစ် သူ့လက်ထဲ ရှိနေ
တော့ ယုံကြည်တယ်လေ။

ဘာပဲပြောပြော ထောင့်ကွက် ပေလေးဆယ် ခြောက်ဆယ်
ဆိုပေတဲ့. . ဘေးကမြေပိုကလည်း ရှိနေတော့ ရောင်းကွက်၊ ဝယ်
ကွက်သာတဲ့ အကွက်မဟုတ်လား။ ကြိုက်သလို ဈေးကစား. . သိန်း
ငါးဆယ်ထက်ကို မလျော့တဲ့ အကွက်တန်တန်ကြီးဆိုတော့ကာ. .

“ဘယ်လိုလဲ ဘသော်. . လက်လှန်ပြီလား”

ဦးဘသော် မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ လှမ်းကြည့်ပြီး ဆေးလိပ်တိုကို
ပြာခွက်ထဲ ဆောင့်ထိုးပြီး ချေလိုက်တယ်။ သူတို့က သက်တူရွယ်တူဆို
တော့. . ဦးတွေ ကိုတွေ မပါဘဲ နာမည်ခံခေါ်ပြီး ဆက်ဆံတာ။

“ငါ့ခြံ. . ငွေအမောက် ကုန်ပြီလား”

“ကျန်ပါသေးတယ်ကွ. . ငါ မင်းခြံကို ငါးဆယ်နဲ့ ဖြတ်လား
တာ. . ၊ ခုမှ. . သုံးဆယ်စွန်းစွန်းပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဆယ်သိန်းပေး.. ဖဲထုတ်ပြောင်း.. နှိုးခုတ်မယ်၊ ငါ ခိုင်ခံ့မယ်.. ကြိုက်လှန် ကြိုက်ထိုး.. သွေးတိုးရှိတဲ့ကောင် ဝိုင်းထဲမဝင်နဲ့”

“ဟားဟားဟားဟား.. အဲ့ဒါမှ ကျားဘသော်အစစ်ပဲ၊ ကဲ.. ရော့ သူငယ်ချင်း၊ ဆယ်ပုံးမဟုတ်ဘူး.. ပုံးနှစ်ဆယ် လိုသလို သုံးကွာ.. ရော့”

ဦးကျော်မြင့်က အဆင်သင့်လုပ်ထားပုံရတဲ့ ပလတ်စတစ် အိတ်အမည်းနဲ့ ငွေထုပ်ကို ဦးဘသော်ရှေ့ ဘုတ်ခနဲ ချပေးလိုက်တယ်။

ဦးဘသော် မျက်တောင်တစ်ချက် မခတ်ဘဲ.. ငွေထုပ်ကို ကစားဝိုင်းမှာ တင်လိုက်လို့ ကစားဖော်တွေတောင် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

“ဦးလေး.. ဒါ အကုန်တင်မလို့လား၊ နှိုးနော်.. တင်ပြီးရင် နှုတ်လို့မရဘူး”

“ဟေ့ကောင်.. ငါ့ကို ဘိန်းစားဘသော် ထင်နေလား၊ ကျားဘသော်ကွ၊ သွေးမရှိရင် ထွက်ထား”

ဦးကျော်မြင့် အူယားဖားယားကို ပြုံးပါတော့တယ်။

ပွဲပြီးတော့မယ်ဆိုတာကိုလည်း သိနေတယ်လေ၊ ကစားဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလုံး ဦးဘသော်ကလွဲလို့ ကျန်တာအားလုံး သူ့လူတွေ။

ဖဲလောကမှာ ကမ္ဘာမကျော်ခဲ့ရင်တောင်.. သေချာပေါက် နိုင်ငံကျော် ဖဲသမားတွေဆိုတာ ဘသော် ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ဘသော် သိတာက.. ဒီကောင်တွေ မြို့နယ်ပေါက်အဆင့်လောက်ရှိတဲ့ ချာ

တိတ်တွေပဲပေါ့။ ဖဲဆွယ်ကိုလည်း အဲ့သလိုပဲပြောပြီး ဆွယ်ခိုင်းထားလို့ ဒီအပြင် ဘယ်ပိုသိစရာလား။

ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ကားနေအောင် ခံနေရတာ သဘောပေါက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဘသော်ကတော့ ကားလေလေ၊ ကျားတစ်ကောင်လို မာန်ဖီလေပဲ။

အဲ့ဒါမှ ဖဲသမားစိတ်၊ သူများအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ.. ကိုယ့် ခိုက်ဆံ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်။

ဒီစိတ်ကပဲ ဖဲသမားတွေအတွက် အားနည်းချက် အားသာချက်လေ။

ဟဲဟဲ.. ဘသော်.. ဘသော်.. အလှည့်ကျလာရင် နွားမသည်း ရုန်းရတယ်ကွ.. ။

ဦးကျော်မြင့် စဉ်းစားရင်း ကာစီနိုသူဌေးတစ်ယောက်လို ပြီးပြီး သူ့လူတွေရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တယ်။ အတွေ့အကြုံရင်တော့ စစ်သူကြီးတွေ တိုက်ပွဲဝင်နေသလိုမျိုး အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး တောက်ပြောင်စူးလက်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကစားနေတာကို မြင်နေရတဲ့အတွက်.. ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး နှောင်းဟေမာန်ရဲ့အလှတရားကို ပုံဖော်နေပါတော့တယ်။

နှိုးကစားနည်းက မြန်တယ်။ ဒေါသကြီးလေ ပိုမြန်လေပဲ။

အခုလည်း အိမ်သားတွေ အတွဲညီညီ ထိုင်နှိုးနေလို့ ဦးဘသော် ပြေးပေါက်မှားနေပြီ။ ကြိတ်ဝိုင်းမို့လို့ ဘေးကရပ်ကြည့်တဲ့သူ့ နားပေါက်ထိုးသူ မရှိပေမယ့် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ တစေ့တစောင်း ကြည့်နေတဲ့ ဦးကျော်မြင့်တောင် ရင်ခုန်ချင်သလို ဖြစ်လာတယ်။

ဦးဘသော်က ရှိုးနဲ့ ဖဲသမားတောင်ကုန်း အတော်များများ
ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့သူ မဟုတ်လား။

“ရှိုးကွာ . . .”

ဦးဘသော် မာန်နဲ့ထန်နဲ့အော်ရင်း သူ့ရှေ့က ငွေပုံကြီးတို့
လျှောခနဲ တွန်းလွှတ်လိုက်တယ်။

ဦးကျော်မြင့် ဘုရားတပြီး ခေါင်းထောင်ကြည့်တဲ့ အဖြစ်မျိုး
ဒါပေမယ့် သူ့ဖက်ကိုယ့်ဖက် ဝှက်ဖဲတွေ အသီးသီးပွင့်ကြ
တဲ့အချိန်မှာတော့ ဦးဘသော် ဇက်ကျိုးကျသွားတယ်။

ဟူး! . . . တော်ပါသေးရဲ့။

ဦးကျော်မြင့်လည်း အခုမှ အသက်ရှူနိုင်တော့သလို . .
ဒရင်းဘက်ပေါ် အသာမှီချလိုက်တယ်လေ။

ဘသော် ကုန်ပြီ။

ခံပြင်းမှု၊ နာကျင်မှု၊ မချီတင်ကဲဖြစ်မှုတွေ ပြည့်နေတဲ့ . .
မျက်နှာပေါ်က ချွေးမကြီးတွေကို . . ချွတ်ပြီး ဘေးပုံထားတဲ့ အင်္ကျီ
ပွတ်ချရင်း မိသားစုတစ်စုလုံး လမ်းဘေးရောက်တော့မယ့် အပြစ်
ဆိုးကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလို့ မျက်နှာပေါ် သွေးရောင်ပျောက်သွား
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဦးကျော်မြင့်က . . .

“တော်ပြီလား ဘသော်”

“မတော်ရင် . . . ဘာနဲ့ ကစားမလဲ”

“တစ်နည်းတော့ . . . ကျန်သေးတယ်လေကွာ”

ဘာလဲဆိုတဲ့အကြည့်မျိုး လှမ်းကြည့်တော့ . . ဦးကျော်မြင့်

က . . .

“မင်းကို အခွင့်အရေးပေးတဲ့အနေနဲ့ တစ်ပွဲကစားခွင့် ပေး
မယ်၊ အခု မင်းရှေ့ရှိနေတဲ့သူတွေထဲက မင်းစိတ်ကြိုက် ပြိုင်ဘက်
တစ်ယောက်ကို ရွေးထုတ်နိုင်တယ်၊ ရှိုးဆက်ရိုက်မယ် . . တစ်ပွဲပဲရိုက်
မယ်၊ လောင်းကြေးက . . မင်းနိုင်ရင် မင်းအိမ်ဂရန် မင်းလက်ထဲ
ပြန်ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ မင်းရှုံးရင် အိမ်ဂရန်ကို မင်းပြန်ရွေးတဲ့အထိ
စောင့်ပေးမယ်၊ နှောင်းဟောမာန်ကို ပေးရမယ်”

“ဘာ! . . .”

ဦးဘသော် ဝုန်းခနဲထခုန်ပြီး ဦးကျော်မြင့်ဆီ ရောက်သွား
တယ်။

“မင်း . . ခွေးစကား ပြောတာလား”

“မင်းကိုယ်တိုင် ခွေးလိုလုပ်ခဲ့တာလေ၊ မိကျော့ကို မင်း
ဒီနည်းနဲ့ သိမ်းပိုက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား . . ဘာဆန်းလဲ သူငယ်ချင်း
သူများသမီးကျတော့ မြန်ရေရှက်ရေ ပေါင်းခဲ့ပြီး . . ကိုယ့်သမီးကျမှ
ရင်ခုန်သွားသလား . . ဟားဟားဟား၊ အေးလေ . . မင်းကိုယ်မင်း
မယုံကြည်လဲ အားလုံး လမ်းဘေးဆင်းနေကြပေါ့ . . ငဲ့ငဲ့ငဲ့”

ဦးဘသော် တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တုန်ခါသွားတယ်
အသာစီးရနေတဲ့ ကျော်မြင့်လည်ပင်းကို လိမ်ချိုးပစ်ချင်စိတ်ပါ မိမိချ
နေရတယ်၊ ဒီကောင်သေရင်ကော ငါ့အိမ်ဂရန် ပြန်ရမလား၊ မကစား
ဘဲ ဒီအတိုင်းပြန်ရင်ကော . . .

ဦးဘသော် ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး တွက်တွက် . . ဦးကျော်မြင့်
ရဲ့ကျုံးသွင်းကွက်ထဲ တန်းနေတာကြောင့် . . ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်
ကိုယ်မရပ်နိုင်တော့လောက်အောင် ယိုင်ထွက်သွားပြီး ကစားဝိုင်း

ပေါ် ပြန်ထိုင်ကျသွားတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ... ဦးကျော်မြင့် ဒရင်းဘက်မှ ထလာပြီး ကစားဝိုင်းရဲ့စားပွဲအလယ်ခေါင်မှာ ဂရန်စာရွက်ကို ချပြီး ဖဲထုပ်တင်တဲ့ ပန်းကန်ပြားနဲ့ ဖိထားပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ဂြိုဟ်လိုက်တဲ့မိုး...။ ဦးဘသော် ပြန်မလာတာ ဒီနေ့ပါနဲ့ဆို (၃)ရက်ရှိပြီဖြစ်လို့ မိကျော့လည်း ရပ်ကွက်ထဲလှည့်ရှာရတာ ခြေတိုနေပြီ။ အသုဘအိမ် ရှိတယ်လို့လည်း မကြားမိ၊ ကြိုတ်ဝိုင်းရှိတယ်လို့လဲ မသိရ။ (၁၃၃),(၁၅၆) ရွာဖိုးကိုးပေါက် တစ်ပေါက်မှ မလွတ်အောင်... မိုးထဲလေထဲ သဲသဲမဲမဲ ရှာတာတောင် မတွေ့ပုံထောက်တော့ရင် သူများသတ်လို့များ သေနေပြီလားဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် မိကျော့ မိုးရေထဲမှာ... မျက်ရည်ရောသွားတယ်။

အဖေလောက်ရှိတဲ့အဘိုးကြီးကို ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ လင်သားတော်ခဲ့ရပေမယ့်... မိကျော့ ဦးဘသော်ကို ချစ်တယ်။ မိဘတွေ မရှိကြတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ပိုပြီးတော့တောင် သံယောဇဉ် ဖြစ်မိတယ်။

‘ဟင်း... ဖဲသမားကြီးကိုများ’လို့ သူများတွေ မေးငေါ့

လည်း မိကျော့ဘဝမှာ . . မွေးကတည်းက ဖဲထုပ်ခေါင်းအုံးအိပ်ပြီး ဖဲချပ်တွေနဲ့ပဲ ဆော့ရင်း ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ။

‘ဖဲ’ဆိုတာ . . မိကျော့ဘဝမှာ ဘာဆန်းလဲ၊ အဖေနဲ့အမေ ဖဲဝိုင်းသွားတွေ့ပြီး . . ကြိုက်ကြ၊ ညားကြလို့ မိကျော့ကိုယ်ဝန် နေ့စေ့ လစေ့ကြီးနဲ့ ဖဲထိုင်ရိုက်ရင်းက ဗိုက်နာလာမှ . . ဖဲဝိုင်းကနေ ထပြီး (၇/၈)လမ်းဆုံနားက . . ကိုးဆေးရုံမှာ သွားတက်မွေးခဲ့တာလေ။

ကိုးမီးကစားရင်း . . ကိုးဆေးရုံမှာ တက်မွေးလို့ နာမည်ကို တောင် ‘မိကိုး’လို့ ချစ်စနိုးပေးထားတာ။ ကျော့ကျော့ရှင်းက ကျောင်း နေမှရတဲ့နာမည်။ အဲ့ဒီလိုဘဝနဲ့ လူဖြစ်ခဲ့တဲ့ မိကျော့က ဖဲသမားကြီး လင်တော်ရတာ . . ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပဲ မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် ဒီသက်ကြားအိုကြီးကို နင့်အရွယ်နဲ့ ဘာလို့ချစ် တာလဲလို့ မေးရင်တော့ . . ပြေရခက်တယ်။ အရင်ကတော့ မချစ် ပါဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်ဝင်ထွက်နေတဲ့ . . အဖေသူငယ်ချင်း ကစားဖော် ကစားဖက် ဆိုတာလောက်ပဲ စိတ်ထဲရှိတာ၊ မမျှော်လင့်ပဲ ညားသွား တော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ညားပြီးမှ ချစ်တယ်လို့ ခံစားရတာ၊ အင်းလေ . . အဲ့ဒါထက် ပိုမပြောတတ်တော့ပါဘူး၊ ကြာလာတော့လဲ လင်သားလို ဖေအေလို့ . . တစ်မျိုးစီ တွယ်တာမိတာပါပဲ။

ဦးဘသော်ကလည်း မိကျော့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောရမယ်၊ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက . . ဒီနေ့အချိန်အထိ ရိုက်တာ နှိပ်စက် တာမျိုး တစ်ခါမှမလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ရပ်ကွက်ထဲက ခင်မေအေး၊ မြည့်တို့ လှလှဦးတို့ဆို . . ယောက်ျားရိုက်လို့ . . ပေါင်တွေကျိုး လက်တွေကျိုး နဲ့၊ မြည့်ဆိုရင် ရှေ့သွားတွေတောင် ပြုတ်ထွက်ကုန်တယ်။ အဲ့သလို

ယောက်ျားတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် . . မိကျော့အဘိုးကြီးက သေရင် တောင် နှမြောစရာကြီး။

တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတယ်၊ ဘယ်တုန်းက ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ခုချိန်မှာ . . ရှင်ကြီး လိမ္မာဖို့ သင့်နေပြီ။

ကိုယ့်သားသမီးတွေ နွဲ့ထဲက ရုန်းထွက်ပြီး လူနဲ့သူနဲ့တူ အောင် ကြိုးစားထွက်ပေါ်လာတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကြီး နဲ့ ဖဲဝိုင်းတကာလှည့် ပုဆိုးခြံနဲ့ လျှောက်သွားနေမယ့်အစား . . အိမ် ဦးခန်းမှာ သူများကြည်ညိုအောင် နေသင့်ပြီ . . ။

နွေမိုးအရွယ် . . နွေမိုးလိုသားမျိုး ရပ်ကွက်ထဲ လှည့်ရှာ ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ့်သားက ဒီလောက် ဂုဏ်ဆောင်နေတာ။ ကိုယ်က အဲ့ဒီဂုဏ်နဲ့ မထိုက်တန်ရင်တောင်မှ မဖျက်ဆီးသင့်ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါကို ဒီအဘိုးကြီး နားမလည်ဘူး၊ သူကတော့ သူ့သားသမီးဆို တော့ ပြဿနာမရှိဘူးပေါ့၊ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ယောက်ျား မလိမ်မိုး မလိမ္မာကြီးကြောင့် ဘယ်လောက်အနေခက်လဲ။

မိကျော့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ . . တုတ်တုတ်ကို ရွဲလို့၊ ခြေ တွေလက်တွေတောင် ရေနှူးပြီး ပဲကြီးခွံလို တွန့်နေရှာတာ။

ဘုရားရေး . . အိမ်တံခါးလည်း ပွင့်လို့၊ နွေမိုးများ ပြန်ရောက် လာတာလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး . . ဒီနေ့ ပုသိမ်ဘက် ဆင်းမယ်၊ ညအိပ် ရင်တောင် အိပ်မယ်လို့ မှာသွားတာ၊ အငယ်နှစ်ယောက်များ ပြန်လာ တာလားဟဲ့ . . ။

မိကျော့ ထဘီအနားလေး ဒူးခေါင်းလောက်အထိ ဆွဲပုံဖြင့် ရေညစ်ချရင်း အိမ်ထဲလှမ်းချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။

၁၁၀ နတ်ရွာခြံ

အိုး... သေနာကြီး။ ဒင်း ပြန်ရောက်နေတာကိုး။

မြင်တော့လည်း စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေပျောက်ပြီး ဒေါသတွေ ရင်ထဲရောက်လာတယ်။

မိုးသံလေသံထက်... နားနဲ့ကပ်နေတဲ့ကြမ်းပြင်က ခြေသံ ကြမ်းကြမ်းကြောင့် ဦးဘသော် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဘယ်... ဘယ်သူလဲ”

“ဘာ!... သုံးရက်လောက် သေနာသွားပေါ်ရုံလေးနဲ့ ဒီကောင်မမျက်နှာတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား... ရှင် ထမင်းပါဦး”

“ဘာ!... ဘာကွ... အေ့... မင်း... ဪ... မိကျော့၊ အေး... အေး... နင်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ငါ့ကို အရက်တစ်လုံး သွားဝယ်ပေး”

“ဘာ!... ဘာ!... ဦးဘသော်... ရှင်... ရှင်...”

မိကျော့... အနားကပ်သွားပြီး ဦးဘသော်မျက်နှာနားမှာ အနံ့ခံကြည့်ပြီး ရှုံ့မဲ့သွားတယ်။

“ရှင် အရက်တွေ သောက်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ်... စိတ်ညစ်လို့သောက်တာ၊ အခု... ထပ် သောက်ချင်သေးတယ်”

“သေနာကြီး... ကဲဟာ”

“ဝုန်း!...”

မိကျော့ ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့် တွန်းပစ်ပြီးမှ စိတ်ထဲကနေ ‘ကန်တော့... ကန်တော့’လို့ ရေရွတ်ရင်း နောက်ကိုဆုတ်သွားတယ်။

အချစ်ချို၊ အချစ်ချစ် ၁၁၁

“နင်... နင်ကများ... ငါ့ကို”

ဦးဘသော် ဒယ်ဒယ်လှည့်လာပြီး မိကျော့ရင်ဘတ် အကီစကို ဆောင့်ဆွဲရင်း...

“ကောင်မ... နင် ခုတော့ ငါ့ကိုတောင် ခံလုပ်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား... ကဲ...”

“ဖြန်း!... ဖတ်!...”

“အား!... အမေ့”

“ပြောစမ်း... နင် ဘယ်လင်ငယ်အားကိုးနဲ့ ငါ့ကိုများ”

“ဘိုး!...”

“အမေ့!”

၆ ၆ ၆ ၆

နေ့ခင်းကတည်းက မျက်ခမ်းတွေလှုပ် နှုတ်ခမ်းတွေလှုပ်
နဲ့ . . ဒီနေ့ နေရတာ ပျော်ကိုမပျော်လို့ နှောင်းဟေမာန် သူ့အစ်ကိုကို
ပြောတယ်။

“ကိုလေး . . ဒီနေ့ . . ဟိုတစ်ယောက်ဆီ သွားဦးမလား”

“ဒီနေ့ သူ့အလုပ်ပိတ်တယ်”

“ဒါဆို အလုပ်စောစောသိမ်းရအောင်”

“ညီမလေး နေမကောင်းဘူးလား”

“မသိဘူး ကိုလေးရာ၊ နေခင်းကတည်းက တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“မိုးအေးတော့ သွေးလေထိုင်းတယ်နဲ့ တူပါတယ်ကွာ၊ အခု
ဘယ်နှစ်နာရီလဲ”

နှောင်းဟေမာန် အနောက်ခန်းက နံရံကပ်နာရီကို လှမ်း
ကြည့်ပြီး . . .

“ငါးနာရီခွဲပြီ”

“အေး . . အေး . . ဒါဆိုလည်း သိမ်းကွာ၊ အိမ်ရောက်ရင်
ခြောက်နာရီဆိုတော့ မှောင်မှာနဲ့ အတော်ပဲ”

အဲ့ဒါနဲ့ပဲ မောင်နှမနှစ်ယောက် အလုပ်ရပ်ပြီး သိမ်းဆည်း
ကြတယ်။

တစ်ရပ်ကွက်တည်းဆိုပေမယ့် . . အိမ်နဲ့ကော်စက်ရုံက
ခြေပြင်းပြင်းနဲ့ ဆယ်ငါးမိနစ်တော့ လျှောက်ရတယ်။ ဒါတိုင်းတော့
ရေဦးခြေလှမ်း နှောင်းဟေမာန် လိုက်မမီလို့ စောင့်စောင့်ခေါ်ရ
တယ်။

ဒီညနေတော့ နှောင်းဟေမာန်ခြေလှမ်းကို ရေဦး အတော်
လိုက်လျှောက်နေရတယ်လေ။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လဲ ရပါတယ်ကွာ ညီမလေးရာ”

“မြန်မြန်ပဲလျှောက်ရအောင်၊ အဖေ ပြန်မလာတာ ဘယ်
နှစ်ရက် ရှိပြီလဲ၊ ညီမလေး စိတ်တွေအရမ်းလေးနေတာ သိလား”

“မပူပါနဲ့ကွာ . . အဖေက ဒီလိုပဲ သွားနေကျပါ။ နေ့ခင်းက
မကျော့ လိုက်ရှာနေတာ တွေ့လောက်ရော့ပေါ့”

မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနဲ့ မိုးထဲလေထဲ
ထီးတစ်ချောင်းနဲ့ ကုပ်ကုပ်သပ်သပ် လျှောက်လာကြရင်း ခြံဘေးက
လမ်းကို ရောက်လာတယ်။

“အား! . . သေပါပြီ အမေရဲ့ . . . အဟီးအီး”

“နင် . . ဆင်းနော် မကျော့ . . ဆင်းလို့ ပြောနေတယ် . . .
ဒီကောင်မ နာချင်ပြန်ပြီ”

နှောင်းဟေမာန် လန့်မအော်မိအောင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ပါးစပ်ကိုဖိအုပ်ပြီး မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြောင်အသွားပြီးမှ . . အိမ် ပေါက်ဝကို ကုပ်ဖက်တွယ်ထားတဲ့ မကျော့ဆီ အပြေးရောက်သွားပါ သည်။

ရေဦးကလည်း ညီမလေးကို ထီးလိုက်မိုးရင်း နောက်က ထက်ကြပ်မကွာပါသွားတော့ . . တံမြက်စည်းနဲ့ရိုက်ဖို့ ချယ်နေတဲ့ ဦးဘသော်ကို မြင်သွားကြတယ်။

“မကျော့ . . အို! . . အဖေ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကိုလေး . . လုပ်ပါဦး . . ဟီး . . မကျော့ . . မကျော့ အရိုက်ခံရသေးလား . . ဟီး . . အဖေ မကောင်းဘူး”

“ကယ်ပါဦး ညီမလေးရယ် . . မကျော့ကို နှင်ချနေတယ်၊ ဟီး . . ဟင့် . . ဟင့် . . ”

“ဟဲ့ကောင်မ . . ”

“အဖေ”

ရေဦးလက်ထဲက ထီးပစ်ချပြီးအော်ရင်း အပေါက်ဝ ပိတ် နေတဲ့ နှောင်းဟေမာန်တို့နှစ်ယောက်ဘေးက ကျော်ခွတက်သွား တယ်။

“ဟဲ့ကောင် . . ငါတို့လင်မယားကိစ္စ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူးနော် ရေဦး”

“အဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမေးနဲ့ကွာ . . မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တယ် . . မကျော့က အဖေမိန်းမဆိုတာ သေချာရင်

ကျွန်တော်တို့အမေပဲ”

“ဘာ . . မင်း သောက်ရူးပဲကွ”

“ကျွန်တော် မရူးပါဘူး၊ အဖေအိမ်မှာ အမေ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း မကျော့ကပဲ အမေတစ်ယောက်လို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး လျှော်ဖွပ်ပေးနေတာ အဖေ မသိလို့လား၊ မကျော့ကို အဖေ ဘယ် တုန်းက ဒီလိုဆက်ဆံဖူးလို့လဲ၊ အခု ဘာမကျေနပ်လို့ အဖေ ဒီလိုလုပ် တာလဲ”

“ဟေ့ကောင် ရေဦး . . မင်းပါ နာမယ်နော်”

“ရိုက် . . အဖေရာ၊ သေအောင်သာ ရိုက်သတ်လိုက်”

“တောက်ကွာ . . . ဟေမာန်”

“ရှင် . . . အဖေ”

“ငါ့ကို အရက်တစ်လုံး သွားဝယ်ပေး”

“ဟာ . . ဒီအချိန်ကြီး ညီမလေးကို”

“မင်းလျှာမရှည်နဲ့ . . မင်းနဲ့ငါ စကားပြောမယ်၊ ဟေမာန်”

“ရှင် . . . ”

“သွားဝယ်လို့ ပြောနေတာ နားမပါဘူးလား၊ ငါ မိကျော့ကို ထပ်ရိုက်ပေးရမလား”

“ဟင့်အင်း”

“အဖေ မကျော့ကို မလုပ်ပါနဲ့၊ ဟင့် . . ရွတ် . . သမီး . . သမီး ဝယ်ပေးပါမယ်၊ ဘယ်မှာ ဝယ်ရမလဲ အဖေ . . ”

“ဟာ . . ဒီငါ့မက တစ်မျိုး၊ မတူးကုန်ဆိုင်မှာ ဇေတင်လုံး ပေးပါလို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့”

ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာ မိကျော့ အတွေးတွေ ဖျတ်ဖျတ်လူးသွားတယ်။ တစ်ဘဝလုံး နာထားတဲ့ မိကျော့ ဒီလောက်တော့ ပါးနပ်တယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ရေဦး ပစ်ချထား တဲ့ထီးလေး ကောက်ပြီး အမှောင်ထဲလျှောက်သွားတဲ့ နှောင်းဟေမာန် နောက်ကို အပြေးလေး လိုက်သွားတယ်။

“ဟေမာန်. . ညီမလေး”

“ဟင်. . မကျော့”

“ထီးနဲ့ပိုက်ဆံ အစ်မကိုပေး၊ အစ်မ သွားဝယ်မယ်”

“အို. . ရပါတယ်”

“မကျော့ နေခဲ့လေ၊ မိုးတွေလဲ စိုထားတယ်”

“အစ်မ စောစောကပဲ တစ်လုံးဝယ်ပေးထားလို့ သူသောက် ပြီးသွားပြီ၊ အခုတစ်ခါ တစ်လုံးဆိုရင်. . နင်တို့အဖေ အိမ်ကို မီးနဲ့ ရှို့တော့မယ်၊ အစ်မ စီစဉ်မယ်”

“အင်း. . ဒါ. . ဒါဆို ရော့. . ပိုက်ဆံ”

နှောင်းဟေမာန် ထီးနဲ့ပိုက်ဆံပေးပြီး ခေါင်းပေါ် လက်အ ဝါးလေးအုပ်ပြီး ပြန်ပြေးသွားတဲ့နောက်ကို မိကျော့ မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေတယ်။

အိမ်ခြံဝင်းထဲ ဝင်သွားတာသေချာမှ မိကျော့ ဆက်လျှောက် လာခဲ့တယ်။

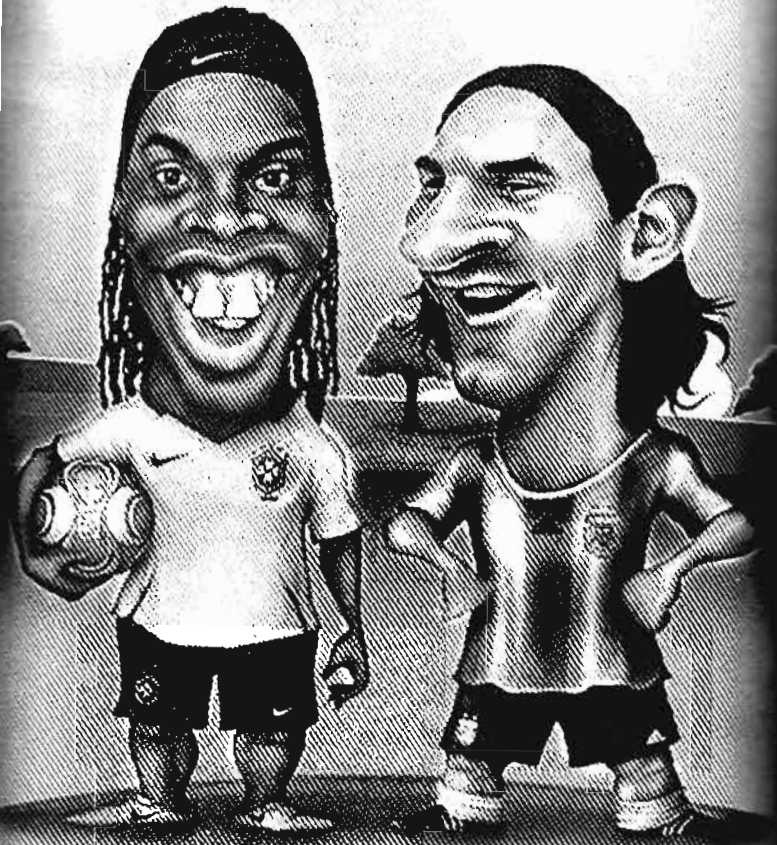
ထင်တာ မလွဲဘူးဆိုရင်တော့. . .

မိကျော့အထင် ခြေလှမ်း ဆယ့်ငါးလှမ်းစာလောက်ပါ။

အနောက်လမ်းသွယ်ထောင့်မှာပဲ သူ့ကို နောက်ကနေ ပါးစပ်ပိတ် ဖမ်းချုပ်ပြီး ခြေထောက်ကနေ မ၊ပွေ့သူပွေ့၊ ခါးကနေ ဝင်မ၊သူ မ၊ နဲ့ စွေ့ခနဲပါသွားလို့ မရုန်းတော့ဘဲ လိုက်ပါလာခဲ့ပါတော့တယ်။

“ဘဝ”ဆိုတာ
 အချိန်ပိုကစားခွင့်မပါတဲ့
 ရှုံးထွက်ပွဲစဉ်သက်သက်သာဖြစ်တယ်။
 ဒါတောင်မိနစ်ကိုးဆယ်ပြည့်မသွားတဲ့
 ဘဝတွေအများကြီးပဲ...
 မင်းလည်းစပ်ပြီးပြီးလုပ်မနေနဲ့...။

အခန်း(ကိုး)

ရှင်ကွက်ထိပ်ကို ခြေချမိမှပဲ နှစ်ဆယ့်လေးငါးနာရီနီးပါး ထမ်းပိုးထားရတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ပစ်ချရလိုက်သလို ပေါ့ပါးလာတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ရာထူးဆိုတာ ရူးတာပဲလို့ နွေမိုး တွေးမိတယ်။ အရင်က သန်လျက်ကိုင်တဲ့ ပန်းရန်ဆရာဘဝဆို ကိုယ်စီလိုက်တဲ့ အုတ်ရိုးလေးတစ်ခု၊ နံရံလေးတစ်ခုပဲ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ရဲ့ ဦးဆောင်မှုနဲ့လုပ်ရတဲ့ အဆောက်အအုံလေးတစ်ခု၊ အခိုင်အမာ

လေး တည်ဆောက်ပေးနိုင်ရင် ကိုယ့်တာဝန်ကျေပြီ။

လူမွေးလူတောင် မပြောင်ဘဲ . . ညစ်မွဲမွဲလေး နေရတာက လွဲလို့ ပေါ့ပါးတယ် . . သက်သာတယ်၊ အခုတော့ . . အလေးဆုံး ဘော့လ်ပင်တစ်ချောင်း၊ စာရွက်တစ်ရွက်လောက်ကိုင်ပြီး လူအထင် ကြီးလောက်တဲ့ ဟန်းဆက်နဲ့ ယူနီဖောင်း သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နဲ့ ဆောက် လုပ်ရေးတာဝန်ခံ၊ ကုမ္ပဏီဥပဒေ အကြံပေးရာထူး ယူထားလို့ . . . ကြို့ထိုးချိန်တောင် မရဘဲ အသည်းအသန် လွန်းပုံက ပူပူလောင် လောင် ဦးဆောင်နေရတယ်။

ရာထူးကြီးလေ တာဝန်ကြီးလေ စိတ်ဖိစီးမှု များလေမို့လို့၊ ဪ . . . ငါ တော်တော်ရှူးတာပါလား . . ပေါ့။ ဒါပေမယ့်လည်း လူ့သဘော စောကြောရခက်တယ်၊ ဒီလောက်တာဝန်ကြီးပြီး ပင်ပန်း တာကိုပဲ ပျော်နေတာကို . . ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ မသိတော့ဘူး မဟုတ်လား။

တစ်ခုတော့ နားလည်လို့ရတယ်၊ ရာထူးတာဝန် ကြီးလာ တာနဲ့အမျှ ခံစားခွင့် ပိုလာတယ်၊ ကိုယ့်မိသားစုကို ပိုပိုလျှံလျှံ ချောင် ချောင်လည်လည်လေး ထားနိုင်တယ်။

အငယ်ကောင်လည်း ကျောင်းပြီးတော့မယ်ဆိုတော့ . . အန်ကယ့်ဆီ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တစ်နေ ရာသွင်းပေး၊ အငယ်မကိုတော့ အလုပ်မခိုင်းတော့ဘဲ သူ့ကျောင်းစာ နဲ့ ပြင်ပသင်တန်းတွေပဲ လုပ်ခိုင်းရမယ်။

အဖေကတော့ နဂိုရ်ကတည်းက သဘောရှိ အဟောသီ လူဆိုတော့ ထားတော့ . . ၊ မကျော့လေး သနားဖို့ကောင်းတယ်။

လစာထုတ်ရင် အဝတ်အစားလေး ဝယ်ချုပ်ပေးရမယ်။ သူ့များ အပြင်ထွက်ရတဲ့သူမဟုတ်တော့ အဝတ်အစား နွမ်းဖတ်နေ တာ ကြာပေါ့။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

အိပ်မက်ထဲတောင် မအိပ်စက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒန်းလော့မွေ့ရာ ကြီးပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နိုင်လွန်းတဲ့ သူမကိုယ်သူမ ငုံ့ကြည့် . . သူမ ဘေးမှာ . . ရေနစ်ပြီး သေနေတဲ့ မသာကောင်တစ်ကောင်လို မှောက် ခုံကြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဦးကျော်မြင့်ကို လှည့်ကြည့်၊ အဲ့ဒီနောက် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်ကဆင်းကာ အဝတ်စားတွေကို ပြုပြင်လိုက်တယ်။ ခေါင်းက စုတ်ထောင်းဖြစ်နေတဲ့ဆံပင်ကိုတော့ ဘီးလဲမပါ ဘာလဲမရှိနဲ့ လက်နဲ့ပဲ ထိုးဖွဖိသပ်တင်လိုက်တယ်။

လှုပ်လှုပ်ရုတ်ရုတ်နဲ့ဆိုတော့ ဦးကျော်မြင့်လည်း နိုးသွားပြီး ထထိုင်တယ်။ မိကျော့ကို မြင်လိုက်ရလို့လည်း . . ခုန်တော့မလို့ လန့်ဖျပ်သွားတယ်လေ။ (သောက်ပလုတ်တုတ်)

“ဟမ်! . . မင်း . . မင်း . . ”

“မကြောက်ပါနဲ့ ဦးကျော်မြင့်ရဲ့၊ အဟင်းဟင်း . . ကျွန်မ

က ဦးဘသော်ရဲ့တရားဝင်ဇနီးပါ”

“အေး! . . အဲ . . အဲ . . ဒါ . . ငါနဲ့”

“ဟုတ်တယ် . . ရှင်နဲ့ တစ်ညလုံး အဓမ္မ အိပ်စက်ခြင်း ခံ လိုက်ရတဲ့ သူများမယား မိကျော့လေ”

“ဟာ! . . နင်”

“ဘာလဲ . . . ညက မူးကြောင်ရှူးကြောင်နဲ့ မိကျော့မှန်းမသိ နှောင်းဟေမာန်မှန်းမသိ ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား . . ၊ ဟင်း . . . တော်တော်တရားကျဖို့ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတွေပါလား၊ ညတုန်းကတော့ ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးရင်ပြီးရော၊ မိုးလင်းမှ ရှူးချင် ယောင်ဆောင်ချင်တယ် . . ဒီမှာ . . ဒီမှာရှင့် . . . ”

မိကျော့ ပြောရင်း . . ဦးကျော်မြင့်နား တိုးကပ်သွားတယ်။

“ဘသော်လည်း ဒီနည်းနဲ့ သူများသားသမီး အပျိုဖြန်းမ လေးကို မယားလုပ်သွားတာ . . ၊ ငါလည်း ဒီနည်းနဲ့ ရမှာပဲဆိုရင် မှားသွားမယ်၊ အဲ့ဒီအချိန်တုန်းက . . ကျွန်မအဖေဆီမှာ မိကျော့လို ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ကျားမလေး မရှိလို့ ခံလိုက်ရတာ၊ အခု ဘသော် ဆီမှာ ဥတွေ အနှိုက်စားခံထားရတဲ့ ငန်းပုပ်မတစ်ကောင် ရှိတယ်၊ အဲ့ဒါ ကျွန်မပဲ . . ကဲ . . . ”

“ဖြန်း! . . ”

“အ! . . ”

“ဖျောင်း! . . ”

“အီး! . . နင် . . နင်ကများ၊ ခွေးမ . . မိန်းမယုတ်”

မိကျော့ နောက်ဆုတ်ပြီး . . စားပွဲပေါ်က အရက်ပုလင်းတို့

ခုံစောင်းနဲ့ ရိုက်ခွဲလိုက်တယ်။

“ခွမ်း!”

ပုလင်းကဲ့သို့သံနဲ့အတူ. . အချွန်အမြဲတွေနဲ့ ပုလင်းပြတ်က ဦးကျော်မြင့်ဆီ တန်းနေအောင် ချိန်ရွယ်ထားလို့. . ဦးကျော်မြင့် ခုတင်စွန်းမှာ ဖင်ထိုင်ကျသွားတယ်။

“အခု အိမ်ရန်ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ထားသလဲ”

“ဘာ! . . နင်. . ”

“မေးတာပြေပါ ဦးကျော်မြင့်”

“နင်. . နင့်ယောက်ျားက လာရွေးတဲ့အထိ. . ငါ. . ငါ စောင့်မယ်လို့ ပြောထားတယ်”

“ကောင်းပြီ. . အဲဒီအိမ်ရန် ကျွန်မကို ပေးပါ။ အဲဒါဆို ရှင် ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆက်ပြီးယုတ်မာခွင့် ရမယ်၊ မဟုတ်လို့ကတော့ ကျွန်မ အခု ရဲစခန်းသွားပြီး အမှုဖွင့်မယ်၊ ဦးကျော်မြင့်ဆိုတဲ့လူ သူ့တပည့်တွေနဲ့ကျွန်မကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး တစ်ညလုံး အဓမ္မကျင့်ပါ တယ်ဆိုရင်. . ရှင်ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ သက်သေဆိုတာ မမေးနဲ့နော်၊ ဟောဒီမှာ. . ညက ကျွန်မကိုလာဖမ်းချုပ်တဲ့ ရှင်တပည့် သာအိရဲ့ အင်္ကျီကြယ်သီး၊ ဟောဒီမှာ ရှင့်ခေါင်းက ဆံပင်မွေးတွေ”

“ဟာ! . . နင်. . နင်”

“တစ်ယောက်တစ်ရာပေးပြီး သွားသွားကြည့်ရတဲ့ ဗီဒီယို ကားတွေထဲက လူသက်သေ၊ ပစ္စည်းသက်သေ. . ရှာတဲ့နည်းလေ၊ အဲသလောက်မှ ငတ်သုတ မယူတတ်ရင် ရံဝင်ကြေးတစ်ရာ ပေး လိုက်တာဟာ ကျွန်မ လင်ပါသားသမီးတွေရဲ့ ချွေးနှံစာကို ဖြုန်း

တီးသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ရှင်. . သဘောပေါက်ရဲ့လား. . ပေး. . အိမ်ရန်”

နောက်ဆုံးတော့. . ဦးကျော်မြင့် လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။ သူ့ခုတင်ဘေးက စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက အိမ်ရန်စာရွက်ကို ထုတ်ပြီး ပေးလိုက်ရတယ်လေ။

“နင်. . နင်. . ဒါ ရပြီးရင်. . နင့်ကတိအတိုင်းပဲနော်. . မိကျော့”

“မိကျော့က. . ဂုဏ်မရှိ၊ ငွေမရှိပေမယ့် သစ္စာရှိတယ် ဦး ကျော်မြင့်၊ ကဲ. . . ရှင် တစ်ညလုံး ပင်ပန်းထားတာ ဆက်အိပ်လိုက် ပေါ့ရှင်”

မိကျော့ ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းထဲက ထွက်ပြီး အပေါ်ထပ် ကနေ ပြေးဆင်းလာခဲ့တယ်၊ မိုးစင်စင်ကြီး လင်းနေပြီဆိုတော့ အ နောက်ပေါက်ကနေ ထွက်မယ်ပေါ့. . .

မိကျော့ နောက်ဖေးပေါက်ကအထွက်. . နောက်ကနေ ဦး ကျော်မြင့် ကိုယ်တစ်ပိုင်းငလိမ့်ကျင်းနဲ့ ပုဆိုးမနိုင်ပဝါမနိုင် လိုက် လာပြီး. . .

“မိကျော့. . . ဟေ! . . . မိကျော့”

“ဟင်! . . . ရှင် ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ”

“ဟို. . . ဟို. . . ဟာ. . အခု ငါပေးလိုက်တာ မနည်းပါဘူး ငါတို့ ဒီလိုပဲ မကြာခဏ”

“ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်လိုက်တော့ ဦးကျော်မြင့်. . ”

ပြောပြီး လက်ထဲကပုလင်းပြတ်ကို သမံတလင်းပေါ်

ချလိုက်တယ်။ ပြီးပြီပေါ့. . . ဒါ. . . အပြီးပဲပေါ့။ ဦးကျော်မြင့် ယူကုံး
မရဖြစ်သွားပြီး အပေါက်ဝမှာ ယိုင်သွားတယ်။

တစ်ခုခု ကျကွဲသံ။ ပြီးတော့ မကျော့ရဲ့စကားသံ. . . ။

နွေမိုး ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် တင့်တ့် လျှောက်ရင်း ဦးကျော်
မြင့်အိမ်ဘေးနား ရောက်လာမှ. . . တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြားလိုက်
ရလို့ လှည့်အကြည့်. . . ဦးကျော်မြင့် အိမ်နောက်ဖေးပေါက်ကနေ
ခြေလှမ်းကျဲကြီးနဲ့ ထွက်လာတဲ့မကျော့နဲ့ ကိုယ်ဗလာကျင်း ရပ်ကြည့်
နေတဲ့ ဦးကျော်မြင့်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ အံ့အားသင့်ကာ ခေါင်းနားပန်း
ကြီးသွားတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးကျော်မြင့်တစ်ယောက် ခြံဘေးနားက
နေ ရပ်ကြည့်နေတဲ့နွေမိုးကို တွေ့သွားလို့ သုတ်ခနဲ လှည့်ဝင်အပြေး
မိကျော့ ပစ်ခွဲထားခဲ့တဲ့ ပုလင်းကွဲတွေ တက်နင်းပြီး. . . နာလွန်းလို့
ဖင်ထိုင်အချ၊ ဖင်အောက်တည့်တည့် ထောင်နေတဲ့ အကွဲပိုင်းစက
စွတ်ခနဲ။

“အီး! . . . အု! . . . အု! . . . အွတ်! . . . ”

နာလိုက်တာလည်း အသည်းပေါက်မတတ်၊ အသံကလည်း
မထွက်ရဲတော့ မျှော့ကြီးတစ်ကောင်လုံးကို အငမ်းမရ မျိုနေရတဲ့
ကြက်ဖအိုကြီးလို့. . . လည်ပင်းကြီး ဆန့်ပြီး တအွတ်အွတ်နဲ့. . . ။

မိကျော့ကတော့ အဲ့ဒါတွေ မသိတော့ဘူး။

လောလောဆယ် ခြံအနောက်တည့်တည့်က တီးထွက်၊
စည်ပင်လမ်းကြားကနေ. . . လမ်းမပေါ် အခြေအနေကြည့်ပြီးတက်၊
အိမ်ရောက်အောင်ပြန်. . . ဒါပဲ။

လက်ထဲမှာ လင်တော်မောင် မိုက်လုံးကြီး ဖဲပေါင်ရိုက်ထား
တဲ့ အိမ်ဂရန် ပါလာပြီ။ ဒီကိစ္စ. . . သူတို့လင်မယားကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ
သိတာမဟုတ်ဘူး၊ သူသိတယ်ဆိုတာတောင် သိပ်မကြာသေးဘူး
သေတ္တာရှင်းရင်း. . . ဂရန်မတွေ့လို့ မေးတော့မှ သိတာ။

ညက. . . ညစ်လုံးလုံးပြီး လွှတ်မှူး. . . လွှတ်ပြီး နှိပ်စက်တာ
ဒါကြောင့်. . . ။ ဟင်း. . . ဘယ်နှယ့်ရှိစ ဦးဘသော်။

ရှင်အလှည့်တုန်းက မြိန်မြိန်ကြီး မဟုတ်လား၊ အခု. . .
ရှင်သမီးအလှည့်ကျမှ ရူးသွပ်ပြာနှမ်းသွားတော့တာ မဟုတ်လား၊
ရှင် တယုတယ ချစ်ခဲ့တဲ့ ဒီမိန်းမကိုတောင်. . . ပရိဒေဝမီးတွေလောင်
ပြီး အသေရိုက်သတ်တော့မလို့ နည်းနည်းပဲလိုတယ်။

ဒါပေမယ့်. . . ကျွန်မနားလည်ပါတယ် ဦးဘသော်ရယ်။

ရှင်တို့လို လူမိုက်ကြီးတွေရဲ့လောင်းကြေးထဲမှာ နောက်ထပ်
အပျိုစင်လေးတစ်ယောက် ကတိမ်းမမှောက်နဲ့ အနာဂတ် ပျောက်
ရမယ့်အဖြစ်မျိုး. . . ဒီကောင်မမျက်စိရှေ့မှာ အဖြစ်ခံမတဲ့လား။

ဒီကောင်မ ရှင်လက်ထဲ အနာဂတ်ပျောက်တဲ့ ညတုန်းက
ဘယ်လောက်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရသလဲ၊ ဘယ်လောက်နာကျင်
ခဲ့ရသလဲ၊ ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရသလဲဆိုတာ. . . ကျွန်မသာ
လူစိတ်မရှိရင် ကြံတောင့်ကြံခဲ ကလဲ့စားဆိုပြီး ထိုင်ကြည့်လို့ကတော့
ဒီမနက် ရှင့်မျက်နှာကြီး လှသွားပြီပေါ့။

“မကျော့”

“ဟင်! . . . ”

ချုံနွယ်တွေပိတ်နေတဲ့ စည်ပင်လမ်းကြားထဲကနေ လမ်းမ

အစပ်ကို ခေါင်းပြုအကြည့် နွေမိုးရဲ့ခေါ်သံကြောင့် မိကျော့တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်ခနဲဖြစ်ပြီး . . မော့ကြည့်တယ်။

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ နွေမိုးက မိကျော့ရဲ့စုတ်ထောင်းနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လမ်းပေါ်ဆွဲထုတ်ပါတော့တယ်။

“အား! . . . အား! . . . နွေမိုး . . . အား!”

လမ်းပေါ် ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ ထွက်ပေါ်လာမှ . . နွေမိုးက သူမရဲ့လက်မောင်းရင်းကနေ ဆွဲမပစ်လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား အတော်အောက်တန်းကျတဲ့မိန်းမပါလား မကျော့၊ ခင်ဗျား မရှက်ဘူးလား?”

“တော် . . . တော်ပါတော့ မောင်လေးရယ် . . အိမ်ကျမှ ပြောပါ။ သူများ မြင်လို့ကြားလို့ မကောင်းပါဘူး”

“ဘာ!”

နွေမိုး စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ပစ်ချင်ပေမယ့် . . အသိစိတ်နဲ့ ဒေါသကို မျှချပြီး အံ့ကြိတ်ပေါက်ကွဲတယ်။

“မိန်းမတန်မဲ့ ဒီလိုနောက်ဖေးပေါက်က တိုးဝင်ပြီး ကမြင်းကြော သွားထတာတော့ မရှက်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား . . မကျော့”

မိကျော့ ရင်ထဲအောင်နာလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေ လျှောခနဲ ပြိုဆင်းလာပြီး . . .

“အိမ်ပြန်ကြရအောင်ပါ”

“တော်ပါတော့ . . ဒီလို ပုပ်ဟောက်ညှိနဲ့တဲ့အိမ်မျိုးကို ကျွန်တော်မပြန်ပါရစေနဲ့တော့”

နွေမိုး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး မျက်ရည်မကျအောင်

တောင် အတော်ထိန်းနေရတယ်။ သူလည်း . . ဒီတစ်ယောက်ကို အမေလို အစ်မလို ချစ်ခဲ့တာလေ။ မိကျော့ကို ဒီလိုစိတ်၊ ဒီလိုစရိုက် ညစ်ညစ်နဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝကို မထင်ထားတာ။

ခုလို မျက်ဝါးထင်ထင်ကြီး၊ ပြီးတော့ ကျော်မြင့်ဆိုတဲ့ ဒီလူကို သူ လုံးဝကြည့်မရဘူးဆိုတာ သိသိကြီး။

ဘုရား . . . ဘုရား။ ဒီလို ခိုးချောင်ခိုးဝှက်ကိစ္စတွေ ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ . . .

နွေမိုး ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ သူ့စိတ်တွေ လွတ်ထွက်မသွားခင် သူ့ရဲ့ဘေးလွယ်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထည့်ထားတဲ့ စက္ကူအိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် လစာကြိုထုတ်လာတာ . . . နောက်လတွေ နဲ့မှာ တစ်ယောက်ယောက်လာယူခိုင်း”

နွေမိုး ပိုက်ဆံအိတ်ကို မိကျော့လက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး . . လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ထွက်သွားတယ်။

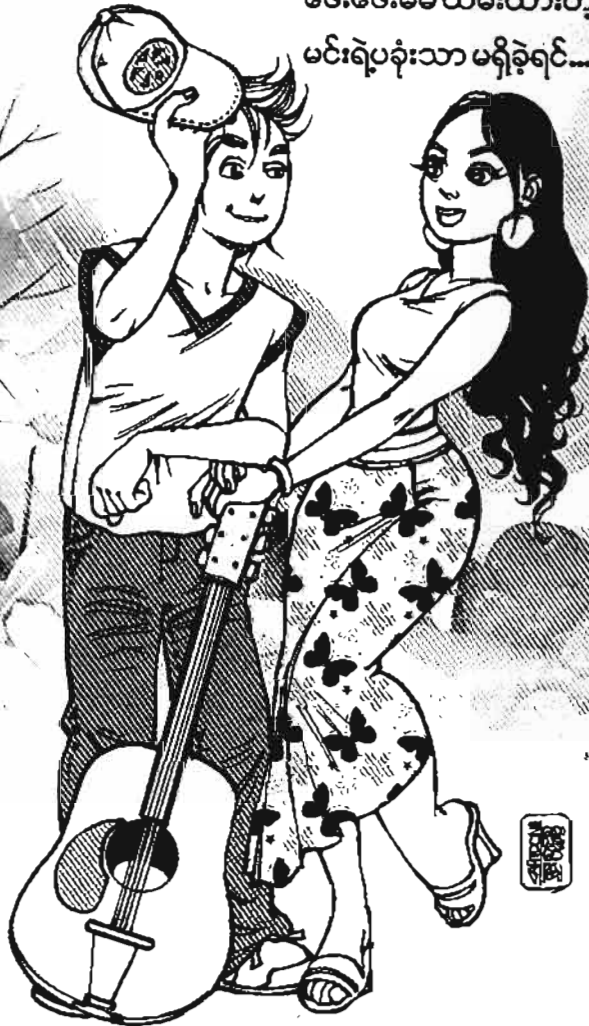
“နွေမိုး . . . မောင်လေး”

နွေမိုး လှည့်မကြည့်တော့ပါဘူး။

မိကျော့ ပြေးလိုက်ပြီး ဆွဲထားဖို့ စိတ်ကူးပေမယ့် . . မသန့်ရှင်းတော့တဲ့လက်တွေနဲ့ အင်မတန် ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ကိုယ်ကို ထိတို့ဖို့ ခွန်အားမရှိတော့ဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့် . . .

ကမ္ဘာမြေရေ
အကြွေပန်းဆိုတာ
လောကရဲ့အခမ်းခြောက်ဆုံး
စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုပါ။
ဖေးဖေးမမထမ်းထားတဲ့
မင်းရဲ့ပုခုံးသာ မရှိခဲ့ရင်...

အချစ်ချစ်၊ အချစ်ချစ် ၁၃၁

အခန်း(တစ်ဆယ့်)

ဇော် ပိတ်ထားတဲ့အခန်းတံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်
တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာတဲ့အတွက် နွေမိုး ကွန်ပျူတာစားပွဲကနေ လှည့်
ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟင်! . . . ဆရာမပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုနွေမိုး . . . ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

“ဪ . . . ဝင်ပါခင်ဗျာ . . . ထိုင်ပါ”

နွေမိုး သူ့ရဲ့အလုပ်စားပွဲမှာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီး . . သူ

လည်း ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ယွန်းမိမိက . . နွေမိုးရဲ့အလုပ်ခန်းထဲ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ ခေါက်ခုတ်နဲ့ သပ်ရပ်စွာ ပြင်ဆင်ထားတဲ့အိပ်ရာကို မြင်သွားတယ်။

“ကိုနွေမိုး ဒီမှာပဲ အိပ်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ၊ အိမ်ပြန်ပြီးမှ အလုပ်ပြန်တက်ရတဲ့ကိစ္စက နည်းနည်းကသိနေလို့၊ အိမ်ကလည်း ဝေးတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် အန်ကယ့်ဆီခွင့်တောင်းပြီး ဒီမှာပဲအိပ်တာ၊ ဒီလိုနေတော့ အလုပ်လည်း ပိုလုပ်နိုင်တယ်လေ”

ယွန်းမိမိ ပြုံးလိုက်တဲ့တစ်ချက်က . . နွေမိုးရင်ကို အတော်လေးပဲ လှုပ်သွားစေတယ်။

ဆရာမ ချောတယ် . . လူတယ် ဆိုတာကို မသိလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလောက်ယစ်ဖူးဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ အပြုံးမျိုး ကို တစ်ခါမှကို မမြင်ဖူးတာ။

အဲဒါကြောင့် . . . နွေမိုး ငိုငိုထွက်သွားပြီးမှ ချက်ချင်းကို သတိဝင်၊ ချက်ချင်းကို အားနာသွားပြီး . . .

“ဪ . . . အန်ကယ် ဖျာပုံဖက် ဆင်းသွားတာ မပြောရသေးဘူး၊ ဟို . . ဆရာမ ကိစ္စများရှိနေသလား၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲဟင်”

“အဟင်းဟင်း . . ဖေဖေ ဒီနေ့ ခရီးရှိတယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ လာတာတော့ ကိစ္စနဲ့ပဲ၊ ဒီကိစ္စက . . ကိုနွေမိုး ကူညီမှပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“အား . . ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကူညီမှာ

ပါ”

“ကျွန်မတို့ အပြင်သွားကြရင် ကောင်းမလား”

“ဗျာ . . ”

၆ ၆ ၆ ၆

ကန်တော်ကြီးတို့ အင်းလျားတို့ဆိုတာ.. သူနဲ့ မဆိုင်
သလို မရောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့နေရာတွေ မဟုတ်လား။ အခု.. ယွန်းမီမီ
ခေါ်လာတော့ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်နဲ့ လမ်းလျှောက်ရတာကိုက
ပေါ့ဟာဟာကြီး။

ပြီးတော့.. ဒီလိုနေရာမျိုး နှစ်ယောက်ထဲ လာတယ်ဆိုတာ
ချစ်သူစုံတွဲတွေက ခပ်များများရယ်။

အခု သူနဲ့ယွန်းမီမီက..

အားဟားဟား... အဲ့သလောက်ကလေး တွေးလိုက်တယ်
ကိုပဲ ကြက်သီးမွေးညင်း ဖြန်းဖြန်းထပြီး တုန်တောင်တုန်သွားတယ်။
ဒါ.. အလုပ်ရှင်ရဲ့သမီးနော်၊ မင်းရဲ့ ထမင်းရှင်၊ ကျေးဇူးရှင်
ဆိုတဲ့အသံတွေက အသိအာရုံထဲ သောသောညံ့နေလို့..

ယွန်းမီမီကတော့ အရိပ်ပင်ကြီးအောက် ခုံတန်းလျားမှာ

ထိုင်ပြီး.. ကိုယ်က မတ်တတ်ကြီး ဖြစ်နေတာ သတိမထားမိဘူး။

“ကိုနွေမိုး”

“ဗျာ!..”

“ထိုင်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရုံးက ထွက်လာကတည်းက စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို တောင့်
တောင့်ကြီး ပါလာတဲ့နွေမိုးကို ကြည့်ပြီး ယွန်းမီမီ ရှက်လည်းရှက်
ရယ်လည်း ရယ်ချင်တယ်။ ဘယ်လောက်ရိုးအပြီး.. သစ္စာတရား
ကြီးမားလိုက်မယ့် ယောက်ျားမျိုးလည်းဆိုတာ။ ဒါကြောင့်လည်း..
ဖေဖေ လက်မလွှတ်နိုင်တာ ထင်ပါရဲ့။

အင်းလေ.. ကောင်းပါတယ်။ ဘုန်းမြင့်ခေါင်ရဲ့ စရိုက်နဲ့
ယှဉ်ရင် ငါလည်း သူ့ကိုပဲ သဘောကျတယ်။

အိုး..

ဘာသာတွေးရှက်ပြီး ထူထူပိန်းပိန်းကြီး ဖြစ်သွားတဲ့မျက်နှာ
ကို တစ်ဘက်လွှဲပြီး ခပ်မြန်မြန်ကြီး ပြေဖျောက်ပစ်လိုက်ရတယ်။

ပြီးမှ..

“ကျွန်မကို.. တစ်ခုလောက် စဉ်းစားပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“အင်း.. လိုရင်းပဲ ပြောရရင် အခု ကျွန်မအိမ်က သဘော
တူတဲ့သူတစ်ယောက်နဲ့ စီစဉ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား.. ဝမ်းသာစရာ မင်္ဂလာသတင်းပဲကို..
ဟဲဟဲဟဲ၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းလက်ဖွဲ့..”

“ကိုနွေမိုး”

“ဗျာ! . .”

“ကျွန်မစကား မဆုံးသေးဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“ကျွန်မပြောချင်တာက အဲဒီလူကို ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး. . ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိရှိ၊ ပညာဘယ်လောက်တတ်တတ် စိတ်ချမ်းသာရမယ့် ဘဝလက်တွဲဖော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါကို ဖေဖေလည်း သိတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ကျွန်မ နားလည်မှု ယူလို့ရတယ်၊ မရတာ မေမေလေ၊

မေမေက အတင်းကို စိစဉ်နေတာ၊ ဒီနေ့လည်း. . အဲဒီ ဘုန်းမြင့်ခေါင်ဆိုတဲ့လူ လာခေါ်လို့. . မေမေက အတင်းထည့်ပေးလိုက်လို့ ကျွန်မလိုက်လာခဲ့ရတာ၊ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်မကို ဟော်တယ်က ဘိယာဘားတစ်ခု ခေါ်သွားတယ်၊ သူက ဘိယာကို အရက်ပြင်း နည်းနည်းရောပြီး သောက်တယ်၊ ကျွန်မကို ရှန်ပီနီလောက် ဖြစ်ဖြစ်သောက်ဖို့ တိုက်တွန်းတယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်ပါနဲ့ဆိုရင် သုံးကြိမ်တိတိ. . ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးလာတဲ့အတွက် ဒီကိစ္စကို လုံးဝရှင်းထုတ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူကတော့ နိုင်ငံခြားမှာ အမြဲတမ်း သောက်နေကျမို့လို့ ဒါလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့၊ ကျွန်မက မြန်မာပြည်က ကျောင်းဆရာမလေ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ဘူးဆိုတာ. . သူ ထည့်မတွေးသင့်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကားငှားပြီး ကုမ္ပဏီကို လှည့်ဝင်လာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ချိန်လုံး ကျောင်းသားတစ်ယောက်လို ဘေးတနေ ‘ဟုတ်ကဲ့’နေတဲ့ နွေမိုးကို သူမ နည်းနည်းတော့ ဖုလာတယ်၊

“ကိုနွေမိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“စိတ်ညစ်တယ်၊ ကျွန်မက. . ရှင့်ရဲ့အတန်းပိုင်ဆရာမလားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အဲ. . . မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ”

“ရှင် နည်းနည်းလောက် ပြုပြင်ပြီး ဆက်ဆံလို့ မရဘူးလား၊ ဥပမာ. . ကျွန်မကို ရှင့်မိတ်ဆွေလို ရှင့်သူငယ်ချင်းလိုပေါ့. . မဖြစ်ဘူးလား”

“ဖြစ်. . . ဖြစ်ပါတယ် ဆရာမ”

“ဒါဆို. . . ဟုတ်ကဲ့တို့ ဆရာမတို့ ဖယ်လိုက်တော့၊ ကျွန်မ နာမည် ယွန်းမီမီ၊ နိုင်တီးအိပ်တီအိပ်. . ဇူလိုင်. . တွမ်တီဖိုက် ငွေတယ်”

“ဟာ. . ကျွန်တော်နဲ့ မွေးသက္ကရာဇ် အတူတူပါပဲလား”

“အဲဒါဆို. . ကျွန်မကို ယွန်းမီလို့ပဲ ခေါ်ပါ၊ ကျွန်မလည်း. . ရှင့်ကို နာမည်ပဲခေါ်မယ်. . ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

၁၃၈

“လာပြန်ပြီ”

“အင်း. .”

“အခပ်ခပ်. . ရှင်က တကယ်ပါပဲ. . ကျွန်မ လူရွေးမှားပြီ
ထင်တယ်”

“ဗျာ! . .”

“ကဲ. . . ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မပြောတာ သေချာနားထောင်
ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးပါ။ အမှန်တော့ ကျွန်မလည်း ဒီလိုမလုပ်ချင်ပါဘူး။
ရှင်မှာလည်း ရှင့်ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။
အခုက ဘယ်လိုမှကို စဉ်းစားလို့လည်းမရ၊ ထွက်ပေါက်ပိတ်ပြီး ဒုက္ခ
ရောက်တော့မှာမို့လို့ပါ။ အားနာပါတယ်. . တကယ်အားနာပါတယ်”

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ ဆရာ. . အဲ. . အဲ. . ယွန်းမိ
အဲ့ဒီပိုက်ဆံလေးသိန်းကို အမြန်ဆုံး ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်
ကြိုးစားနေပါတယ်”

ယွန်းမိမိ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ. . ခေါင်းတွေ
ကုတ်ဖွပ်ပြီး ဝန်းခနဲ ထရပ်မှ နွေမိုးလည်း လန့်ပြီးမော့ကြည့်တယ်။

ယွန်းမိမိ စိတ်ပျက်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး
ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ထွက်သွားလို့. . နွေမိုး ပြာယာခတ်ပြီး သူမလက်
မောင်းကို လှမ်းဆွဲမိသွားတယ်။

“ဟာ. . . ကန်တော့ပါဗျာ ဘာစိတ်နဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်
ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လုံး စိတ်ဆိုးသွားတာကို ကြောက်လန့်ပြီး
တားမိတာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်. . . ကျွန်တော်မှားခဲ့ပါတယ်”

အမှန်တော့ ယွန်းမိမိ ရယ်ချင်နေတယ်။ မရယ်မိအောင်

အချစ်ချစ်၊ အချစ်ချစ် ၁၃၉

တည်ပစ်တော့. . တင်းနေတဲ့မျက်နှာကြောင့် နွေမိုး ကြည့်တောင်
မကြည့်ရဲတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ရှင်. . ကျွန်မစကားဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ ထင်တာ
စွတ်ပြောမနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ပြောပါ ယွန်းမိ”

တကယ်ပြောတော့မှာမို့. . ယွန်းမိ အသက်ပြင်းပြင်း တစ်
ချက်ရှုသွင်းပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နွေမိုးကလည်း မဝံ့မရဲ
လှမ်းကြည့်မိတော့ ယွန်းမိမိ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုပြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ
ဖြစ်သွားစဉ်မှာပဲ. . .

“ကျွန်မနဲ့ ခဏလောက် ရည်းစားဖြစ်ကြရအောင်”

“ဗျာ! . . .”

နွေမိုး လန့်ပြီး လွင့်ထွက်သွားတဲ့ကိုယ်က. . ကန်ထဲ ပြတ်
ကျသွားတာ. . . ပလုံခနဲပဲ။

ဒါ အသိစိတ်နဲ့ ခံစားမှုပါ။

တကယ့်အဖြစ်က. . ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ မျက်လုံးပြူး
ပြီး ကြက်သေ့သေနေတာ။

ယွန်းမိမိ ပြောပြီးမှ. . မျက်လုံးအစုံကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်ပြီး
နွေမိုးကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“အမလေး! . .”

“အား! . .”

နှစ်ယောက်စလုံး. . တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လန့်ပြီး
အော်ကြပြီးမှ နွေမိုးက. . .

“ယွန်း. . . ယွန်းမိ ဘာဖြစ်သွားလဲ”
 “ဘာ!. . . ရှင်ကော ဘာဖြစ်သွားလဲ”
 “ခင်ဗျာ!. . .”

ယွန်းမိ ဘယ်လိုမှ အောင့်မထားနိုင်တော့ဘဲ ရယ်ပစ်လို့
 နွေမိုးလည်း ကြောင်အနေပြီးမှ. . . ရောကာ ရယ်ပါတော့တယ်။
 ဒီတော့မှ အော်သံတွေကြောင့် ထီးကွယ်ကိုဖယ်ပြီး အလန့်
 တကြား လှမ်းကြည့်ကြတဲ့အတွဲတွေ တညီတညွတ်တည်း. . . တိုးတိုး
 ဆဲဆိုကြပြီး ထီးတွေ ပြန်ကွယ်သွားကြပါတယ်။
 ဒီလိုနဲ့. . . အားလုံး တစ်ကနေ ပြန်စကြတဲ့အထဲမှာ နွေမိုး
 တို့အတွဲလည်း ပါသွားပါတယ်။

ထိုင်တော့မထိုင်ဘူး. . . လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ပါ။
 “ကျွန်မပြောချင်တာက ရှင်နဲ့ကျွန်မ ချစ်သူတွေဆိုတာ. . .
 ဘုန်းမြင့်ခေါင် သိစေချင်တယ်၊ ပြီးရင် မေမေသိမယ်၊ ဖေဖေကိုတော့
 တကယ်မဖြစ်ဘူးဆိုတာ အမှန်အတိုင်း အသိပေးထားမယ်၊ အဲ့ဒါ
 ဆိုရင် ကျွန်မ ဒီအခြေနေဆိုးက လွတ်မြောက်နိုင်မလားလို့ စဉ်းစား
 ကြည့်တာပါ။ အဲ့ဒါ ရှင်ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

နွေမိုး ရင်တွေလည်းခုန်၊ စိတ်တွေလည်း ခုန်နေလို့ လူပါ
 ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ရမလား ခေါင်းခါရမလားဆို
 တာ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေလို့. . .

“ကျွန်တော့်ကို အချိန်နည်းနည်းလောက် ပေးပါလားဗျာ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
 “ကြောက်. . . ကြောက်နေလို့”

“ဘုရားရေး. . . ဒီက မိန်းကလေးဆိုတာရော သတိထား
 ပါဦး”

“သိ. . . သိပါတယ်. . . ဒါပေမယ့် မချစ်ဖူးသေးတဲ့သူမှန်ရင်
 ယောက်ျားမိန်းမ အတူတူပါပဲ”

“အံ့မယ်. . . ဘယ်သူက. . . တကယ်ချစ်မယ်ပြောလို့လဲ”
 ဒီတော့မှ. . . နွေမိုး ကြောက်ဖို့ငြိမ်သွားပြီး နည်းနည်းစိတ်
 သက်သာသလို ရှိလာတယ်။

ဟုတ်တာပေါ့. . . ငါ့နယ်။
 “ဟို. . . ယွန်းမိပြောတာ ဟန်ဆောင်ရည်းစားပေါ့”
 “အင်းပေါ့. . . ဒါပေမယ့် ရည်စားဖြစ်တာ အရမ်းကြာနေပြီ
 ဆိုတဲ့ပုံစံ ဖမ်းရမှာ”

“ဟုတ်ပြီ. . . ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ၊ အဲ့သလိုသာ
 အန်တီသိသွားရင် အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲမှာပဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူး နွေမိုး၊ လင်မယားပါလို့ ပြောပြီး. . . မျက်နှာ
 ချင်းဆိုင်မိတိုင်း ရန်ဖြစ်စကားများနေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုး ကျွန်မ
 မလိုချင်ဘူး၊ လောလောဆယ် ဖေဖေနဲ့မေမေပဲ ကြည့်လေ၊ မိဘ
 ပေးစားလို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီး. . . အိမ်ထောင်သက်တစ်လျှောက်လုံး
 စကားများကြ၊ အော်ကြဟစ်ကြနဲ့၊ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပျက်တာပဲ”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း. . . ကိုယ်နဲ့ စိတ်ချင်းညီတဲ့ချစ်သူ ရှာပေါ့
 ယွန်းမိရယ်”

“အလိုလေး. . . ကျွန်မက လိုက်ရှာရမှာလား”
 “အင်းနော်. . . ဟုတ်သားပဲ၊ နေဦးဗျာ. . . ယွန်းမိနဲ့ လိုက်

၁၄၂ နတ်ရွာရွှေ

ဖက်တဲ့အတွဲဖြစ်အောင် ကျွန်တော်ရှာကြည့်ပါဦးမယ်”

“တော်ပါတော့ရှင်၊ တကယ်ချစ်လို့ မေတ္တာရှိတဲ့ယောက်ျားက သူ့ဘာသာပဲ ကြိုးစားလာမှာပါ။ ခုထက်ထိ မရှိသေးတာ ကျွန်မကို မေတ္တာထားနိုင်တဲ့သူ မရှိသေးလို့ပေါ့။ ကဲ . . ကျွန်မတို့ ပြန်ကြရအောင်၊ အစီစဉ်ကိုတော့ ကျွန်မဘာသာ ဇယားဆွဲပြီး လိုအပ်ရင် ဖုန်းဆက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် သရုပ်ဆောင်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

စကားစ ပြတ်သွားလို့ . . တိတ်ဆိတ်တဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့ လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် . . . တိတ်တဆိတ်တွေ့ငေးရင်း ရင်ခုန်မိတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ချို့တော့ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့စိတ်အာရုံမှာ ကိုယ်စီထင်ဟပ်နေမလားဆိုတာတော့ . . . ။

ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာတရားမှာ
မောက်တုံ့မပါဘူး...
သံချပ်ကာအင်္ကျီမရှိဘူး...
ခါးဆိုတာကိုမသိဘူး၊
(ဒါပေမယ့်လည်း...
သူမှာအားလုံးရှိနေတယ်)
သေချာတာက
မေတ္တာခါးဟာ
ဘယ်သောအခါမှ
အနိုင်နဲ့မပိုင်းဘူးဆိုတာပါပဲ။

အခန်း(တစ်ဆယ့်တစ်)

ဒီကာလအတွင်း နွေမိုးရာ ယွန်းမိမိပါ။ . ငြီးငွေ့စရာ
ကောင်းတဲ့ အထီးကျန်ဘဝကို အချင်းချင်း အဖော်သဟဲပြုပြီး ဖြတ်
သန်းကုန်လွန်စေခဲ့လို့ တစ်နည်းတစ်ဖုံ စိတ်ဖိစီးမှု သက်သာခဲ့တာ
တော့ အမှန်ပါပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့စိတ်သဘော စရှိက်လက္ခဏာ
တွေက ခပ်ဆင်ဆင်လေး တူညီတာလေးတွေ ရှိနေတော့ လိုအပ်
တာထက်ပိုပြီး တွဲဖြစ်ကြတယ်လို့ ဆိုရမယ်။

တစ်ခါတလေ ယွန်းမိမိလည်း ကျောင်းကိစ္စတွေနဲ့ မဆုံဖြစ်

နေ့မိုးလည်း စိမ့်ကိန်းကိစ္စတွေနဲ့ မအားလပ်လို့ မတွေ့နိုင်တဲ့အခါ မျိုးမှာတောင် ဖုန်းလေးနဲ့တော့ အဆက်အသွယ် လုပ်ကြတယ်။

ရည်းစားမဟုတ်တော့လည်း သာကြောင်းမာကြောင်းပေါ့။ တစ်နေ့တော့ အရေးတော်ပုံ ပေါ်ပေါက်တယ်ပဲဆိုရမလား။ နွေမိုး နယ်မှာဦးစီးဖို့ တာဝန်ကျနေတုန်း ဦးထွဋ်မြတ်ကိုယ်တိုင် နယ်ဆင်းလာပြီး သူနဲ့လာတွေ့တယ်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်နေ့မိုး.. လုပ်ငန်းခွင်အခြေအနေ”

“ဟုတ်ကဲ့.. နှစ်နေရာ မိုးဒဏ်လေဒဏ်ကြောင့် အခက်ခဲရှိတာပါ။ ကျန်တဲ့ခြောက်နေရာက မူလအစီစဉ်အတိုင်း ဆက်တိုက်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အခက်အခဲဖြစ်တဲ့နေရာကိုလည်း လုပ်အားအင်အား ထပ်တိုးပြီး နေ့ဆိုင်းညဆိုင်းနဲ့ တစ်ပြေးညီ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ် အန်ကယ်”

“အေး.. ဟုတ်ပြီ၊ လာကွာ.. အပြင်ထွက်လျှောက်ကြရအောင်”

တစ်နေ့ကုန် ရွာထားတဲ့မိုးက.. ညနေခင်းမှ သူမဟုတ်သလို ကြည်လင်လာတဲ့အတွက် ခြေခင်းလက်ခင်း လျှောက်လို့ ကောင်းတဲ့အချိန်မျိုးပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း နွေမိုး စိတ်မချနိုင်ဘဲ ကြက်ဆင်ထီးကြီးယူပြီး ဦးထွဋ်မြတ်ဘေးကနေ ရံပြီး လိုက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ဒါကိုပဲ ဦးထွဋ်မြတ် သတိထားမိပြီး ပြုံးတယ်။

“မောင်နေ့မိုး”

“ဟုတ်ကဲ့.. အမိန့်ရှိပါ အန်ကယ်”

“ငါ့သမီးယွန်းမိနဲ့ မင်းက ဘယ်အခြေအနေ ရှိနေပြီလဲ”

“ဗျာ!..”

နေ့မိုး ငယ်ထိပ်တည့်တည့် မိုးကြိုးအပစ်ခံလိုက်ရသလို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားလို့ လက်ထဲက ထီးပါ လွတ်ကျသွားပြီး ကယျာကသီ ပြန်ကောက်လိုက်ရတယ်။

“ငါ အမှန်အတိုင်း မင်းစိတ်ကို သိချင်တယ်”

အမှန်အတိုင်း.. အမှန်အတိုင်းဆို သွားပြီပေါ့။

အမှန်အတိုင်းသာ ပြောချလိုက်လို့ကတော့..

‘ကဲ.. မောင်နေ့မိုး.. မင်းက သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစားကောင်ပဲ.. မင်းလစ်တော့.. မင်းမျက်နှာ ငါ မတွေ့ချင်ဘူးကွာ’ ဆိုတဲ့စကားထက် မပိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းပဲ ကြားရမယ်ဆိုတာ နွေမိုး နားလည်တယ်။

အဲ့ဒါဆို နွေမိုးဆိုတဲ့ကောင် ခွာသေးသေးဘဝနဲ့ နဂိုရ်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားမယ် မဟုတ်လား။

နေ့မိုး သက်ပြင်းမောကြီး ဟူးခနဲ မူတ်ထုတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မုသားမရှိခဲ့တဲ့ နွေမိုးလေ..

“ဆရာမနဲ့ကျွန်တော် ကာလတစ်ခုအထိ ရည်းစားဘဝနဲ့ နေကြမယ်လို့ တိုင်ပင်ထားပါတယ် အန်ကယ်၊ အခု.. အန်ကယ် မေးနေတဲ့အချိန်အထိ ရည်းစားဖြစ်ပေးရမယ့်ကာလက မကုန်ဆုံးသေးပါဘူး၊ ဆရာမ သူ့ဘက်က အကျပ်အတည်းတစ်ခု ပြေလည်သွားပြီဆိုရင်တော့ အဲ့ဒီကာလ ကုန်ပါပြီ”

“ငါမေးနေတာ မင်းရဲ့စိတ်၊ မင်းတို့ အငှားရည်းစား လုပ်နေ

ကြတာ ငါလည်းသိတယ်။ သမီး ငါ့ကို ခွင့်တောင်းပြီးသား၊ ငါသိချင်တာ မင်းစိတ်ထဲမှာ ယွန်းမိဆို ဘယ်လိုနေမလဲ။ . . ဒါပဲ။

ခွမ်းမှ့ . . . ဖအေလုပ်ပြီး ဒီစကားပြောရတာ အာလောက်လောက်ကြီးကွာ . . . မြန်မြန်ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော် တကယ်ဝန်ခံရမလား အန်ကယ်”

“ဟာ! . . . ဒီကောင်”

“အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကျွန်တော် ခွေးစိတ်ပေါက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ခွေးပဲ အဖြစ်ခံတော့မယ်။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားဖူးတဲ့ အချစ်ကို . . . အမြတ်တနိုး ခံစားပြီး ဘယ်တုန်းကမှ မလိမ်ညာခဲ့ဖူးတဲ့အတိုင်း ပြောမှာပါ။ . . ကျွန်တော် ဆရာမကို ချစ်တယ်။ . . ”

“အမလေး . . . ငါ့ကိုများ ရည်းစားစကား ပြောနေသလား မသိဘူး . . . ရှည်လျားလိုက်တဲ့ကောင်၊ ချစ်တယ်ဗျာ . . . ပြီးပြီပေါ့၊ မင်းကလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ချစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေး . . . အဲဒါဆို ငါပေးစားမယ်”

“ဗျာ!”

“မဗျာနဲ့ . . . ဒါက ငါခွင့်ပြုတာ၊ ငါ့သမီး ခွင့်မပြုရင် ဆော့နီပဲ၊ သဘောပေါက်လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

“အေး . . . မင်းကတော့ နယ်ရောက်နေလို့ အေးဆေးပဲ၊ ငါ့အိမ်မှာတော့ နာဂစ်မွေနေပြီကွ”

“ခင် . . . ခင်ဗျာ . . . ”

“ယွန်းမိတို့သားအမိ တိုက်ပွဲဖြစ်နေတာ အတော့်ကို ပြင်းထန်တယ်။ ဒေါ်မမမိတို့ သားအမိကတော့ လက်နက်ချပြီး နောက်ဆုတ်သွားပြီ။ လောလောဆယ် လုံးဝ လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှေတာ ငါ့မိန်းမပဲကွ၊ သူ့ပစ်မှတ်ထဲမှာ ငါလည်းပါနေတော့ အခု မခံနိုင်လို့ ငါလည်း ဒီကိုထွက်လာတာ။

လာရင်း စဉ်းစားလာတယ်။ ဒီသမီးအတွက် ဖြစ်နေရတဲ့ သောကက သမီးအိမ်ထောင်ကျသွားမှပဲ အေးမှာ၊ ခက်တာက ကိုယ်အဲ့ဒီအချိန်က စိတ်ကျဉ်းကျပ်ခဲ့မှုမျိုး ကိုယ့်သားသမီးကို လက်ဆင့်မကမ်းချင်ဘူး။ ယွန်းမိကလည်း ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးနဲ့ နေတတ်ပါတယ်ဆိုမှ ကျောင်းဆရာမဝင်လုပ်တော့ ဘယ်ကောင်မှ အနားမကပ်တော့ဘူးကွ။

အခုမှ ကံကောင်းပြီး မင်းနဲ့ အငှားရည်းစားတွေဘာတွေ လုပ်လာတာ၊ အဲ့ဒီတော့ မင်းတို့ချင်းထပ်ညှိနိုင်ကြ၊ တကယ့်ရည်းစားလုပ်ကြ၊ ပြီးရင် . . . နှစ်ဦးသဘောတူ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြ၊ အပြင်မှာပဲ အိမ်ငှားနေကြ၊ အဲ့ဒီတော့မှ ငါ့မိန်းမ ငြိမ်သွားမှာ . . . ဟေ . . . မောင်နွေမိုး”

“မင်း ငါပြောတာ နားရောဝင်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဝင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ပြီးရော . . . အလုပ်ကိစ္စကတော့ ထွေထွေပြောစရာ မရှိဘူး၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ပြန်လှည့်ကြမယ်၊ ဆိုက်ထဲကရုံးခန်းမှာ ငါ့အိမ်ရင်ရော ရလား”

“မသင့်တော်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် တည်းခိုခန်း စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“မလိုပါဘူးကွာ”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ နွေမိုး ဖုန်းဝင်လာတဲ့အတွက် ဦးထွဋ်မြတ် ကို ခွင့်တောင်းပြီး ဖုန်းလက်ခံလိုက်တယ်။ ခဏကြာတော့မှ ဖုန်း ပိတ်ပြီး...

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို ခဏပြန်မှဖြစ်မယ် အန်ကယ်”

“ဟေ့... ဘယ်သူ့ဖုန်းမို့လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်အဖေပါ... အိမ်မှာ နာရေးကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေ တယ်”

“ဟာ!.. အဲ့... အဲ့ဒါဆို သွားရမှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ... လုပ်လုပ်၊ ငါ့ကားယူသွားမလား”

“ရတယ် ဦး၊ Express နဲ့ ပြန်ပါမယ်”

“အေး... ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက် ယူသွား၊ ကိစ္စ အားလုံးပြီးမှ ပြန်လာခဲ့၊ ဒီမှာ ငါနေဦးမှာဆိုတော့ မင်း ဘာမှမပူနဲ့၊ ဟိုမှာ အချိန်ရရင်သာ ရန်ကုန်ဆိုက်ထဲ ဖုန်းနဲ့လှမ်းထောက်ပြီး စီစဉ် ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

အဲ့ဒီနောက်တော့ ရုံးကိုပြန်လာကြပြီး နွေမိုး ရန်ကုန်ပြန် တက်ဖို့ စီစဉ်ပါတော့တယ်။

နွေမိုး ချက်ချင်းပဲ ခရီးပြင်းနှင်တဲ့အတွက် ညတွင်းချင်းပဲ အိမ်ကို ရောက်သွားတယ်၊ အဖေတော့ ခုမှ တရားဝင် ဖဲရိုက်ခွင့်ရပြီး

အိမ်ခြံဝင်းတစ်ဝင်းလုံး ဖဲသမားတွေနဲ့ ဆူညံနေတော့မှာပဲလို့ သူ ထင်ထားသမျှ တက်တက်စင်ကို လွဲတာပါ။

အိမ်ရှေ့မှာ ကနားဖျင် ထိုးထားပြီး ဝါကျင့်ကျင့် မီးတစ်ပွင့်နဲ့ မီးချောင်းအောက်က ခင်းထားတဲ့ဖျာမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေပါဘူး... သူ အိမ်ပေါ်တက်သွားတဲ့အချိန်မှာတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာပဲ ပြင်ထား တဲ့ မကျော့ရဲ့အလောင်းဘေးမှာ အဖေနဲ့ အငယ်နှစ်ယောက် ဝမ်း နည်းပက်လက်နဲ့ ထိုင်နေတာကို တွေ့ရပါတော့တယ်။

“ကိုကြီး...”

“ကိုကြီး... ဟင့်အင့်... ရွတ်”

အငယ်မ ထပြေးလာပြီး နွေမိုးကို ဖက်ငိုတယ်၊ ပြီးမှ... သူ့ရင်ဘတ်ကို ထုထုပြီး...

“ကိုကြီး ရက်စက်တယ်... ဟင့်... ဟီး... အီး... အစ်မ တစ်ချိန်လုံး မျှော်နေတာ... ဟင့်... ဟီး... အီး”

နွေမိုး အငယ်မကိုနှစ်သိမ့်ပြီး သူ့အဖေဘေးမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်တယ်။

အံ့ဩစရာပါပဲ... အမေ သေတုန်းကတောင် မျက်ရည်တစ် ပေါက် မကျခဲ့တဲ့အဖေ ရှိုက်သံပါလာအောင် ငိုပစ်လို့...

“ဒီလောက်တောင် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသလား အဖေ ရယ်၊ အမေသာ အနားမှာရှိရင် မနာလို ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ငိုသင့်တယ် ကိုကြီး”

ငြိမ်နေတဲ့ ရေဦးရဲ့အသံကြောင့် နွေမိုးအကြည့်တွေ မရွှေ့ သွားတယ်၊ ရေဦးစကားသံကလည်း ဖြေမဆည်နိုင်လောက်အောင်

တုန်ခါနေတာပါပဲ။

“အဖေရဲ့မိုက်ကြွေးမိုက်ပြစ်အားလုံး မကျော့တစ်ယောက်
ခံယူသွားတာ ကိုကြီးရ”

“ငါနားမလည်ဘူး ရေဦး”

အဲဒီနောက်တော့ ဦးဘသော်ကပဲ ငိုသံပါကြီး အပြစ်
အပျက်အားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်တယ်။

နွေမိုးဆိုတာ အံ့ဩလွန်းလို့ မျက်တောင်မခတ်၊ ပါးစပ်
တောင် မစေ့နိုင်ဘဲ ကြောင်အသွားတာပါ။

“သူ အခံစားရဆုံးကတော့ မင်းရဲ့ရှံရှာမုန်းတီးမှုကို ခံရတာ
ပဲ. . သား၊ သူရှိနေသရွေ့ မင်းပြန်မလာတော့ဘူးဆိုတာ သိလေ
ခံစားရလေဖြစ်ပြီး မစားမသောက်ဘဲ နေနေရာက ခုလို ကြွက်ဆေး
တွေ သောက်ပစ်လိုက်တော့. . ဟီး. . အီး. . ဟီး။

ဒါတောင်. . ဟီး. . မသေခင် ပြောပါတယ် သားရာ၊ သူ
ကြောင့် ဒီအိမ်ကို ပုပ်ဟောင်ညှိနံတဲ့အိမ်မျိုး မဖြစ်စေရဘူးတဲ့၊
ရွတ်. . ဟင့်. . အခုလည်း မင်းကို ခေါ်ပေးပါ။ မသေခင်လေး ခဏ
လေးဖြစ်ဖြစ် ပေးတွေ့ပါနဲ့ တစာစာအော်ပြီး သေသွားတာ၊ ဟီး. .
အီး. . ကံဆိုးလိုက်တဲ့ ကလေးမ၊ အဲဒါ ငါ့ကြောင့်. . ဟောဒီ လူလွန်
မသားကြီးကြောင့်ကွ. . . ဟီး”

ခုမှတော့ အားလုံးပြီးသွားပြီမို့လို့ နွေမိုး ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ
ယူကျုံးမရ မျက်ရည်တွေနဲ့ မကျော့မျက်နှာလေးကို ဖွင့်ကြည့်တယ်။
အောင့်မျိုထားလို့ ရင်တစ်ခုလုံး ပြတ်ကျေမတတ် ခံစားဆို့နှစ်လာပြီး
မိကျော့ကို နမ်းမွှေးရင်း ခေါင်းချင်းတိုးဝှေ့ ပွေ့ဖက်ထားမိတယ်။

(ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒီ
လောက်ဖြူစင်တဲ့ စိတ်နှလုံးကို ကျွန်တော် ဆင်ခြင်တုံ့မဲ့ ဖျက်ဆီးမိပြီ
အစ်မရယ်)

၆ ၆ ၆ ၆

BURMESE
CLASSIC

“နာရေးကိစ္စပြီးတော့ . . ရန်ကုန်ရုံးကို ဖုန်းဆက်တယ်။
ဦးထွဋ်မြတ် ရုံးချုပ်ပြန်ရောက်နေပြီဆိုလို့ နွေမိုး နယ်ပြန်မဆင်းခင်
ရုံးကိုဝင်လိုက်တယ်။ ဦးထွဋ်မြတ်အခန်းမှာ ယွန်းမိလည်း ရောက်
နေတယ်လေ။

“နာရေးကိစ္စ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား မောင်နွေမိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“အေးကွာ . . . အန်ကယ်တို့ မလာနိုင်တာတော့ နားလည်
ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ငါတို့သားအဖလည်း အိမ်က နှင်ချခံထားရလို့ သားအဖ
နှစ်ယောက်စလုံး ကုမ္ပဏီမှာ အိပ်နေကြရတယ်”

“ဗျာ! . . .”

ယွန်းမိမိက ရှက်ပြီးရယ်တယ်။
“ကဲ! . . မင်း ဘယ်တော့ ပြန်ဆင်းမလဲ”
“အန်ကယ်ဆီက ညွှန်ကြားမှု ယူပြီးတာနဲ့ ဆင်းတော့မှာပါ။
ကားလက်မှတ်လည်း ဘွတ်ကင်လုပ်ပြီးပါပြီ”
“အေး . . ငါ့ညွှန်ကြားချက်က ငါ့သမီးကို ခေါ်သွားတော့”
“ဗျာ! . . .”
“ဟေ့ကောင် ငတုံး၊ ဖအေကို အနေခက်အောင် မလုပ်နဲ့၊
သွား . . သွား . . သွားကြတော့”
နွေမိုး မအူမလည်နဲ့ ထရပ်တော့ ယွန်းမိမိလည်း ထရပ်
ပြီး . . .

“ဒါဆို . . သမီးတို့ သွားတော့မယ် ဖေဖေ”

“အေး . . . သွားကြ၊ အခြေအနေကို ဖုန်းဆက်”

“ဟုတ် . . .”

နွေမိုး ဦးညွတ်အရိုအသေပြုပြီး ယွန်းမိမိနဲ့အတူ ထွက်လို့
သာ လာခဲ့ရတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မသေချာဘူးဖြစ်နေတော့ . . .

“ယွန်းမိ”

“ရှင်! . . .”

“အခု မယွန်းမိကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားရမယ်ဆိုတာ . .
နယ်ကိုပေါ့နော်”

“မဟုတ်ဘူး . . . ရှင့်ဘဝထဲကို”

“ဟင်! . . .”

“ဘာလဲ . . . အချိန်နည်းနည်းလောက် ပေးပါလို့ တောင်း

ဦးမလို့လား၊ ရှင် ဖေဖေကို ဝန်ခံထားတယ်ဆို. . အဲဒါ မဟုတ်ဘူးလား၊ မဟုတ်ရင် မလိုက်ဘူးနော်”

ပြောရင်း. . ယွန်းမိ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်ပစ်လိုက်လို့ နွေမိုး ဟာဟာသလဲ ဖြစ်ပြီး. . .

“တကယ် ဝန်ခံထားတာပါ ယွန်းမိ၊ ကျွန်တော် ချစ်တယ်လို့ကို ပြောထားတာ”

“ပြီးရော”

ပြောပြီး ယွန်းမိမိ ရှက်စနိုးနဲ့ ဆက်လျှောက်တော့ နွေမိုး လမ်းလျှောက်ရင်းက. . .

“အန်ကယ်ပြောတဲ့အထဲမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုးကြလို့ ပြောတယ်”

“အဆင့်တွေ မကျော်နဲ့လေ ကိုနွေမိုးရဲ့၊ ဖေဖေပြောတဲ့ အထဲမှာ. . ငါပဲခွင့်ပြုတာ၊ ငါ့သမီးခွင့်မပြုရင် ဆောရီးပဲလို့ ပြောထားတယ်လေ”

“အင်း. . . ဟုတ်တယ် ယွန်းမိ၊ အခု ယွန်းမိကရော”

“ဘာ!. . . ရှင်ကရော ကျွန်မကို ချစ်ခွင့်တောင်းဖူးလို့လား”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ နွေမိုးက သူမရှေ့ကနေ ပိတ်ကာပြီး ရပ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ပြီး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ဆုပ်လျက်နဲ့. . .

“ကျွန်တော် တွေးကြည့်သလောက်တော့ အချစ်ဆိုတာ ဇီးဖြူသီးကို စားရသလိုပါပဲ ယွန်းမိ၊ စားခါစတုန်းက. . ဖန်သလို ခါးသလိုနဲ့ မျိုချပြီး ရေသောက်ကြည့်တော့မှ ချိုတာလေ၊ ဒါပေမယ့်

ချိုချိုခါးခါး ဇီးဖြူသီးပဲ မဟုတ်လား၊ အချစ်လည်း ၎င်းအတိုင်းပဲ ထင်ပါတယ် ယွန်းမိရယ်၊ ကျွန်တော် ယွန်းမိကို ချစ်တယ်”

“ဘုရားရေ. . တော်တော် ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ ရည်းစား စကားပါလား. . ခစ်. . ခစ်. . ခစ်”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ ဦးထွဋ်မြတ် သူ့ရုံးခန်းအပေါက်ဝကနေ လှမ်းအော်တယ်။

“ဟေ့. . . မင်းတို့ မသွားကြသေးဘူးလားကွ. . ဟေ”

“ခင်ဗျာ. . . သွားပြီ အန်ကယ် သွားပြီ”

နွေမိုး ယောင်နနထပြီး ယွန်းမိလက်ကို ဆွဲတယ်. . .

ယွန်းမိလည်း ပြန်မရုန်းမိဘူး မဟုတ်လား. . . ■ ■

